Michael Clynes

HLEDÁNÍ SVATÉHO GRÁLU

NOVÉ VYPRÁVĚNÍ SIRA ROGERA SHALLOTA
O JISTÝCH HANEBNÝCH SPIKNUTÍCH
A MYSTERIÓZNÍCH VRAŽDÁCH,
K NIMŽ DOŠLO ZA VLÁDY KRÁLE
JINDŘICHA VIII.

PROLOG

Vražda nás jako Kainovy děti poznamenala všechny. Kain, který žil ještě v dobách, kdy byla naše země mladá, zabil svého bratra sekyrou a schovával se v lesích, dokud ho Bůh nevyhnal, nechytil a neudělal mu na čele znamení. A my všichni jsme jeho potomky, nemyslíte? Je-li Kain, syn Adamův, předkem nás všech, pak neseme jeho znamení všichni.

Vidím, že můj kaplan už zase naznačuje, jako by cítil nějaký zápach. Špulí stisknuté rty a krčí svůj baňatý nos. Jeho potíž tkví v tom, že má nos moc blízko poklopce! Nikdy nevěřte malým mužským s krátkýma nohama -vzdálenost mezi jejich mozkem a zadnicí je příliš malá na to, aby se mohli cítit dobře.

Nu dobrá, jsme tedy všichni Kainovými dětmi. Abych byl upřímný, není to moje myšlenka. Vyložil mi to jednou Michael Nostradamus, věštec Kateřiny Medicejské, když jsem se v Paříži skrýval před vrahy, kteří mě chtěli připravit o hlavu, ale, jak mám ve zvyku neustále říkat, to je jiná historie.

Zvláštní člověk, tenhle Nostradamus! Měl ve své tajné komnatě na zámku Blois pověstné zrcadlo. Když jste se do něj podívali, viděli jste budoucnost. Kateřina Medicejská, ta prostopášná vražednice - madame

Serpent neboli Had, jak se jí říkalo - před tím zrcadlem prostála celé dny.

Nostradamus tvrdil, že má sny, které předvídají budoucnost - že se mu zjevují démoni s černýma očima plnýma krve, s velkými svitky ve svých prackách, a že ty svitky obsahují soupisy hříchů lidstva od prvního dne až do posledního. Nostradamus říkal, že když se ty svitky rozvinují, nemají konce. Ano - strašné a krvavé zločiny lidí nikdy neskončí.

Souhlasím s ním, protože vraždy mne pronásledovaly po celý život a ještě i teď mě straší v mých snech. Ó ne, já sám nejsem vrah, ale celý život jsem strávil tím, že jsem po vrazích pátral. A teď mám stejné sny jako Nostradamus: jsou v nich podivní ďáblové neznající slitování, s tvářemi pokřivenými zlostí, s vyceněnými zuby. Patří do té nejčernější tmy, neboť jsou to zatracené duše vrahů.

Onehdy v noci mne tito duchové probudili ze spaní po poslední sněhové nadílce, která přikryla pole tlustou bílou přikrývkou. Vztyčil jsem se na posteli, odhrnul záclonu a díval se ven velkým arkýřovým oknem, obráceným na trávník před mým domem. Měsíc byl přízračně bílý a hvězdy se na obloze třpytily jako stříbrná křídla. Po jedné straně mi ležela Phoebe a po druhé její sestra Margot. Obě spokojeně chrupaly ve své měkké teplé buclatosti. (Výtečný způsob, jak se uprostřed hluboké zimy zahřát!) Díval jsem se přes trávník, vzpomínal na minulost a uviděl mihnout se černý stín, který mi připomněl velkého netopýra. Vím, že to musel být posel samotného pekelného knížete.

(Můj kaplan se směje. Ten hlupák by se měl raději mít na pozoru! „To nejspíš bylo opojení vínem," hihňá se. Jestli nebude zticha, seberu mu polštář zpod zadku. Ano, udělám to a ten homunkulus, ten zakrslík ucítí tvrdé dřevo pod tou svou pohodlnou zadnicí.)

Viděl jsem blížit se černý stín, ten děsivý přízrak, ducha své minulosti.

Příštího rána přijel na mé panství cizinec. Cestoval v hlubokém sněhu a přivezl s sebou dopisy a dekrety, které mu dovolovaly navštívit sira Rogera Shallota, osobního poradce, rytíře Lázně (britský rytířský řád), nositele podvazkového řádu, smírčího soudce, komisaře královských šiků, maršálka řádu svatého Michaela. (Tento titul mi udělil gentleman, který se naparoval, zeje carem celého Ruska. Takový zabijáčky ničema nad ničemy!)

Uvítal jsem cizince ve svém tajném pokoji za gobelínem ve velké síni. Kapitán mé gardy stál za mnou s vytaseným mečem, protože i když je mu dnes už přes devadesát, starý Shallot stále ještě má své nepřátele. Tajní agenti mnohých korunovaných hlav mě nepřestávají hledat, protože mají slíbenou odměnu za to, že mi podříznou hrdlo a nechají ze mne vyprchat životadárnou tekutinu. Takže vám doporučuji, abyste byli opatrní, pokud se ke mně chcete přiblížit.

Ten muž opatrný byl. Zastavil u velké brány vedoucí na mé pozemky. Kdyby byl vstoupil bez dovolení, jeden z mých velkých irských vlčáků by ho byl roztrhal na kusy, a pokud ne, mí báječní hoši, kterých si platím celý oddíl, by ho oběsili na první větvi.

Tak tedy, uvítal jsem ho ve své tajné komnatě, osvětlené jen rozžhaveným dřevěným uhlím z krbu a voskovými svícemi, jejichž plameny byly jako bílé jazyky ve tmě. Bylo tam dost světla na to, abych ho viděl, ale ne na to, aby on viděl kufry, truhlice, zapečetěné balíky a bedny s visacími zámky plné listin svědčících o krvavé minulosti. Vzhled toho člověka se dá jen stěží popsat, byl starý a holohlavý, jeho pleť měla barvu staré kůže, ale co se mi líbilo, byly jeho jasné a živé oči. Připomněly mi mého pána, Benjamina Daunbeyho, synovce toho tlustého vepře, kardinála Wolseyho, v jehož službách jsme se oba lopotili mnoho let.

Můj návštěvník chvíli seděl a díval se na mě.

„Vy si na mě nevzpomínáte?" řekl.

Jeho angličtina byla dokonalá, i když s mírným přízvukem.

„Dobrotivý Bože!" odpověděl jsem. „To si musím vzpomenout na každého?"

Podíval jsem se na pověřovací listiny, které si přivezl a které teď ležely na stole přede mnou a nesly pečeť oné půvabné dámy, Alžběty Anglické. Šedooká Alžběta, dcera Anny Boleynové. (Neříkám Jindřicha VIII., toho tlustého ničemy. Velký vrah nemohl zplodit žádný život. Vím, kdo byl skutečným otcem Alžběty, ale neřeknu vám to, alespoň ne teď. Možná někdy jindy.)

„Proč vám královna," zeptal jsem se, „dala tyto listiny?"

Muž pokrčil rameny a naklonil se ke mně. Kapitán mé gardy mu jemně položil meč na rameno, aby ho varoval, že je příliš blízko.

„Kdo jste?" zeptal jsem se.

Návštěvník rozepnul svůj plášť a odhalil krvavě červené roucho s bílým šestiramenným křížem rytířů svatého Jana, obecně známých jako Milosrdní bratři. Povzdechl jsem a usmál se.

„Jak už jsem řekl," pokračoval můj host, „vy si mne zřejmě nepamatujete, sire Rogere. Jsem John de Coligny, rytíř řádu Milosrdných bratří a správce tohoto řádu. Ale narodil jsem se na panství Templecombe v Somersetu."

Oh, dobrý Bože! Já tam seděl a díval se na něho a vzpomínky se mi vracely: zatažená obloha, sněhem obtížené stromy a louky v Somersetu. Plameny šlehající kolem postele. Splašený kůň táhnoucí svého jezdce, kterého uvláčel k smrti. A to jezero s ledovou vodou, u kterého jsme s Benjaminem bojovali s tím nejkrutějším vrahem. Neubránil jsem se slzám.

„Sire Rogere." Coligny se odmlčel. „Nechtěl jsem vás rozrušit. Její Výsost královna mi řekla, že pochopíte, proč cestuji inkognito. Jsem katolík a podle platných zákonů bych mohl být už za to, že jsem jen vstoupil na anglickou půdu, popraven. Přicházím, abych splatil dluh a splnil přísahu."

Rozepnul si kabátec a vytáhl malý váček z ušmudlané kůže, který mu visel na šňůrce kolem krku.

Oh, hořkosladké vzpomínky! Věděl jsem, co přijde, ale nezmohl jsem se na nic než na to, že jsem se díval očima plnýma slz na prstýnek s ametystem, který mi ten člověk přisunul přes stůl.

‚Byl jsem dítě," pokračoval Coligny, „nemluvně v matčině náručí, když jste jí ten prsten dal. Později často hovořila o vaší laskavosti a odvaze."

Víte, že jsem nevěděl, zda se mám smát, nebo plakat? Tento člověk vzdával hold mé odvaze, mně! Mně, Rogeru

Shallotovi, který měl svého času nejrychlejší nohy v celém křesťanském světě - a věřte mi, že jsem to často dokázal. Jakmile došlo na tasení mečů a začala téci krev, starý Shallot, abych citoval svého přítele Willa Shakespeara, byl jako vlčák na stopě připraven vyrazit - ale vždy opačným směrem. Vzal jsem do ruky prsten a díval se, jak se drahokam třpytí.

„Už je to tak dávno," zašeptal jsem. „Tolik strašlivých úmrtí! Ty hrůzné vraždy!"

Upadl jsem do snění a Coligny odešel.

Později, za dne, jsem ho pozval ke stolu a bavil se jeho chválou až pochlebováním, ale odměnil jsem ho štědře, poskytl mu bezpečný doprovod až do Doveru a díval se za ním, když odjížděl. Jeho příjezd byl pro mne znamením, temnou připomínkou minulosti. Mohl vychvalovat mou odvahu, ale starý Shallot zná pravdu: minulost je sbírkou lží. Mé sny se mi vysmívaly. Přízraky z mých hrůzných snů se znovu dostavily.

Zpočátku jsem je ignoroval, ale včera v noci, když jsem se probudil s jednou rukou na prsou Phoebe, druhou na Margotiných, zíral jsem arkýřovým oknem na stíny plazící se po sněhové pláni, a v tu chvíli jsem věděl, že budu muset pokračovat v psaní svých pamětí. Kdybych to neudělal, sny by byly čím dál horší. Byl čas začít znovu.

Vypil jsem tři poháry těžkého červeného klaretu a vklouzl mezi Phoebe a Margot. (Milé dívky, ale divoce žárlivé jedna na druhou). Trochu jsme se pomazlili a já usnul. Nevím, zda to byl sen, nebo něco jiného, ale viděl jsem sám sebe, jak se tisknu k oknu a zírám do tmy.

Těsně za sklem se ve vzduchu vznášela zvířecí lebka. A pak rytíř oděný ve zbroji templářů, s černou tváří a šarlatovou helmicí na hlavě, na jejíž koruně se kroutili hadi a zavrtávali se do těla rozkládajícího se kuřete. Ten rytíř držel v rukou sťatou prošedivělou hlavu se zavázanýma očima, pokrytou stovkami bzučících much.

Přišly další vidiny. Kroužily kolem a byly tak intenziv-

ní, tak dotěrné, že jsem strachem vykřikl a probudil se. Nemohl jsem usnout, dokud mi Phoebe s Margot nepřinesly pohár bílého a nezatančily taneček, který se naučily loni na květnové maškarní veselicí.

A tak jsem tady. Jelikož je zima, nesedím uprostřed bludiště, ale ve svém tajném kabinetu, zabalen v přikrývce na svém trůně s vysokým opěradlem. Po jedné ruce mi stojí džbán s klaretem a baňatý pohár, po druhé mám svůj vrbový proutek, čistě pro případ, že by se mi můj kaplan příliš pošklebovat. Víte, ten hlupák si myslí, že si to všechno vymýšlím. Myslí si, že moc piju a že jsem notorický lhář. I kdybych byl, nelišil bych se od lidí jeho zrna, a on to dobře ví. Ó ano, já znám hříšky svého kaplana. Pozoroval jsem ho, jak kradmo vrhá pohledy na oblá stehna mladé Phoebe nebo na Margotino plné poprsí. Slyšel jsem taky o

tom, že si rád vodí mladá děvčata na seníky v mých stodolách. Musí si o mně myslet, že jsem tak hloupý, jak on vypadá! Mimochodem, seník za horkých letních nocí není ideálním místem pro zaučování kyprých mladých děv. Nebo, když o tom tak přemýšlím, nejspíš hodně závisí na učební látce a kvalitách učitele!

Myslím, že můj kaplan na mě žárlí. Vychvaluje se, že je výborný řečník, schopný přednést zajímavé kázání. Před dvěma roky ho pozvali na královský dvůr k diskusi na jistá teologická témata před Jejím Veličenstvem královnou. Už jsem zapomněl podrobnosti - týkalo se to existence andělů.

Ctihodný biskup debatu započal a hovořil velmi dobře. Udržel si mou pozornost přinejmenším pět minut. Ten starý dobrák pak hovořil ještě asi hodinu. Probudil jsem se zrovna ve chvíli, kdy vyzval mého kaplana, aby převzal slovo.

Seděl jsem tehdy vedle Alžběty. Strčil jsem do ní a hlasitým šeptem, aby mě všichni slyšeli, jsem poznamenal: „Teď uslyšíme toho pravého zastánce druhé strany." Byl to jemný žert, jehož smyslu jsme rozuměli jen my s královnou, a ona se pak nemohla přestat smát. Můj kaplan držel přednášku a všichni jeho bratři v kněžském rouchu celou tu dobu zírali na mě. Když skončil, nějaký starší biskup, který neustále posmrkával, ke mně přistoupil.

„Je snadné vysmívat se, sire Rogere," křičel na mě., Ale byl byste vy schopen přednést kázání?"

No, znáte starého Shallota, když řekne A, musí říct i B!

„Samozřejmě že ano!" vykřikl jsem.

Její Veličenstvo zachytilo můj pohled, přikývlo a kněží se znovu usadili. Pomohli mi na kazatelnu (vypil jsem příliš klaretu). Vyklonil jsem se přes dřevěné pažení a zadíval se zakaleným zrakem do publika.

„Pohovořím na téma," začal jsem, „nečiň jiným, co nechceš, aby činili oni tobě. Konec konců, jim se vůbec nemusí líbit, co činíš sám sobě."

Následovala salva smíchu. Vyskočil biskup s červeným nosem, který vypil asi tolik klaretu, co já.

„Pěkné kázání!" ječel. „Nevysmívejte se nám, sire Rogere!"

Alžběta tou svou hlavinkou v rudé paruce naznačila, abych mluvil dál.

„Něco o morálce!" vykřikl ještě biskup.

‚Ano," křičel jeden z jeho kolegů. „Chovejte se podle toho, co kážete, Shallote! Něco povznášejícího!"

Opřel jsem se opile o kazatelnu a zadíval se na ty dva pokrytce, podobné si jako dvě půlky jednoho zadku.

„Dobrá," odpověděl jsem rovněž zvýšeným hlasem a při tom v duchu probíral různé možnosti.

Královna, to půvabné stvoření, se kousala do spodního rtu. Zčervenala ve tváři, a jak se tak moc snažila ovládat, dokonce se jí posunula červená paruka. Tleskla a zadívala se na mě.

„Sire Rogere, slyšel jste požadavky. Zkraťte své kázání a předneste tomuto jemnocitnému posluchačstvu alespoň tři témata k zamyšlení!" Při tom na mě mrkla.

„Kdysi dávno," začal jsem, „byla jedna malá vlaštovka, která se vydala na jih pozdě, když už začala zima."

Odmlčel jsem se a rozhlédl se po shromáždění, které se sešlo v Hampton Courtu v gobelíny zdobené kapli. Duchovní se na mě upřeně dívali. Alžběta sklonila hlavu a zastínila si tvář rukou. Myslím, že věděla, co přijde. Malý Cecil, její tajemník, se upřeně díval do stropu.

„Už zakrátko," pokračoval jsem, „se vlaštovce na křídlech vytvořila ledová námraza a ona spadla do dvora jednoho statku. Prošla kolem kráva a malou vlaštovku... podělala. Vlaštovka si myslela, zeje to její konec, ale kravské lejno ji zahřálo a led na jejích křídlech roztál. Zahřátá a šťastná vlaštovka začala dýchat a pak zazpívala. Uslyšela to kočka, přiběhla k lejnu, packami ho rozhrabala, našla pod ním milou vlaštovku a okamžitě ji sežrala."

„Vaše Veličenstvo, bratři a sestry v Kristu, toto je mé kázání!"

, Jaké je podle vás ponaučení z této bajky?" zaječel biskup a vyskočil. „Její Veličenstvo vám přikázalo, že má obsahovat tři témata k zamyšlení."

„A vy jste je nepostřehl?" křičel jsem na něho. „Tak za prvé, pane, ne každý, kdo se na vás vykálí, je vaším nepřítelem. Za druhé, ne každý,

kdo vás vyhrabe z lejna, je vaším přítelem. Za třetí, je-li vám teplo a jste šťasten, třeba v hromadě lejna, držte zobák!"

No a bylo to! Královna utekla z kaple a já dostal domácí vězení ve svém londýnském domě, dokud nenapíši biskupovi upřímnou omluvu. Učinil jsem tak a hned jsem dostal dalších sto korun pokuty za to, že jsem řekl, že ho považuji za jednu z nejhezčích starých dam, které jsem kdy potkal.

Víte, když neumíte přijmout vtip, nemůžete být křesťanem!

(Vidím, že se kaplanovi chvějí ramena. Udělal by lépe, kdyby se mi nesmál. S radostí bych mu ta jeho záda zvalchoval, jen kdyby si je někdy pořádně umyl! Dobrá, už se uklidnil. Ťuká brkem do okraje rukopisu, a to znamená, že bychom měli začít).

Musíme se vrátit do minulosti. Představuji si ji jako chodbu se spoustou dveří a komnat, z nichž každá je přecpána vrahy. Musíme se vrátit do těch starých zlatých časů, kdy jsem byl ve službách Benjamina Daunbeyho, synovce kardinála Wolseyho. Dělali jsme kardinálovi zvláštní agenty a pracovali ve prospěch jeho a anglické koruny. Anglická koruna! Tlustý syfilitik Jindřich VIII., temný král. Krtek, jenž topil své království v proudech krve a posílal nejlepší a nejvznešenější ze svých dvořanů na šibenici...

Jsem připraven. Otevřel jsem koženou kazetu, na níž vybledlým zlatým písmem stojí 1522. Vyjmul jsme z ní upomínky na tu dávno minulou, vražednou dobu. Rozložil jsem je před sebou po stole. Na některých z nich jsou červené skvrny po rozlitém víně, jiné nesou stopy zaschlé krve nějakého ubohého ničemy. Ten prsten, který mi vrátil můj nedávný host, není důležitý. Mé oči přitahuje šarlatová šňůrka, upletená z pevného hedvábí, tak lehoučkého a dojímavého, přestože se svého času dotýkala tajemství, táhnoucího se až do dob Artušových.

Přivírám oči a vzpomínám na minulost. Dokážu si vybavit Benjaminův hlas, v duchu se dívám do jeho sardonické tváře a něžných očí, vidím jeho vytáhlou postavu s ohnutými zády, jež v sobě tajila tolik užitečných dovedností. Ach, byl jsem tenkrát úplně jiný. Žádný velký pán, ale prostý sluha, nevycválaný uličník, kterého před jistou smrtí zachránil Wolseyho synovec, aby ho nedlouho poté vtáhl do temných intrik Jindřichova dvora.

Zadíval jsem se na obraz v krásném zlatém rámu, který visí na protější zdi. Můj dost věrný portrét z doby zlatého mládí. Will Shakespeare mě jednou požádal, abych popsal sám sebe.

‚Byl jsem hladový divoch s vyhublou tváří," odpověděl jsem. „Kašpar, bosý žonglér, chudák s bystrýma vykulenýma očima."

Will mi za to poděkoval a jako vždycky to použil v jedné ze svých her. Stejný popis najdete v jeho Komedii plné

omylů - jemně humorném kousku, který jsem sponzoroval svým zlatem.

Ale už žádné odbočování. Opona je vytažena, nechme tedy krvavé drama začít. Vyženu zlé duchy ze své mysli. Očistím svou duši od démonů a poručím jim, aby se vrátili do pekla a řekli jeho vládci, že jsem je tam poslal. (Mimochodem, stejnou větu najdete v jedné z her Willa Shakespeara. I tu si ode mě vypůjčil!)

KAPITOLA

Když jsme se v létě 1521 vrátili z Francie, nechal velký kardinál Thomas Wolsey mého pána Benjamina Daunbeyho nějakou dobu na pokoji. Starý Tom měl v hlavě jiné věci, jak jsme se později dověděli. Víte, tlustý kardinál měl jednu velkou posedlost: ovládat krále. Používal kouzelného prstenu, alespoň se to říkalo, aby jeho pomocí vyvolával démony, a najal si nejschopnější čarodějnici, hampejznici známou jako Mabel Briggeová, aby držela satanský půst, což mělo kardinálovi dopomoci k tomu, aby udržel královu mysl pevně ve své moci.

Starý Wolsey byl blázen. Řekl jsem mu to, když ležel a umíral ve zdech Leicesterského opatství, proklínaje všechny krále a Jindřicha nejvíc.

Jindřich VIII., to čertovo kvítko, měl mozek v poklopci, zatímco jeho duše byla jedinou prudkou bouří emocí. Byl velkým katolíkem, ale napadal mši. Vzdělaný učenec, ale zabil ubohého Torna Mora. Vřelý přítel, dokud jste ho nezačali unavovat. A především milující manžel, dokud jeho oko nepadlo na nějakou mladší a kypřejší.

Možná jste už četli, jak moc si Jindřich přál mužského dědice, a proto zapudil obě své dcery. Nejdřív chudinku Mary. (Víte, měla z toho celoživotní problém. Neustále v každém muži, včetně mne, hledala své-

ho otce. Podle toho můžete posoudit, jak hluboce byla zoufalá!) Další zavržená byla velká Alžběta, dcera Anny Boleynové. Není to zábavné? Satan se musí smát v pekle. Starý Jindřich tak toužil po chlapci, a z jeho ubohé, zavržené dcery Alžběty stala nejmocnější panovnice, jakou kdy Anglie měla. Ale jestli dovolíte, není to tak docela pravda. Alžběta byla obecně považována za jeho dědičku, za jeho vlastní dceru, ale pravdu znám jen já... To je ovšem historie, kterou budu vyprávět jindy a jinde.

Co je důležité vědět, je to, že Jindřich byl otrokem svých vášní. Ano, měl své přechodné slabůstky: Bessie Blountovou, Lucy Roseovou, ale v létě 1522 změnil typ. Našel zalíbení v ženách z rodu Howardů. První ozdobila jeho lože Alžběta Howardová, matka Anny Boleynové. Po ní Annina starší sestra Mary. A pak se vrátila z Francie Anna, ta tmavá, vášnivá čarodějka, plná koketérie, se svými saténovými šaty, spoustou krajkových spodniček, červenými saténovými střevíčky na vysokých podpatcích, s očima černýma jako trnky a těma nádhernýma rukama, jejichž pohyby se podobaly motýlím křídlům za letu.

Jindřich po ní zatoužil, ale tentokrát to bylo jiné. Anna byla vychována na dvoře toho největšího smilníka, jakého svět kdy viděl, Františka I. Francouzského, kde svádění, milování a srdečním záležitostem byla věnována stejná pozornost jako státním záležitostem. Anna viděla, jak král její starší sestru uhání, dvoří se jí a nakonec ji svede jen proto, aby o ní pak začal mluvit jako o „Anglické klisně", herce, na níž si může zajezdit každý. Anna byla jiná. Chtěla jen jednu jedinou věc: stát se Jindřichovou ženou.

Wolsey, zcela zaměstnaný svou hrou v šachy s lidskými figurkami proti Boleynové, si nás nevšímal. Vrátili jsme se, tedy na naše sídlo v Ipswichi.

Benjamin byl zvláštní člověk. Chodili jsme spolu do školy. On se potom stal soudním písařem, a právě tehdy mne zachránil před nezaslouženou šibenicí. Byl bystrý, chytrý, výtečný šermíř, ale občas dokázal být i strašně naivní, až to člověka dovádělo k zuřivosti. Ne dětinský, ale dosti podobný dítěti. Nebyl to obvyklý typ venkovského pána, který vykořisťuje své poddané a svádí jejich dcery. To určitě ne! Benjamin doopravdy věřil v lidskou laskavost. Přes mé protesty zrušil všechny daně, poplatky a desátky, které mu jako majiteli půdy náležely. Jeho poddaní se stali svo-

bodnými pachtýři, kterým dovolil obdělávat půdu a užívat vlastní úrodu. Založil ve vsi malý špitál a najal do něj starého doktora, poctivého a laskavého člověka, který doopravdy uměl léčit.

(Skutečně rarita! Já nevěřím žádnému doktorovi široko daleko. Říkají o mně, že jsem darebák, ale podívejte se na kteréhokoliv felčara! Bude vás držet za zápěstí, hledět do vaší moči, rýpat se ve vaší stolici, kroutit hlavou a mnout si bradku. Myslíte si, že ho zajímáte vy? Čerta starého! Jediné, nad čím v té chvíli přemýšlí, je jeho účet.)

Uvědomil jsem si to nedávno, když jeden ničema, který si říkal doktor, přišel ke mně na návštěvu. Přinesl s sebou lahvičku léku, výtažku - prý - z vysušené kůže mloka, žabí hlavy a kusu netopýřího křídla. Vytáhl jsem dýku a řekl mu, že se toho napřed musí napít sám. Víte, co ten ničema udělal? Zakašlal, zadíval se na mě zpříma a řekl, že by možná postačilo trochu víc klaretu a vydatný noční spánek. Nechtě si od starého Shallota poradit - nikdy nevěřte doktorům a právníkům! Jediný dobrý, kterého jsem kdy viděl, skončil na šibenici.)

Nuže dobrá, Benjamin tedy založil špitál a také školu v jedné z budov na statku, kam mohli chodit zdarma všichni zdivočelí malí uličníci ze vsi. Benjamin najal učitele - skutečného učitele, ne jednoho z těch sadistických lotrů, kteří se na toto povolání dávají jen proto, aby mohli napáchat co největší škody na každém dítěti, které se dostane do jejich péče. Ne, ten muž byl učenec, který studoval s Coletem a Erasmem. Vyučoval matematiku, zeměpis a ovládal plynně latinu, klasickou řečtinu, francouzštinu a italštinu. Benjamin byl mírný jako holubice. Nikdy neměl hlavu na obchody. Na jeho památku jsem podle stejného principu postupoval i na svém panství.

Správu jsme svěřili do rukou šetrného chlapíka jménem Barker, děda nynějšího kapitána mé gardy. (Ano, věřím, že nejlepší je zachovávat rodinnou tradici. Dokonce i můj kaplan, kterého zahrnuji takovou láskou a přízní, je synovcem

učitele, kterého tehdy najal Benjamin.) Musím říct, že jsem se začal nudit, když jsem viděl, jakou pozornost můj pán tomu člověku věnuje a jak se o jeho statky starají jiní, daleko schopnější než já. Vrátil jsem se proto do Londýna, abych bral hodiny u mistra soubojů, Portugalce, který učil i Benjamina a opustil svou vlast chvíli předtím, než nastoupila k moci inkvizice.

„Máte dobré oči a rychlé zápěstí," konstatoval ten člověk jednoho dne. „Dovedete rychle útočit, vaše výpady jsou velmi úskočné - ale přece jen něco vám chybí."

„Skutečné krvavé souboje!" odpověděl jsem. „Nelíbí se mi představa, že by mě někdo zabil, a nemám ani touhu zabíjet někoho sám."

Mistr meče se elegantně opřel o fleret a mnul si svou kozí bradku.

„Nevadí!" zašeptal. „Máš všechny znaky skutečného šer-míře." Ukázal na mě prstem., Jednoho dne to pochopíš. Až uvidíš téct horkou krev, pochopíš to. Divoká nesobecká touha, něco, co vychází ze samé podstaty tvé duše: zabíjet a být zabit. Celý tvůj život, celá tvoje existence bude směřovat k tomuto jedinému cíli."

Ovšemže jsem to považoval za nesmysl a toho člověka za blázna. Jenže on měl pravdu. O mnoho let později, na zlatonosném pobřeží jsme s Benjaminem bojovali, meč proti meči, dýka proti dýce, o jednu ženu, jejíž krása se vyrovnala kráse Heleny Trójské a jejíž srdce a duše byly černé jako to nejhlubší peklo. Nicméně to je jiná historie a s tou dnešní nijak nesouvisí.

Brzy jsem se tedy naučil šermovat a začal se potulovat po městě. Londýn je to nejkrásnější místo na světě! Je útočištěm všech typů darebáků a ničemů pod sluncem: hazardních hráčů, podvodníků, lapků, hrdlořezů a kapsářů, žebráků štítících se práce... Opravdu jsem se tu cítil doma. Benjamin nade mnou pochopitelně držel ochrannou ruku a trval na tom, abych v Londýně nepřespával víc než tři noci po sobě. Seděl doma za stolem ve velké síni našeho

venkovského sídla a proplétal a protahoval si ty své dlouhé kostnaté prsty.

,.Rogere, jsi můj přítel, ale tíhneš k darebným kouskům jako kočka ke smetaně. Buď přijdeš domů, nebo si já přijdu pro tebe. Rozumíš?"

Rozuměl jsem. Abych byl upřímný, Benjamin byl jediný člověk, kterého jsem se opravdu bál, a jediná osoba, jíž jsem nikdy nelhal. Tedy, v rozumné míře. Ano, kočky mají rády smetanu a Shallot zase rád dělal lumpárny.

Dostal jsem se do špatné společnosti: potulných lapků, kteří se ukrývali na hřbitově u Svatého Pavla navzdory zákazu šerifa. Vedl je bývalý kněz, kterého zbavili svěcení. Už jsem zapomněl jméno, ale říka-

li jsme mu Krysí prdelka. Měl nevinnou tvář anděla a ta nejvýmluvnější ústa, jaká kdy dýchala. Dokázal vás přesvědčit, že černá je bílá a noc je den!

Krysí prdelka mě přesvědčil, abych vyzvedl peníze od našeho lakomého bankéře Wallera a svěřil mu je, aby mohl otevřít nevěstinec v ulici Cock Lané. Exkluzivní bordel, kam by si gentlemani ve volném čase chodili užít. Samozřejmě, že si vzal mé zlato a už jsem ho nikdy neviděl. Tedy, ne živého. Za dva roky jsem projížděl Hampstead Heathem, míjel jsem šibenice a uviděl chudáka Krysí prdelku viset za krk. Pomodlil jsem se za něj. Byl to sice lump, ale srdce měl na pravém místě.

Ale starý Waller po mně šel jako chrt po zajíci. Odpoledne, když jsem se procházel po městě, popadl mě za ruku v Paternoster Row.

„Shallote!" zaječel. „Kde jsou mé peníze?"

(Všimli jste si na bankéřích jedné zvláštnosti? Když máte peníze, jsou ochotni vám půjčit. Když je nemáte, našpulí rty a kroutí hlavou.)

Byl jsem zoufalý. Rozhlížel jsem se, kudy utéci, a najednou jsem zahlédl starého Tunstalla, londýnského biskupa, který jel dolů ke Svatému Pavlu, aby tam zase jednou pronesl svůj verbální útok proti Všemohoucímu. Poznal

jsem Tunstalla, když jsem byl s Benjaminem u soudu, proto jsem chytil Wallera za zápěstí.

„Vidíte támhle?" křičel jsem.

„Koho?" ozval se ten darebák.

„Jeho Svatost biskup londýnský. Souhlasil s tím, že mi poskytne záruku na peníze, které jsem poslal nemocným a chudým, kteří se vydali na pouť do Compostelly!"

Waller protáhl svůj kyselý obličej jako zmije chystající se k útoku.

„Já vám nevěřím!" vyštěkl.

„Tak poslyšte," řekl jsem a sundal si boty. „Podržte mi je a já za ním zajdu a dokážu vám to."

Waller mi držel boty a já přešel po špičkách přes kočičí hlavy k biskupovi.

„Vaše Svatosti!" zašeptal jsem. „Vaše Svatosti!"

Biskup, obklopen svými poskoky, povolil koni otěže a podíval se na mě dolů.

„Ano, synu?"

„Mám prosbu, pane biskupe. Velkou prosbu. Vzpomíná si na mne Vaše Svatost?"

Ten starý pokrytec se kysele zatvářil a znovu přitáhl otěže, jako by chtěl odjet.

„Jsem sluhou Benjamina Daunbeyho, synovce pana kardinála."

To toho prevíta zastavilo. Vykouzlil na tváři nucený úsměv. (Všimli jste si někdy, jak to kněží dělají? Jako by byli s Bohem všemohoucím jedna ruka a všichni ostatní byli jen ubohá nevzdělaná lůza.)

„Oč jde, synu?"

Ukázal jsem na místo, kde stál Waller. Vypadal jako idiot s mými botami v rukou.

„Pane biskupe, když jste projížděl kolem, měl jsem s tím člověkem právě velmi prudkou při o povaze Nejsvětější Trojice." Bože, jak já jsem lhal! „Můj pane, vaše pověst teologa je skvělá. Navrhl jsem vás jako arbitra naší debaty. Můj přítel mi řekl, že mi nevěří, tak jsem mu nechal své boty, abych měl jistotu, že neuteče, dokud mu neudělíte audienci a nevysvětlíte mu jeho omyl."

Tunstall se zvedl v sedle a moudře přikývl.

„Můj pane, vím, že jste velmi zaneprázdněn," pokračoval jsem bez dechu, „ale kdybyste ráčil určit místo a čas, kde by se s vámi mohl setkat..."

Jeho Svatost znovu přikývla a pozdravila Wallera, který stál naproti.

Ten starý blázen k nám zamířil a uctivě se klaněl.

Tunstall se na něho zkoumavě díval. „Vraťte svému příteli jeho boty," přikázal. „A přijďte zítra dopoledne v deset hodin do mých komnat, já vás rozsoudím."

Waller málem padl na tvář, jak děkoval. Biskup udělal kříž do vzduchu a vydal se na cestu. Já sebral své boty a do hodiny jsem opustil Londýn.

Vrátil jsem se s prosíkem do Ipswiche a ujišťoval Benjamina o tom, že moje práce mezi londýnskou chudinou dospěla ke svému konci, a že bude možná lepší, když mu budu pomáhat na statku. Podíval se na mě takovým zvláštním pohledem - jeho šedé nevinné oči se při tom usmívaly - a vrátil se k účtům, které předtím studoval.

Díval jsem se na jeho snědou inteligentní tvář, orámovanou dlouhými černými vlasy, a v duchu jsem se zoufale ptal, zda je můj pán tím nejmazanějším člověkem, jakého jsem kdy potkal, nebo naopak tím nejnevinnějším stvořením v lidské kůži.

Dny ubíhaly a pak, těsně před svátkem Všech svatých, jednoho z posledních krásných dní v roce, zlacených slunečními paprsky, kdy se slunce rozpálí do ruda a vy si myslíte, že se vrátilo léto, jsem dlel na seníku s jednou mladou dívkou ze vsi - veselou, šťastnou dívčinou hezké tvářičky a horkého těla. Snažil jsem se ji přesvědčit, že má příliš staženou šněrovačku, a ona mě se smíchem plácala po nenechavých prstech. Její odpor slábl spolu s tím, jak sílil její smích, když jsem najednou uslyšel, jak mě Benjamin volá.

„Rogere, Rogere, rychle pojď sem!"

Díval jsem se ze seníku, oč běží. Můj pán, košili u krku rozepnutou, skákal z nohy na nohu, jak se snažil obout si vysoké holínky.

„Tady jsem, pane!"

„Rogere, co tam děláš?"

Sykl jsem na děvečku, aby byla zticha, a slézal dolů. Drze jsem Benjaminovi tvrdil, že jsem se díval, jak putuje slunce po obloze.

„Ty jsi moc zvědavý, Rogere," zašeptal. „Tvoje mysl nikdy nepřestane zkoumat."

Můj pán mě pak tlačil před sebou přes travnatý pahorek, na němž stál náš statek.

„Co to má znamenat?" zeptal jsem se.

Benjamin ukázal na prašnou cestu vedoucí k hlavní bráně do statku.

.Jezdci, Rogere. A já si myslím, zeje poslal můj strýc."

Zastínil jsem si oči rukou a uviděl oblaka zvířeného bílého prachu, praporec třepetající se ve větru, světlé kabátce jezdců na koních a jezdce vpředu, celé v černém. Srdce mi spadlo do kalhot. Benjaminův drahý strýc opět nechal dopadnout svou ruku. Pokud za námi posílá svého osobního tajemníka, rádce a mága doktora Agrippu, je v dohledu nějaký další krvavý případ.

Uvítali jsme návštěvníky ve velké síni, čerstvě vymalované a obložené dřevem, na stěnách štíty a erby daunbeyovské i shallotovské. Jezdci, skupina Wolseyho žoldáků oděných v šarlatových kardinálových stejnokrojích, byli odvedeni, aby uhasili žízeň a potěšili se s děvečkami.

Doktor Agrippa, od hlavy k patě v černé kůži, si klepal kloboukem s širokou střechou o nohu a čekal na sluhy, až mu přinesou chlazené bílé víno a sladké pečivo. Celou tu dobu se usmíval a tlachal a při tom ze mne nespouštěl své chladné oči nedefinovatelné barvy.

Divný člověk, tenhle Agrippa. Už jsem se o něm zmínil dřív. Byl vždycky tak chladný, a ať bylo venku jakkoliv velké horko, nikdy jsem ho neviděl zpoceného. Byl to skuteč-

ný mág. Teď vypadal na první pohled jako nějaký benevolentní venkovský pastor, se svým kulatým srdečným obličejem, sladkým jako tvář cherubína, pečlivě ostříhanými černými vlasy a úsměvem, který se zapomněl odrážet i v jeho očích. Nikdy nezestárnul, a když Wolsey zemřel, objevoval se na těch nejpodivnějších místech.

Raleigh mi jednou řekl - ano, ten světoběžník je ještě stále na moři, financován mým zlatem - že viděl Agrippu blízko Jamestownu ve Virginii. Jak se dostal do Nového světa, to ví jen sám Bůh! Jeden špicl mi hlásil, že byl v Madridu a o mnoho let později, když jsem prchal před Sulejmanovými škrtiči, jsem zahlédl jeho tvář v davu, když mne pronásledovali špinavými ulicemi a uličkami Konstantinopole. Jednou jsem ho viděl u dvora a před patnácti lety se zastavil v Burphamu. Vypadal stejně mladý a svěží jako v dobách mého mládí. Ptal jsem se ho, jak to dělá. Jen se usmál a varoval mě, že Mary, královna skotská, uvězněná ve Fotheringay, osnuje spiknutí proti Alžbětě a usiluje jí o život. Pak zmizel.

Agrippa byl mág, který měl dar předvídat budoucnost, a jednou mi řekl, že zemřu tím nejneočekávanějším způsobem, což je jeden z důvo-

dů, proč si tu držím toho podařeného kaplana. Opravdu zvláštní člověk, tenhle Agrippa. Mohl by to být věčný Žid, odsouzený bloudit po tváři této země navěky. Jednou jsem se na tu legendu vyptával několika rabínů, ale ti se na mě jen nedůvěřivě dívali a pokyvovali hlavami.

(Mimochodem, já mám Židy rád. Velice mi připomínají Iry. Rádi debatují, jsou čestní, milují rodinu a mají uličnický smysl pro humor. Publikoval jsem učené pojednání, v němž argumentuji, že Irové jsou jedním ze ztracených kmenů Izraele. Hlavní závěr tohoto pojednání je tento: Když Mojžíš a Aron odcházeli z Egypta, shromáždili všechny lotry na konci kolony, a když pak Izraelité přecházeli Rudé moře, konec kolony se dal špatným směrem a skončil v Irsku. Velmi zajímavé, určitě byste si to měli přečíst.)

Toho slunečného dne však Agrippu trápily jiné starosti. Počkal, až Benjamin pošle pryč všechno služebnictvo, a pak se uvelebil v židli s vysokým opěradlem před prázdným krbem. Jak kolem mě prošel, ovanul mě závan jeho zvláštního parfému, který voněl podobně, jako když nalijete na rozpálenou pánev nějakou vzácnou mast. Jeho oči změnily barvu, dostaly černý mramorový lesk a úsměv mu zmizel ze rtů. Díval se na Benjamina i na mě, srkal víno a uštipoval kousky marcipánu nakrájeného na kostky.

„Dobrotivé nebe, posaďte se už!" řekl tiše a ukázal při tom na prázdné židle. Protáhl si záda, aby uvolnil ztuhlost po dlouhé jízdě. „Už to začalo," zamumlal.

„Co začalo?" zeptal se Benjamin zkoumavě.

„Zabíjení," odpověděl Agrippa. „Krtek už vylezl z díry." Natáhl ruku a roztáhl prsty. „Každý člověk si může zvolit mezi několika cestami. Ani u krále Jindřicha tomu není jinak. Mohl se stát největším panovníkem, jakého Anglie kdy měla, ale on si místo toho zvolil být Krtkem, temným králem, který utopí své království v krvi."

„Doktore Agrippo," ozval jsem se, „buďte, prosím vás, konkrétnější."

„Budu. Za dva dny přijde v Toweru o hlavu vévoda z Buckinghamu."

Benjamin jen tiše zíral a dokonce i já, který jsem nevěděl nic o politice u dvora, jsem se nezmohl na nic lepšího, než otevřít ústa údivem. Stafford byl přímým potomkem Edwarda III., jednoho z největších ma-

jitelů půdy v Anglii, syn vévody z Buckinghamu, který osnoval spiknutí proti Richardu III. a přišel o hlavu těsně předtím, než Jindřich Tudor zabil Uzurpátora u Bosworthu.

„Co se stalo?" zeptal se Benjamin po chvíli.

Agrippa pokrčil rameny. „Stafford byl vždycky vašemu strýci trnem v oku." Omluvně se na Benjamina usmál. „Nazýval ho zbohatlickým nafoukancem z Ipswiche, obyčejným šarlatánem skrývajícím se pod kardinálským rouchem." Protáhl obličej. „No a před několika týdny byl

Stafford u dvora. Stál vedle Jindřicha, a jak je zvykem, nabídl králi stříbrnou misku, aby si v ní umyl ruce. Když král skončil, namočil si do stejné misky prsty Wolsey. Stafford vzkypěl hněvem a vylil vodu kardinálovi na roucho."

Agrippa se odmlčel a oprašoval si prach ze svých černých kalhot.

(Není to divné, jak velcí a důležití lidé mohou přijít o hlavu kvůli pár kapkám vody?)

„Váš strýc se rozčílil," pokračoval Agrippa, „a křičel, že on si sedne na Staffordův plášť, přičemž se otočil a odkráčel pryč, rozstřikuje kolem sebe vodu na všechny strany, čímž se ještě víc zesměšnil."

Sklonil jsem hlavu a v duchu děkoval Bohu, že jsem u toho nebyl. Pohled na kardinála Thomase, jak utíká jako nějaký kluk, který si počural kalhoty, by u mě vyvolal salvy smíchu.

„Celý dvůr se mu smál?" zeptal se Benjamin.

„Nu ano, řvali smíchy. Celý palác se otřásal jejich veselím. Ale Stafford věc ještě zhoršil. Další den se objevil jen v obyčejném kabátci a kalhotách, a když se ho král zeptal proč, odpověděl, že chce předejít tomu, aby si mu kardinál nesedl na plášť." Agrippa rozpřáhl ruce. „Výsměch se ještě vystupňoval."

„Ale pokud člověk může přijít o hlavu jen proto, že se vysmíval kardinálovi," odpověděl jsem, „pak Jindřich přijde o všechny své poddané."

Benjamin se trpce usmál. I když choval ke svému mocnému strýci velkou náklonnost, nedělal si iluze o tomto plebejci s brilantním moz-

kem, kterému se podařilo vyšplhat tak vysoko, že se stal kardinálem a lordem kancléřem.

„Nu!" Agrippa se předklonil, jako by měl podezření, že v dřevěném obložení stěn jsou odposlouchávací otvory. „Znáte svého strýce, pane Daunbey. Žádný člověk ho nesmí beztrestně urazit a Stafforda nenáviděl odedávna. Můj pán ovšem vždycky věděl, že pomsta je pokrm, který je nejlépe servírovat chladný. I přes mou radu si začal pohrávat s Jindřichovou tajnou noční můrou."

Agrippa si chvíli prohlížel nehty na rukou. „Je to stejná historie," šeptal, „stejná slova, stejná písnička. Jindřich je možná synem Alžběty z Yorku, ale jeho otec Jindřich Tudor nebyl nic víc než jen velšský křupan. Německý reformátor Martin Luther ho veřejně označuje za Jindru ze vsi. Jindřich měl už odedávna strach, že jiní mají větší nárok na trůn než on.

„Ale" pokračoval Agrippa, „Tudorovci touží po dynastii. Otec našeho současného krále dal svému nejstaršímu synovi jméno Arthur, použil své velšské národnosti k tomu, aby vytvořil legendy, které by prokázaly spojení jeho rodiny s Artušem od Kulatého stolu. Znáte je?

Potřásl jsem hlavou. „Ovšem, že neznám. Nejsem učenec."

„Nuže," Agrippa si mnul bradu, Jedna z nich praví, že po smrti velkého Artuše se vyskytla proroctví o tom, že se jednoho dne vrátí. Prý přijede na koni od západu slunce, aby napravil všechny křivdy. Náš velký skrblík chtěl vykreslit svou rodinu jako pokračující větev Artušovy linie, ale jeho nejstarší syn zemřel a králem se stal Jindřich. Nicméně tudorovské snění nekončí."

„Ale prosím vás," přerušil jsem ho. „Snad nechcete říci, že náš vznešený Jindřich se bojí nějakého mýtického krále, který přijede do Westminsteru se svými rytíři od Kulatého stolu?"

Agrippa přivřel oči. „Ovšem že ne, ale bojí se Yorků, Plantagentů, kteří mají větší nárok na trůn než on! A víte dobře, jak je pověrčivý. Co by se stalo, kdyby Stafford či nějaký jiný princ s krví Yorků v žilách přišel s nějakou svatou relikvií? Artušovým mečem Excaliburem, nebo ještě hůř, s kalichem, který stojí na jeho stole, svatým grálem, z něhož pil Ježíš o Poslední večeři?"

(Ne, nesmějte se. Já vím, že žijeme v osvíceném věku střízlivého uvažování, ale v době mého mládí jsem viděl ty nejneuvěřitelnější věci: zástupy kráčející za kusem látky, ne-

bo takové, kteří věřili, že je kousky Kristova pravého kříže ochrání před šípy či kulkami. Není to úžasné, čemu všemu lidé uvěří, když chtějí?)

„Chcete tím říct," vyhrkl jsem posměšně, „že Buckingham ty relikvie získal?'

„Ano i ne," odpověděl Agrippa. „Poté, co Buckingham tak urazil kardinála, daly se Wolseyho legie špionů do práce. Kardinál si vymyslel historku o tom, že Buckingham osnuje komplot proti králi a chce získat tyto svaté relikvie, aby s jejich pomocí shromáždil armádu."

„Ale to je směšné!" přerušil ho Benjamin. „Slyšel jsem, že před několika sty lety se našlo Artušovo tělo v Glastonbury, ale podle legendy byl Excalibur vhozen do jezera a místo, kde se nachází svatý grál, není do dneška známo."

„Jenže Wolsey má důkaz," odpověděl Agrippa. „Jeho agenti zatkli benediktinského mnicha, jakéhosi Nicholase Hopkinse, který je teď ubytován v Toweru. Ten Hopkins je z Glastonbury. Býval kaplanem na panství Templecomb v Somersetu, které patří rodu Santerrových.

Hopkins prohlašuje, že ví, kde je grál i meč a že obojí nabídl Buckinghamovi.

Podle Hopkinse plánoval vévoda, že je použije k tomu, aby s jejich pomocí vedl vzpouru, sesadil a popravil Jindřicha a sám usedl na trůn."

„A Buckingham uvěřil, že je to harampádí svaté?" zasmál jsem se. „Naletěl na fantazírování nějakého blouznivého mnicha?"

„A co Santerrové?" zeptal se Benjamin. „Mají v tom také prsty?"

„Ne. Ti prostě jen slepě poslouchají Buckinghama. Dobrý vévoda se rozjel do Templecombu, aby se tam setkal s Hopkinsem a pokusil se zatáhnout sira Johna Santerra do spiknutí. Santerre odmítl, protože jeho domácnost i družina je plná Wolseyho špionů. Dobrý vévoda se určitě o ty relikvie zajímal," pokračoval Agrippa.

„Poslal do Londýna svým agentům vzkaz, že až se relikvií zmocní, povede vzpouru."

, Asi toho bude ještě víc, že?' zeptal se Benjamin.

Agrippa si mnul rukama tvář. „Ano. Jak grál, tak meč viděli i jiní."

„Kdo?" zněla další otázka mého pána.

„Templáři," odpověděl Agrippa stručně.

„Kdo?" zeptal jsem se já.

„Templáři," odpověděl Agrippa. ‚Byl to vojenský řád, který vznikl ve dvanáctém století, aby bránil Svatou zemi. Měli rozsáhlé majetky v Anglii a Francii - hrady, statky a půdu. Znali mnohá tajemství a měli v držení důležité svaté relikvie, jako například rubáš, v němž bylo zabaleno Kristovo tělo, mandylion - roušku, jíž mu jistá Veronika otírala tvář při cestě na Kalvárii, a dá-li se věřit legendě, vlastnili i grál a Excalibur."

„No a co to má všechno společného s námi?" zeptal se Benjamin.

(Ach, můj pán byl tak nevinný. Já skoro uhodl, co přijde dál.)

‚Jeho Výsost král a Jeho Svatost kardinál chtějí, abyste odjeli do Somersetu, našli grál i Excalibur a pokud možno vymýtili templáře."

„Oni ještě existují?" zeptal jsem se.

„To ano." Agrippa si zase třel tváře po stranách. „Ještě jsem neskončil. V pátek třináctého října 1307 byli templáři po celém křesťanském světě zatýkáni, mučeni a vyvražďováni pro své údajné modlářství, zvrácenost a provozování černé magie. Většina z nich našla smrt na hranici nebo na šibenici, ale několika se podařilo uprchnout a znovu se soustředit do malých uskupení. Templáři jsou rozhodnuti zabránit tomu, aby se grál a meč dostaly do rukou krále Jindřicha, protože v něm vidí vtělení ďábla."

(Velmi výstižné, říkal jsem si v duchu).

Agrippa si odkašlal. „Existuje důkaz, že někteří Yorkové byli členy tohoto tajného řádu. Hopkins určitě a Buckingham možná."

„A náš vznešený král tomu všemu věří?"

Agrippa se kysele zatvářil. „Hopkins se vyzpovídal, Wolsey informoval krále a Stafford tomu všemu dost napomohl. Zatkli ho na Londýnském mostě a odvedli do Toweru. Ani nepopřel, ani nepotvrdil Wolseyho obvinění."

Doktor Agrippa si propletl prsty. „Buckingham byl také tak hloupý, že v soukromí svého domu pronesl jisté zrádcovské poznámky v přítomnosti vlastní sestry, lady Fitzwaterové."

Benjamin se slabě usmál a já si uvědomil, jak je kardinál chytrý. Jindřich svedl Buckinghamovu sestru a vévoda byl hněvem bez sebe nad tím, že s ní král zachází jako s obyčejnou děvkou. Wolsey na ni udeřil a předvolal tu ubohou ženu před tajnou radu, nechal ji přísahat a přinutil ji vyzradit ona zrádná slova, která mohl snadno překroutit podle potřeby.

„Co se stalo potom?" zeptal se Benjamin.

„Buckingham byl souzen ve Westminsteru před porotou peerů, vedenou vévodou z Norfolku. Rozsudek se dal předpokládat: má být doveden na popraviště, oběšen, ještě zaživa odříznut ze šibenice, zbaven pohlavních orgánů, které mají být hozeny do ohně, jeho vnitřnosti mají být spáleny před jeho očima, hlava sťata a tělo rozčtvrceno. Toť králova vůle."

.Jindřich mu zřejmě udělí milost, ne?"

„Královna Kateřina padla na kolena a prosila o vévodův život. Král se na tři dny odebral na lože, protože trpěl horečkami, nicméně jedinou milost, kterou je ochoten udělit je, že Buckingham přijde o hlavu bez dalších ceremonií. Bude popraven za dva dny."

„Když jste sem přijel, řekl jste, že zabíjení začalo, že se Jindřich projeví podle proroctví," připomněl jsem mu.

Agrippa se na mě podíval mrazivým pohledem a já si vzpomněl na jeho předpověď, kterou učinil před mnoha lety o králově duševním onemocnění.

„Copak to nevidíš, Rogere," zašeptal, „že když je král

schopen nechat popravit nejvyššího peera ve svém království, že si tu už nikdo nemůže být jist životem? Ostatní evropské dvory již poslaly své protesty. Francouzský král se otevřeně kardinálovi vysmál. Prohlásil, že řezníkův pes zadávil nejčestnějšího jelena v celém křesťanském světě."

Ovšem že měl Agrippa pravdu. Jindřich byl úplný blázen. Byl posedlý představou spiknutí proti sobě a nesnesl žádnou opozici. V době, kdy umíral, se říkalo, že má na svědomí přinejmenším šedesát tisíc po-

prav. Já tomu věřím! Byl jsem s tím lotrem, když zestárl. Nikdy nezapomenu na jeho odulé bílé tváře a zlomyslná prasečí očka, na otevřený vřed na jeho noze, který páchl jako kanál, a syfilis, která mu zachvátila mozek a učinila z něj vtěleného ďábla...

Benjamin vstal a dolil nám poháry. „Takže zabíjení začalo?" zašeptal. „Buckingham zemře a můj drahý strýček nás k sobě volá."

Agrippa sepjal ruce a položil je do klína. A znovu se u něj odehrála ona záhadná proměna charakteru - už nebyl tím prorokem hrůz, ale skromným knězem hledajícím radu a pomoc.

„Máte pravdu, pane Benjamine," řekl najednou lehkým tónem, „Buckingham bude popraven a my tomu nemůžeme zabránit. Ale je tu také výpověď pana Nicholase Hopkinse. Váš strýc vás potřebuje v Londýně. Dal spěšný pokyn, abychom byli přítomni Buckinghamově popravě."

(Oh Bože, pomyslel jsem si, už je to tady zase, krev a smrt a Shallot uprostřed toho všeho!)

„A co potom?" zeptal se Benjamin ostře.

„Budeme pokračovat ve výsleších pana Hopkinse a zjistíme toho víc o jeho záhadných odhaleních."

„Ale vy jste říkal, že ten člověk je blázen."

„Oh, to bezpochyby je, ale to ještě neznamená, že by jeho výpověď musela být nepravdivá."

„Myslíte si vy osobně, že Buckingham osnoval nějaké spiknutí?" zeptal jsem se já.

Agrippa zavrtěl hlavou.,,Ne. Ale vy víte, pane Shallote, že ten problém má dvě strany. Buckingham zemře, a to je konec téhle záležitosti. Jenže Hopkins tu tu zprávu přinesl. Musel dostávat příkazy. Ale od koho?"

„A strýc je rozhodnut hledat pravdu!" řekl Benjamin kategoricky.

„Pravdu, pane Benjamine? Co je pravda? Pilát mi položil tutéž otázku a já mu nedokázal odpovědět." Agrippa se usmál, jako by si byl jist, že jeho vtipu rozumíme, a mnul mezi prsty lem pláště.

„Dost." zašeptal. „Musíme vyrazit na cestu."

KAPITOLA

Benjamin neochotně souhlasil, že vyrazíme ihned, a zamítl všechny moje protesty. Odešel jsem do svého pokoje s pocitem malého chlapce, kterého donutili vrátit se k učení, a zlostně jsem začal házet oblečení a další potřeby do jezdeckých vaků. Benjamin tiše vklouzl ke mně do pokoje a opřel se zády o dveře.

„Rogere, je mi to moc líto, ale nemáme na vybranou. Vzpomínáš si na slib, který jsme dali kardinálovi, že mu budeme stát po boku v míru i válce?" Máchl rukou do vzduchu. „Všechno, co máme, pochází od něho."

„Může-li přijít o život i o majetek vévoda z Buckinghamu," křičel jsem na něho, „co potom ostatní mouchy, které nesedí tak vysoko?"

Benjamin pokrčil rameny. „Můžeme jen žít ze dne na den."

, Ano, i kdyby nám už pan kardinál těch dní dopřál jen několik!"

Dokončili jsme balení. Podkoní nám přivedli osedlané koně a poníky. Benjamin dal přísné pokyny našemu správci Barkerovi a pozdě odpoledne jsme cvalem vyrazili směrem na jih. Dobře si na to vzpomínám. Toho dne přestalo svítit slunce a zima se chvatně blížila. Kdo se odvažuje tvrdit, že roční období nejsou předzvěstí toho, co přijde?

Agrippa už se uklidnil, nebo spíš mluvil sám se sebou v cizím jazyce, kterému jsem nerozuměl, zatímco jeho doprovod, skupina těch nejvybranějších šibeničníků, jaké si umíte představit, se držela stranou. Na noc jsme zastavili v převorství. Agrippa nám byl i nadále špatným společníkem, protože bojoval s vlastními problémy. Jen jednou přestal přemýšlet, rozhlédl se po prázdné jídelně

a z ničeho nic nám oznámil: „Je toho ještě mnohem víc, abyste věděli."

„Co tím myslíte?" zeptal se Benjamin.

Agrippa potřásal hlavou. „Je toho ještě víc," opakoval. „Ach, jak si tento svět potrpí na lži!"

(Tuto větu najdete také v jedné z her starého Shakespeara.)

Počasí se nadále zhoršovalo, ale my jsme i přesto brzy zrána druhého dne po odjezdu z Ipswiche, vyjeli z walthamského převorství a dojeli na Mile End Road, cestu, která se vinula četnými vískami a končila v East Smithfieldu. Provoz na cestě houstl. Nebyli tu jen obvyklí drátenící a tuláci se svými dvoukoláky, potulní kazatelé hledající, jak si rychle vydělat nějakou tu penci a dostat nocleh (rád se dívám na kaplana, jak se při takových zmínkách vrtí na židli), ale i zvědavci proudící směrem k Tower Hillu, aby se podívali najedno z největších krveprolití.

Zabočili jsme na sever do Hog Street kolem kostela Panny Marie, kde se nám otevřel pohled na vysoké šedivé věžičky Toweru a dál do hustého davu hemžícího se kolem Tower Hillu. Můžete mi věřit, když vám řeknu, že se tam shromáždil snad celý Londýn. Mezi Towerem a Bridge Street nebylo možné najít jediného volného místečka.

Vždycky jsem se divil, proč lidé chodí tak rádi na popravy. Co v tom nacházejí za potěšení, dívat se na to, když někomu utnou hlavu nebo uřežou koule? Zeptal jsem se na to Agrippy.

„Všichni jsme se narodili jako vrahové," zašeptal. „Jsme zamilovaní do smrti. A půjde-li Jindřich dál touto cestou, náš hlad po popravách a prolévání krve nasytí."

Použili jsme našich zplnomocnění a mečů doprovodné družiny k tomu, abychom si prorazili cestu přímo k černým suknem potažené popravčí tribuně, která stála na vrcholku pahorku, obstoupena královskou gardou. Na tribuně s rukama překříženýma na prsou stál kat v červené masce. Vedle něho jeho pomocník, oděný od hlavy k patě v černé kůži,s rohy na hlavě, držel v ruce obrovskou sekyru s dvoustranným ostřím, kterou opíral o zem v blízkosti popravčího špalku. Kněz se tiše modlil a úředníci si mezi sebou šeptali a netrpělivě se dívali přes moře hlav tísnících se kolem.

Na první pohled mírumilovná scenérie, ale dovolte starému Shallotovi, aby vám řekl: v pozdějších letech (ano, je to zase jiná historie), jsem měl také položit hlavu na špalek, sekyra už byla zdvižená - a můj život zachránila jen milost na poslední chvíli. Mohu vám říci, že to čekání je mnohem horší než smrt sama. Velký dřevěný špalek postříkaný krví a všude kolem vás náležitosti, jenž vám připomínají násilnou smrt: prostěradlo na chytání krve, která prudce stříká z krku, vědro na hlavu, rakev z jilmového dřeva na torzo těla a nůž pro případ, že by se jim nepodařilo přetnout nějakou šlachu nebo sval. Je možné, že je to rychlé,

ale i přesto je to strašlivá smrt. Když byla sťata Marie, královna skotská, její víčka mrkala a rty se pohybovaly ještě nejméně minutu poté, co jí hlava odpadla od těla. A celou situaci ještě zhoršila ta skutečnost, že kat ve Fotheringay si neuvědomil, že nosí paruku, a nechal její hlavu upadnout a kutálet se po zemi jako míč.

Už jsem viděl několik poprav předtím, ale žádná z nich nebyla tak okázalá jako Buckinghamova. Agrippa zavřel oči a já si byl jist, že spí. Benjamin, bledý jako křída, se díval pod tribunu. Sledoval jsem jeho pohled a zahlédl míhat se tam malé temné postavy.

„Kdo je to?" zeptal jsem se jednoho z gardistů.

„Skřeti," procedil koutkem úst. „Kupují si právo od starosty. Když je hlava sťata, krev vystříkne a prosákne dřevem. Oni ji chytají do hadrů a ty potom prodávají jako relikvie a upomínky." Pak se obrátil a plivl přes rameno. „Slyšel jsem, že při každé popravě je mnoho takových, kteří si takovou vzácnost koupí."

Čekání se prodlužovalo a dav začal být netrpělivý. Pouliční prodavači se prodírali mezi lidmi a prodávali sladkosti, krájená jablka a otrhané kopie takzvané Buckinghamovy poslední zpo-

vědi. Prodavači vody se svými džbánky hlasitě nabízeli pitnou vodu. Děti plakaly a rodiče si je vysazovali na ramena. Vysoce postavení tohoto národa, pánové i dámy na koních s hedvábnými čabrakami, si proráželi cestu, aby měli ten nejlepší výhled. Všichni se tlačili a strkali a vybili si zlost na kapesním zloději, kterého chytili při činu. Dav ho skoro roztrhal na kusy, než ho odtáhli šerifovi muži.

Obloha potemněla a nad Temží se stáhla velká šedá mračna. Lid to viděl jako boží znamení, jako boží hněv nad Buckinghamovou smrtí a jejich reptání proti kardinálovi nabývalo na intenzitě, když se na ně z oblohy začal snášet studený déšť.

Bouřka přešla, a když se mračna rozehnala, uslyšeli jsme od Toweru řev davu. Objevila se skupina jezdců vedená šerifem a starostou. Vedli vysokého muže kaštanově hnědých vlasů, jehož tvář byla bílá jako jeho košile, rozepnutá u krku pod červeným pláštěm. Agrippa zašeptal, že to je Buckingham.

Jezdci na koních se blížili k popravišti, seskočili z koní a Buckingham vyšel po schůdcích nahoru, chladný a klidný, jako by šel kázat, a ne na setkání se svým stvořitelem. Poklekl před knězem, který

mu udělil spěšné rozhřešení, vyměnil několik slov s šerifem a pak se naklonil z popraviště k nám. A v této mimořádné chvíli ke shromážděným promluvil - učinil prohlášení o své nevině. Vítr mu trhal slova od úst a roznášel je do davu.

Tlačen davem kolem sebe jsem hleděl na řadu gardistů. Mou pozornost upoutal vysoký muž se snědou tváří, vlasy černými jako noc a nosem zahnutým jako orlí zobák. Co však činilo nejvíce zajímavým jeho i jeho společníka, byla skutečnost, že byli oba oděni od hlavy k patě v černém.

Potom mi zrak padl na mladou ženu stojící vedle těch dvou havranů. Sundala si kapuci pláště a tím odhalila černé vlasy, vysoké čelo a nápadně krásnou tvář. Musela vycítit můj zájem a pohlédla na mě - a její černé jiskrné oči mě zasáhly do hloubi srdce. Lehce si urovnala plášť a já zahlédl, že pod ním má hedvábné roucho barvy jantaru. Zvedla ruku plnou prstenů a já zahlédl jemnou krajku na krku, rukáv, záblesk diamantů, jimiž měla posázený živůtek, a další drahé kameny na široké stuze z jantarového sametu, kterou měla svázané své nádherné vlasy. Usmála se (i když to mohla být jen moje představa) a obrátila se k vysokému světlovlasému muži s brunátným obličejem a blahobytným výrazem bohatého statkáře. Ten měl ruku položenou kolem ramenou bledé černovlasé ženy. Když se dav pohnul, viděl jsem, jak se o něj opřela, blízka mdlobám z toho, co se bude dít.

„Kdo jsou ti lidé?" strčil jsem do Benjamina, který vypadal, že spí stejně jako Agrippa.

Ten zavrtěl hlavou, ale Agrippa sledoval směr mého pohledu.

„Ten světlovlasý muž je sir John Santerre, pán na statku Templecombe v Somersetu. Ta omdlévající dáma je s největší pravděpodobností jeho žena."

„A ta mladá krasavice?" zeptal jsem se.

„Santerrova dcera Ráchel."

„Proč jsou tady?' zašeptal jsem.

„Přijeli do Londýna, aby dokázali svou nevinu. Sir John a jeho rodina musí být na králův příkaz popravě přítomni."

„Proč?"

„Však uvidíte sám."

Agrippova tvář ztvrdla, když se jeho pohled přesunul na ty dva černě oděné muže stojící vedle Santerrových.

„Než se budete vyptávat dál, pane Shallote, ten muž temný jako Satan je sir Edmund Mandeville, jeho rezavý společník je pan Geoffřey Southgate a někde nablízku by měli být jejich zlopověstní úředníci Cosmas a Damien."

V té chvíli vypadal i můj pán znepokojeně.

„Kdože to u všech čertů je?" zašeptal jsem ochraptělým hlasem. „Co vy o nich víte, pane?"

„To jsou ‚Agentes in Rébus ", odpověděl Agrippa.

Krev mi ztuhla v žilách. Slyšel jsem o těch strašných li-

dech, nemilosrdných lotrech, kardinálových profesionálních špionech a nájemných vrazích. Víte, my dva s Benjaminem jsme byli kardinálovi emisaři, kterým občas dal nějaký úkol, ale Agentes in Rébus, doslova Muži činu, byli kardinálovi speciální špioni.

Když jsem pobýval u dvora, slyšel jsem o Mandevillovi, který jako pavouk spřádal pavučiny, do kterých chytal královy nepřátele. A když nenašel žádný pádný důkaz, tak si ho prostě vyrobil. Kardinálovi agenti měli přístup všude, mohli se maskovat dle libosti. Za pouliční prodavače, mastičkáře, dokonce i za cikány, kteří táhnou po cestách ve svých křiklavě pomalovaných vozech. V dnešní době má každý král svou špionážní službu. Francouzský má své Lucifery neboli Světlonoše, turecký pasa své Zahradníky, dóže benátský zase Secretissimi a Jindřich anglický své Agentes in Rébus. Tuto tajnou službu založil kardinál Morton, ministerský předseda Jindřichova otce, a ona vzkvétá až do dnešních dní jako nejtajnější služba královské koruny. Mohou být mezi vaším služebnictvem, léta u vás sloužit, může to být vaše milenka nebo dokonce váš vlastní bratr či sestra. Když nastane čas, kdy má vaše hlava padnout, vytáhnou na vás rozhodující důkaz.

„Byli zapojeni do této akce?" zašeptal jsem.

Agrippa zamával rukou ve vzduchu., Ano, ano," a zmlknul, protože Buckingham ustoupil od kata a udělal něco nečekaného: přešel popraviště, naklonil se přes dřevěnou balustrádu a podíval se přímo na mě,

pak na Agrippu a nakonec na Benjamina. Měl oči zalité slzami, ale čisté a jasné.

„Jsem nevinný," zašeptal ochraptělým hlasem tak, že jsem jeho slova sotva slyšel. „Než odbije hodina, budu stát před svým stvořitelem, ale jsem nevinen!" Namířil prstem na Agrippu. „Nezapomeňte na to!"

Někde začal bubnovat osamocený buben. Gardisté tlačili dav dozadu, čímž pro nás zajišťovali lepší výhled na to, co se bude dít. Buckingham ještě jednou poklekl před knězem. Kat poklekl vedle něho a žádal vévodu o odpuštění,

jak bylo zvykem, a jedním dechem i o obvyklou odměnu (To nikdy nepochopím! Jak může někdo říct, že ho mrzí, že vám musí utnout hlavu, a jedním dechem za to chtít peníze? Před mnoha lety, když odvedli k popravčímu špalku mě, jsem tomu mizerovi katovi řekl, aby odprejskl a dělal svou špinavou práci!)

Nakonec Buckingham poklekl před špalkem. Zřízenec mu svázal vlasy, aby nepřekážely, a když mu chtěl zavázat i oči, vévoda zavrtěl hlavou. Sklonil se a mírně naklonil hlavu, rozpažil ruce a ještě jednou jimi pohnul jako sestřelený pták, než začne padat k zemi. Bubnování se stupňovalo, sekyra s oboustranným ostřím se vznesla do výšky elegantním obloukem a dopadla se zaduněním podobajícím se zahřmění. Vystříkl vodotrysk světle červené krve. Dav, do té chvíle absolutně tichý, kolektivně zavzdychal a nechal tmavé postavy pod popravištěm sbírat krev. Kat zvedl Buckinghamovu hlavu do výšky a šel s ní na okraj popraviště.

„Tak zemřou všichni zrádci!" vykřikl.

Odvrátil jsem hlavu. Benjamin byl obrácen zády.

„Tak zemřou všichni zrádci!" opakoval kat svá slova.

„Nech si to!" ozval se čísi výkřik.

„Sťali jste hlavu nepravému," křičel jiný. „Měla to být hlava řezníkova syna!"

Divoké posměšky nabývaly na intenzitě a na popraviště začalo dopadat shnilé ovoce a odpadky. Vojáci se dali do pohybu a prorazili dav.

„Pojeďme pryč, Agrippo!" zašeptal Benjamin.

Mág sebou trhnul a rozhlédl se kolem.

„Ano, ano, je na čase zmizet."

Razili jsme si cestu davem dolů z Tower Hillu podél zdi, dokud jsme nevstoupili do pevnosti Vodní branou. (Můj kaplan mě přerušuje. Ano, ano, má pravdu. Pozdější generace jí daly název Traitoťs Gate, tedy Brána zrádců - a jaké procesí jí prošlo! Anna Boleynová, která až do samého konce popírala svou vinu. Thomas More trousící žerty, John Fisher,modlící se, Kateřina Howardová, vysmívající se Jindřichově sexuální zdatnosti. Mimochodem měla pravdu, za moc nestál! Tančil jsem s mladou Kateřinou mezi prostěradly a oba jsme řičeli smíchy nad Jindřichovými schopnostmi. Ji potom popravili a já stál před popravčím špalkem a unikl sekyře jen tak tak, ale to sem nepatří.)

Vojáci a gardisté uvnitř Toweru se rozestavěli podél zdí a za únikovými branami pro případ, že by došlo k nepokojům. Agrippa nás vedl dolů mezi různými věžemi, až jsme dojeli na Wakefield, kterému se teď lidově říká Bloody Tower - Krvavá věž.

„Pojďte!" přikázal nám Agrippa.

Otevřeli jsme okované dveře do Krvavé věže a vstoupili do místnosti bez oken, osvětlené pouze čadivými pochodněmi zasazenými do držáků ve zdi. Zpočátku jsem dobře neviděl a jediné, co jsem slyšel, byl šum hlasů a vrzání provazů, ale pak si moje oči zvykly na přítmí. Slyšel jsem svého pána zasténat a viděl vystupovat z pološera polonahé, potem zalité postavy kolem Exeterovy dcery, což byl lidový název pro mučidla, která do Anglie přivezl vévoda z Exeteru jako prostředek na rozvazování jazyků a donucovací prostředek k odhalení pravdy - jak tomu politikové výstižně říkají.

Ubožák natažený na mučidlech byl skoro nahý, až na roušku, kterou měl zakryt pohlavní orgán. Zahlédl jsem chomáč bílých vlasů a hubenou zohyzděnou postavu, nataženou na loži bolesti s nohama a rukama uvázanýma v protilehlých rozích. Jeho mučitelé točili kolem a s každým otočením se lůžko pod tím ubožákem prodloužilo, trhalo mu svaly a šlachy a bylo slyšet praskat kosti.

Agrippa, ukrytý ve stínu, pokývl mistru katovi. Byl to mohutný člověk s mastnými vlasy a ucouraným vousem, který se pohyboval nemotorně jako obrovský medvěd. Jeho nahé tělo se lesklo potem a obnošené kalhoty zastrčené do vysokých bot se mu lepily na tělo. Nicméně

bylo vidět, že ho jeho práce očividně baví, protože se spokojeně usmíval do vousů.

„Zatím nic nového, pane."

„Nic nového?" zeptal se Agrippa.

„Jen to, co řekl předtím."

„Jak dlouho to bude trvat?" zeptal se Agrippa, zdržuje se stále ve stínu, zatímco my s Benjaminem jsme vyděšeně zírali na tu strašnou scénu. Věřte mi, jestli chcete vidět peklo na zemi, běžte se podívat na to, jak natahují člověka, až mu nohy a ruce vytrhnou z kloubů a torzo jeho těla se natáhne tak, že měkké části prasknou. Jednou jsem byl přinucen dívat se na mučení Nicholase Owena. Zradil ho jeho bratr jezuita. Owen se skrýval v mém domě a v domě jiných po celém království. Owen byl šikovný a tichý zedník. Natahovali ho tak dlouho, dokud ho neroztrhali. Museli ho potom smontovat ocelovými pláty, aby tělo udrželi pohromadě a mohli ho pověsit. Bože, v jak krutém světě to žijeme! Při Owenově mučení jsem omdlel, ale když jsem viděl Hopkinse, stál jsem jako vyděšený zajíc před lasičkou.

„Myslíte, že Hopkins něco ví?" zeptal se Agrippa tiše.

„Ano i ne," odpověděl kat. „Ale už nám nic neřekne. Je těsně před smrtí, pane. Už nemáme moc času."

Agrippa nás vyvedl na denní světlo.

„Počkejte tady!" přikázal.

Vyšel po schodech do věže a vrátil se, přes ruku hromádku oblečení, s níž pak znovu vešel do mučírny. Stáli jsme s Benjaminem jako dva školáci, které učitel vykázal ze třídy.

„Co teď, pane?" zeptal jsem se.

„Mlč!" zašeptal. „To, co tady vidíme, Rogere, jsou jen úvodní scény. Jsem si jistý, že nám můj drahý strýček sdělí zápletku té hry." Ukázal rukou na dveře do mučírny a pokračoval: „Nemohu snést takovou krutost! I kdyby byl Hopkins zrádce, tohle není nutné."

Tráva byla ještě mokrá po bouřce a Benjamin mě vedl přes dřevěnou lávku na malé dlážděné nádvoří.

„Víš vůbec, Rogere, že anglické občanské právo zakazuje mučení?" zeptal se mě, když jsme se posadili.

(V tu chvíli jsem málem vyprskl smíchy a stalo se mi to ještě i teď, protože tlustý Jindra, ten pekelný zloduch, věřil, že mučení zabere u každého. Když chtěl poslat svou druhou královnu na šibenici, nechal mučit hudebníka Marka Smeatona tak dlouho, dokud nepřiznal, že s ní cizoložil. Za to, že obviní Annu, mu původně slíbili mírnou smrt.)

Díval jsem se na dlažbu pod sebou a všiml si tmavé skvrny uprostřed náměstí.

„Co je to, pane?"

Benjamin zašoupal nohama. „Tady umírají ti lepší, Rogere," zamumlal. „Když jde o osobu příliš důležitou na to, než aby její smrt byla divadlem pro chátru, postaví popraviště a setnou hlavu tady."

Divné, že? Seděl jsem u místa, kde položila hlavu na špalek Anna Boleynová, která si najala svého vlastního kata až z Calais, stejně jako ubohá Kateřina Howardová, která si v noci před popravou nacvičovala, jak se bude chovat, až kat zvedne sekyru. Zde zemřel ubohý Tom More, starý Fisher, Margareta, komtesa ze Salisbury a její tři synové. Ach Bože!

Benjamin byl ponořen do vlastních myšlenek, tak jsem se rozhlížel kolem a napůl se divil, co se nám může stát, když na nádvoří vjela kára s dřevěnou rakví. Dva kočí kleli a smáli se.

„Co to vezete, přátelé?" zeptal jsem se jich.

Usmáli se na sebe potutelně, slezli z káry a svázali nohy koním.

„Půl hraběte ze Staffordu!" utrousil jeden z nich. Viděl výraz údivu v mé tváři. „No, hlava je na Londýnském mostě!" pokračoval. „A zbytek," ukázal směrem k malému kostelu z šedivého kamene, který sloužil jako hradní kaple, „zbytek půjde tady pod ty kameny, jako ostatní."

Otočil se, když důstojník se skupinou vojáků rychle vytahovali otevřenou rakev z káry a nesli ji po štěrkové pěšině do potemnělé kaple. Divné místo, zasvěcené svatému Petru! Leží tam těla všech mužů a žen popravených na Tower Hillu nebo Tower Greenu. Jen málo lidí o tom ví, ale pod kaplí je tajná chodba. V ní jsem se před mnoha lety sám skrýval. Jaký strašný pohled! Pod podlahou kaple je spousta bezhlavých těl zabalených do hadrů. Rakve byly jednoduché a brzy se rozpadly,

takže jsem se pohyboval mezi kostrami lorda Hastingse, Anny Boleynové, Kateřiny Howardové a Thomase Cromwella. (Ten mazaný bastard! Byl jsem jedním z těch, kteří ho zatýkali po večeři v Toweru.)

Umíte si to představit? Moře bezhlavých těl, nacpaných mezi základy a podlahou kaple? Dobrý Bože, ještě dnes se budím celý zpocený, když si na to vzpomenu. Musím se natáhnout po poháru a hledat útěchu na tlustých bocích Phoebe a mladých prsou Margot. Není divu, že se říká, že Tower je zamořen duchy!

Řeknu vám, že jsem tam jednou byl v noci tajně navštívit Alžbětu, kterou tam věznila její sestra, Krvavá Mary. Brána byla zavřená a já nemohl ven. Schoval jsem se tedy za růžové keře kolem kaple svatého Petra v řetězech. Probudil jsem se v jednu ráno se zježenými chloupky na šíji. Zmocnil se mě tak velký strach, že mi tuhlo srdce a dostával jsem křeče do břicha. Podíval jsem se nahoru a uviděl slabé namodralé světlo za jedním z oken v kapli a slyšel podivnou hudbu. Něco vám řeknu a přísahám, že nelžu! Já, Roger Shallot, který jsem viděl bludičky nad močály a byl svědkem toho, jak kolem nich obcházejí strašidla, jsem se vyšplhal po zdi a nahlédl oknem dovnitř. A tam jsem spatřil průvod duchů, dlouhou řadu těch, kteří zemřeli v Toweru, procesí pomalu se sunoucí k hlavnímu oltáři. Oh Bože, málem jsem omdlel strachem. A jestli mi nevěříte, běžte tam, sedněte si na půl hodinky do kaple a brzy ucítíte, jak se kolem vás duchové shromažďují.

Ale abych se vrátil k tématu, toho pozdně podzimního dne jsem byl vyděšen životem a tím, do čeho nás záhadný Agrippa zaplete. Museli jsme tam sedět dobrou hodinu,udolaní a zasmušilí, než se zase doktor ukázal a sestupoval po schodech v kněžském rouchu.

„Hopkins řekl všechno," zamumlal a sedl si mezi nás jako nějaký dobromyslný strýček.

„Jak to myslíte, pane?" vybafl Benjamin. „A proč jste tak oblečen?"

,,No, vyslechl jsem jeho poslední zpověď."

Benjamin vyskočil překvapením. .Jane, vy jste toho muže podvedl! To, co člověk vyzná při zpovědi, je svaté, a vy nejste kněz!"

Agrippa se vlídně usmál. „Kdo vám řekl, že nejsem kněz, Benjamine?" Podíval se úkosem na mého pána. „A nezajímají mne hříchy pa-

na Hopkinse, ale informace, které mi mohl poskytnout. Církevní zákon neříká, že by tohle patřilo ke zpovědnímu tajemství."

Benjamin jen nafoukl tváře a sedl si. „V tom případě, co vám pan Hopkins svěřil?"

Agrippa natáhl své dlouhé nohy před sebe a řekl: „Podle Hopkinse jsou jak grál, tak meč ještě v Glastonbury."

„Kde?" zeptal jsem se.

„Ah!" Agrippa si olízl rty.„Máte měch s vínem, Shallote?'

„Ano, aleje už prázdný."

Usmál se. „Tak to bude muset počkat." Zadíval se na Benjamina zvláštním pohledem. „Hopkins se mi vyzpovídal, protože už mu na tom nezáleželo. Tu hádanku budou muset vyřešit jiní.", Jakou hádanku?"

Agrippa se zaklonil, zavřel oči a zašeptal:

Pod hladinou Jordánu Kristův kalich odpočívá,

meč nad archou Mojžíšovou svoji mocnou čepel skrývá.

„Co to proboha znamená?" zeptal jsem se.

„To nevím. Hopkins to našel v nějaké tajné kronice v Glastonburském opatství, takže si myslím, že se tam budeme muset vydat." Opřel nohu o lavičku a vzhlédl k nízké obloze. ‚Bude sněžit," zašeptal. „Hustě a brzy. Měli bychom vyrazit z Londýna se Santerrovými co nejrychleji. Sníh zasype cesty a učiní je neschůdnými."

„My?" vykřikl jsem.

„Ano." Agrippa se usmál. „Nebo přinejmenším vy dva."

„Proč nezajdete za Hopkinsem a nezeptáte se ho, co to znamená?" zeptal jsem se.

„Hopkinse se nemohu zeptat už na nic."

„Proč?"

„Je mrtvý. Prořízl jsem mu hrdlo." Agrippa pokrčil rameny. „Prokázal jsem mu milost. Co jiného jsem mohl dělat? Ten člověk by stejně zemřel ještě před svítáním a musel by projít strašlivou agónií. Tak jsem mu zkrátil utrpení." Vstal, zadupal a zatočil se tak, až se mu rozevlálo

černé kněžské roucho a já znovu ucítil jeho exotický parfém. „Musím se napít," zašeptal chraplavě, „Za branami Toweru je taková krčma, u Zlatého Turka."

Přešli jsme zpátky přes trávník. Agrippa zmizel v královských komnatách, kde se zbavil kněžského roucha, a když se vrátil, vypadal stejně čile jako vždycky, tleskl do dlaní a řekl, že by mu pohár dobrého krvavě červeného klaretu přišel velice vhod. Pozoroval jsem toho prohnaného bastarda, jeho usmívající se rty a oči bez výrazu a přísahal si, že se k doktoru Agrippovi nikdy neobrátím zády.

Když jsme byli u Zlatého Turka, pokračoval ve své roli žoviálního přítele, objednal maso, kapouna s citronem a džbán toho nejlepšího bordeauxského.

Když utišil hlad a žízeň, natáhl se a sepjal ruce na břiše jako nějaký bodrý skřítek. Díval se na mého pána, který byl při jídle tichý a duchem nepřítomný.

„Máte nějaké podezření, pane Benjamine?"

„To mám, pane."

Agrippa rozevřel prsty. „To je správné, to je velmi správné. Ale máte i důvtip? Vše, co jste dosud viděl, je jen začátek hry a to, co jsme viděli, se dotýká osudu králů a královské moci. Všechny ty záhady, zrada, intriky - a jak později zjistíte, krvavé vraždy!" Upil vína z poháru a olízl si

rty. „Oh ano, budete svědky bezbožnosti, jakou jste nikdy předtím nepoznali!" povzdechl.

Benjamin odložil svůj pohár tak prudce, až to upoutalo pozornost hostí od vedlejšího stolu, skupinky násosků, přebírajících rozličné relikvie a jiné zboží, které chtěli prodat na příštím trhu ve Smithfieldu.

„Proč nám neřeknete všechno? A proč se o to zajímáte?" vykoktal jsem.

Agrippa natáhl ruku a roztáhl prsty. ‚Boží cesty jsou nevyzpytatelné," zašeptal. „Ale dokud po nich chodíme, koho to zajímá! Kardinál řídí hru, pane Shallote, a přestože svá slova kdykoliv popřu, já řídím kardinála. Události do sebe musí zapadat a já jsem tady proto, abych na to dohlédl." Namířil svůj tlustý ukazovák na nás a usmál se. „A vy dva jste tady proto, abyste mi pomohli a získali si slávu a bohatství."

Poslední slova měla sarkastický tón a já zachytil zlomyslný výraz na jeho tváři. Loutky, pomyslel jsem si, jsme loutky na provázku. Ale znáte už starého Shallota - když už je jednou vtažen do hry, hraje.

„Tak tedy," pokračoval Agrippa, ,je tady hádanka ubohého nebožtíka Hopkinse:

Pod hladinou Jordánu Kristův pohár odpočívá,

meč nad archou Mojžíšovou svoji mocnou čepel skrývá."

„Řeka Jordán je v Palestině," přemítal nahlas Benjamin, „a předpokládám, že Mojžíšovou archou se míní archa úmluvy, ta, která obsahovala desatero přikázání. Ačkoliv jen Bůh ví, kde taje!" Upil ze svého poháru. „Ale jednou věcí jsem si jist, můj milý Agrippo, nic z toho nenajdete v Glastonbury, tak proč bychom tam měli jezdit?"

Můj pán byl ve špatné náladě, znechucen Buckinghamovou popravou a tím, jak Agrippa chladnokrevně zabil ubohého Hopkinse. Toto byla tedy jedna z mála příležitostí, kdy jsem uvažoval za něho.

„Musí být v Glastonbury," řekl jsem naléhavě. „Řeka Jordán a Mojžíšova archa se musí nějak vztahovat k něčemu tam."

, Jak jsi dospěl k takovému závěru?" zeptal se mě Benjamin.

„No, ty verše jsou asi z tajné kroniky z Glastonbury, takže je musel zapsat tamní mnich. Mluví o něčem, co znalo jen málo lidí, možná templářů, kteří se skrývali. Hladina Jordánu a Mojžíšova archa - tím se pravděpodobně myslí nějaké místo v Glastonbury nebo okolí."

Agrippa se předklonil a stiskl mi ruku. „Shallote, Shallote!" zašeptal. „Možná, že vaše oči mají prostý výraz - a po pravdě řečeno mají, což je dáno od narození — ale pod tou rafinovanou maskou se skrývá velmi bystrý duch. Čím dál tím bystřejší. Jeho Svatost kardinál bude potěšen."

„Ó, teď jsem dokonale šťasten," řekl jsem posměšně. „A co ta zrada a ty krvavé vraždy?"

„Později," usmál se Agrippa samolibě. „Dejte stínům více času, aby se daly dohromady."

KAPITOLA

Opustili jsme vinárnu u Zlatého Turka a vydali se na nábřeží. Den už se chýlil ke konci, když jsme nasedli do pronajaté bárky a vypluli po proudu k Richmondskému paláci. Benjamin se krčil na přídi, skleslý a apatický. Agrippa, spokojený sám se sebou, se neustále předkláněl a plácal mě po ruce z radosti nad důvtipem, který jsem projevil při přemýšlení o Hopkinsově hádance nebo co to bylo.

Kolem nás proplouvaly po proudu Temže veslice dál k Westminsteru. Břeh byl zastavěn záplavou kotvících lodí: benátskými veslicemi, robustními loděmi z Baltického moře a rybářskými bárkami připravenými na noční lov. Byl to dost hezký pohled při projížďce po proudu v pozdně podzimním dni.

Agrippa, vychutnávající poklidnost celé scenérie, se na nás povzbudivě usmíval. Věřte mi, že kdybych býval věděl, co nás čeká - záhadné požáry, krutá mstící ruka, kaple, ve které straší, kletby čarodějnice a krev kapající z uťatých hlav - tak bych byl skočil přes bok naší bárky a plaval ke břehu jako o život.

Můj pán, na rozdíl ode mne, měl mnohem aktuálnější obavy. Ospalýma očima se díval k mizícím věžičkám Westminsterského opatství a otřásl se.

„Proč?" zeptal se úsečně.

„Co proč?" opáčil Agrippa.

„Proč jsme se museli zúčastnit té popravy? A bylo opravdu nutné, abychom viděli Hopkinse nataženého na skřipci?"

Myslel jsem si totéž, a tak jsem se zvědavě zadíval na

Agrippu. Kousl se do rtu a odtrhl pohled od břehu. Do očí se mu vrátila barva. Nyní vypadaly spíš tmavé na rozdíl od té světlé, skelné barvy, které nabyly pokaždé, když byl svědkem nějakého násilí či krveprolévání.

„Za pár dní," zašeptal doktor, „se všechno dozvíme. Ale jedno vám řeknu: Buckingham byl možná blázen, ale zemřel jako nevinný."

Překvapeně jsem na něho hleděl.

„Ano," pokračoval Agrippa. „Možná patřil k tajným templářům. Možná pátral po grálu a Artušově meči. Ale podle Hopkinse to bylo jediné, co Buckinghama zajímalo."

„Tak jaký důkaz měl král při procesu proti Buckinghamovi?"

„Svědectví jistého Taplowa, Buckinghamova agenta v Londýně. Víte," Agrippa se zadíval do houstnoucí mlhy, „Buckingham není jediný, kdo přijde kvůli této věci o život." Zadíval se pátravě na Benjamina. „Znal jste Calcrafta?"

„Tak trochu."

„Byl jedním z nejdůvěryhodnějších Mandevillových agentů. Chytrý člověk, který dokázal vymámit tajemství z kdekoho a lapit do pasti ty, kteří osnovali komplot proti koruně."

„Ano, ano, já vím," odpověděl Benjamin, „při jedné příležitosti jsem se s Calcraftem setkal. Měl tvář hořkou jako pelyněk a uměl velmi lstivě vkládat zrádná slova do cizích úst. Proč, jaké čertovině je zase na stopě?"

„Pravděpodobně už tančí v pekle," odpověděl Agrippa s úsměvem. „Calcraft je mrtev! Byl uškrcen, co bys kamenem dohodil od Richmondu."

„Takže ti tajní templáři se možná mstí Mandevillovým mužům?"

„Možná. Calcraft zavinil, že Buckingham skončil s hlavou na špalku. Pak sám zemřel."

„A proto drahý strýček poslal pro nás?"

„Ovšem. Mandeville má ještě jednoho agenta, Warnhama, který pátrá po těch, kteří Buckinghama kryli, ale váš strýc chce vás!"

„A naše účast na Buckinghamově popravě měla zaručit, abychom soustředili svou mysl."

Agrippa se usmíval a pokrčil rameny., Jeho Svatost kardinál velmi dobře zná lidskou duši," odpověděl. „Pane Benjamine, vy jste teď dlouhou dobu dleli v ústraní, v poklidném Ipswichi. Buckinghamova smrt byla tou správnou přípravou na to, jaké hrůzy vás čekají."

Benjamin se zaklonil a zavřel oči a Agrippa převedl řeč na klepy a skandálky u dvora.

Do Richmondu jsme dorazili před svítáním. Bylo to zvláštní místo, i když relativně nové. Nechal ho přestavět otec tlustého Jindřicha v roce 1490. Byl to shluk věží a paláců postavených kolem nádvoří, z nichž

každý měl svůj malý ovocný sad nebo zahradu. Po zdech se pnuly růže, rudé a bílé, aby každému připomněly, že v Tudorovcích se pojí to, co bylo na rodech Yorků a Lancasterů nejlepší. Zděné stavby byly zdobené ornamenty a podivnými plastikami, byly tu chrlíce a sochy a každá věž byla zakončena cibulovitou kupolí. Na té nejvyšší vlála anglická vlajka a vlajka Thomase, kardinála Wolseyho na znamení, že jak král, tak jeho ministerský předseda dlí právě v sídle.

Agrippa nás předal komořímu, a ten nás zavedl do úzkého pokoje v jedné z věží. Místnost byla spoře zařízena postelí a několika dalšími kusy nábytku. Na zdi visel starý obraz znázorňující odjezd Noemovy archy. Benjamin se rozhlédl po pokoji a usmál se.

„Můj dobrý strýček," pronesl sarkasticky, „o nás má, zdá se, totéž vysoké mínění jako vždycky."

Vybalili jsme si věci z vaků a pak jsme prošli chodbami. Byla to rutina, na které jsem trval pokaždé, když jsme přijeli na neznámé místo. Jedno ze Shallotových zlatých pravidel zní: ocitneš-li se na novém či cizím místě, neprodleně najdi tu nejrychlejší cestu ven, neboť se ti to brzy může hodit. (Jen jedinkrát jsem na tento axiom zapomněl. Jedna mladá šlechtična mne obšťastňovala ve své ložnici. Byl jsem natolik zaměstnán jejími zlatem vyšívanými punčoš-

kami a šarlatovými podvazky, že jsem zapomněl zkontrolovat okno. Když se její bratr nečekaně vrátil, byl jsem v pasti. Nikomu nedoporučuji schovat se na tři hodiny do zatuchlé skříně, kde vám tlusté černé krysy lezou po bosých nohou a potom se vracejí, aby se do vás hladově zakously. Ale to bych odbíhal!)

Přišli jsme do kuchyně, kde nám jednooký kuchař odmítl dát najíst. Tak jsem jen převrátil jednu z měděných pánví, a když se k nám obrátil zády, podstrčil jsem pomocníkovi penci a ukradl krásně opečeného kapouna a bochník chleba. Právě jsme seděli v zahradě a pojídali těžce vydobyté jídlo, když k nám přispěchal Agrippa.

„Pojďte! Pojďte!" volal na nás, sotva se zastavil, a už zase spěchal pryč, Benjamin a já za ním, rychle dojídajíce kořist. Agrippa nás vyvedl ven z paláce do velké zahrady, která, jak jsem si všiml, sloužila také za hřbitov. Vzadu u zdi stála polorozpadlá márnice. Malá komora, kam nosili těla zemřelých členů služebnictva a ukládali je tam zabalená do plátna.

Agrippa nechal dveře pootevřené, něco si mumlal a sáhl po křesadle, aby zapálil svíčku. Na nízkém kamenném pódiu uprostřed márnice leželo tělo muže, oblečeného v levném hnědém flanelu, teď splihlém a promáčeném říční vodou. Neměl na nohou boty a z děravých punčoch mu vykukovaly prsty. Zemřel mladý, hlavu pokrytou bohatou hřívou kaštanových vlasů, ale jeho tvář byla odporná a skoro k nepoznání. Kůži měl zčernalou, jazyk vyplazený z jednoho koutku úst, oči obrácené v sloup. Na tvářích měl stopy po zubech, pravděpodobně od štik nebo jiných říčních ryb. Co ale doopravdy upoutalo naši pozornost, byl provaz omotaný kolem krku, na něm uzel a v uzlu krátký kolík, který vrah zřejmě použil k utahování. Stačil mi jediný pohled - musel jsem se otočit a vyzvracel jsem skoro celou svou půlku kapouna.

„Kdo je to?" zeptal se šeptem můj pán.

„John Warnham," odpověděl Agrippa. „Calcrafta zabili stejným způsobem."

Benjamin, jehož žaludek byl, jak se zdálo, z oceli, poklekl a důkladně zkoumal šarlatový provaz.

„Vypadá to jako šňůra z něčího pláště."

Prohlížel si uzel. Díval jsem se na něho a pokoušel se vyhnout pohledem zčernalé tváři. Benjamin povstal, oprášil si prach z kolenou, vyšel ven a zůstal stát v zahradě, kde už se stmívalo. Já s Agrippou jsme vyšli za ním.

„Kdy ho našli?" zeptal se.

„Dnes časně ráno v jednom z rybníků dolů po proudu."

„Jak dlouho je mrtvý?"

„Zmizel před dvěma dny."

„Ten, kdo to udělal, byl profesionální škrtič," konstatoval Benjamin. Zlehka se dotkl vlastního hrdla a usmál se na mě. „Pozor na škrtiče, Rogere, jsou to nejzkušenější vrahové. Může to být i dítě, ale jakmile ti jednou hodí kolem krku provaz, zadusí tě v několika okamžicích. Věděl jsi to?"

(Tehdy jsem to nevěděl, a tak jsem zavrtěl hlavou. Ale teď už to vím! Někdy jindy vám vylíčím, jak jsem podplatil černého eunucha, který dohlížel na harém v Konstantinopoli. Strašlivé místo! Mramorové

zdi, zlaté poháry, omamně vonícími zahrady a tichá smrt. Turkové nevěří na veřejné popravy. Místo toho mají skupinky němých sluhů, kterým říkají zahradníci, a ti při sobě nosí šarlatové šňůry. Když se nějaký muž či žena zneliby sultánovi, ten dá znamení a objeví se zahradníci, kteří odsouzence v několika vteřinách uškrtí.

Někdy je to z pouhého sultánova rozmaru. Jednou se vezír, což je jeden ze sultánových nejvyšších úředníků, rozhodl, že se zbaví celého harému. Všechny dívky byly uškrceny, nacpány do pytlů, zatíženy kameny a pak vhozeny do Bosporu. Jednou odpoledne, když jsem prchal ze sultánova paláce, jsem musel vyskočit z loďky, v níž jsem prchal, a potopil jsem se do hlubin Bosporu. Možná mi to nebudete věřit, ale mořské dno bylo poseto pytli s jednoznačným obsahem, ke každému z nich byl přivázán kámen a všechny ty pytle pod vlivem podmořského proudu stály. Dovedete si to představit? Zástupy mrtvých dívek na mořském dně!

Vidím, jak se kaplan hihňá. Myslí si zase, že si to vymýšlím. Toho jsem dalek. Dovedu plavat jako ryba a často se mi to moc hodilo. Jestli mi nevěří, vezmu ho k nejbližšímu rybníku a tam mu to ukážu!

No, už se uklidnil a já, pravda, zase odbočil od tématu.)

„Warnham byl jedním z kardinálových agentů?" zeptal se Benjamin.

Agrippa přikývl. „Stejně jako Calcraft," dodal.

‚Ale proč je někdo uškrtil?" zeptal se Agrippa, jako by mluvil sám se sebou. „K čemu je dobré zabít agenty?"

‚.Museli něco vědět," řekl jsem.

Agrippa zavrtěl hlavou. „Ne. Myslím, že informaci, kterou jsme potřebovali, už máme. Buckingham je mrtvý, Hopkins také." Protáhl obličej. „Nu, to nám zřejmě řekne až čas."

Odešel od nás a my se vrátili do svých pokojů.

Dalších pár dní jsme byli ponecháni sami sobě. Vídali jsme Wolseyho v jeho šarlatovém hedvábném rouchu jen tu a tam zdálky při večerních banketech ve velkém hodovním sále. Přítomnost Velkého vraha byla znát.

Král Jindřich vypadal o něco starší, ale stále ještě působil výjimečně se svými zářivě zlatými vlasy a vousy a těma modrýma, achátově tvrdýma očima, které jako by všechno pohlcovaly. Odíval se marnivě, oslnivě do svátečních šatů, sestávajících z kabátce vyšívaného drahokamy, stříbrných kalhot a bot s vysokými podpatky s růžovými stužkami, ve kterých vypadal vznešeněji než ostatní. Velký vrah se odjakživa rád předváděl a neohlížeje se na to, jaká nebezpečí zemi hrozila, liboval si ve slavnostech.

Nějaký idiot mu musel vyprávět příběhy o králi Artušovi, a to, jak se zdálo, povzbudilo jeho fantazii. Třetího večera v Richmondu nám nechal předvést skvostné divadlo. Zavedli nás spolu s jinými hosty (kardinál ještě stále neuvítal svého synovce) do velkého sálu osvětleného stovkami svící z čistého vosku. V jejich světle se třpytily na zdech benátské tapisérie bohaté na šarlatově rudou, žlutou a zlatou barvu a na druhém konci sálu, který se podobal jeskyni, se objevila scéna laděná celá do zelena. Byl to pohádkový zámek s cimbuřím a věžemi. Tesaři a umělci pracovali čtrnáct dní na tomto Chateau Vert, čili Zeleném zámku, potahovali dřevěné rámy zeleným papírem, tepaným cínem a nešetřili měděnkou. Výsledek byl pozoruhodný. Zelený zámek se třpytil ve světle svíček jako pohádková vidina.

Teď už asi tušíte, co přišlo. Osm krásných dívek představujících Krásu a Čest a tak dále mělo za úkol bránit zámek před osmi šlechtici, vedenými kým jiným než tím tlustým neřádem osobně. Těch osm šlechticů, kteří se jmenovali Láska, Mládí, Věrnost atd. zasypávalo obránkyně zeleného zámku květinami a ony je na oplátku polévaly růžovou vodou a házely jim sladkosti. Všichni to brali vážně. Jen já stěží zadržoval smích, když jsem viděl nejvyšší naší země angažovat se v takové dětinské hře.

Můj pán seděl klidně, pohroužen do sebe a duchem nepřítomen, uvažuje zřejmě o tom, co mu řekl Agrippa. Mně víc zajímalo jídlo. Skopové na pivu, kachna v pomerančové omáčce, pečivo a sladké kostky z mléčného želé, poháry s klaretem a chlazeným vínem. Pil jsem, jako bych se neměl dožít zítřka.

Jednoho jsem si všiml během představení i později, při další podobné kratochvíli, kdy nás všechny nahnali na kopec, abychom se dívali na tlustého Jindru oděného v lincolnském sukně, jak hraje Robina Hooda. Byla to nová láska Velkého vraha, tmavovlasá dívka, pohybující se s

nedbalou grácií, jejímž očím jako uhel projevoval král po celou dobu zvláštní náklonnost.

To bylo poprvé, kdy jsem spatřil Annu Boleynovou. Nebyla krásná, alespoň ne v obvyklém smyslu, ale vyzařovala z ní smyslnost, která přitahovala zraky mužů jako magnet. Malá a tlustá královna, Španělka Kateřina Aragonská, vedle ní vypadala jako nočník vedle vázy.

Ubohá stará Kateřina! Porodila tolik dětí, a jen jediné zůstalo naživu: malá, rezavá, pihovatá Mary, která se neustále držela matky za sukni a všude s ní chodila. Dobrotivý Bože, jaké to věci provádíme vlastním dětem! Mary dospěla s nenávistí ke svému otci a stejně jako její matka strávila celý život tím, že toužila po živém dítěti. Já to vím. Když umírala, dala mi svou modlitební knížku. Ještě ji mám. Ta část, kde byly modlitby prosící Boha o zdravé dítě, byla tak promáčená slzami, že z ní úplně zmizel inkoust.

Teď už jsou obě mrtvé a já tady sedím a hledím na tlustého Jindru, jak poskakuje a hraje si na Robina Hooda. Jak léta šla, nechal kolem sebe všechny povraždit, než byl sám zavražděn. Ano, byl zavražděn. Dosvědčuji to. Nebyl jsem sice u toho, ale vím to. Jeho rada mu podala bílý arzenik, který mu vytvořil v břiše ohnivou kouli. Po několik dní ležel v páchnoucí posteli s očima podlitýma krví, bledý jako pergamen, neschopen polykat. Začala mu opadávat kůže, tuk na břiše mu zvodnatěl a ze žaludku a střev krvácel. Když zemřel s pěnou u úst, měl tak oteklý jazyk, že mu dokonale zaplnil ústní dutinu a otevíral mu ústa. Museli jeho rozkládající se tělo nacpat do rakve, jako když cpete slámu do pytle. Ach, jak je světská sláva pomíjivá...

Po několika dnech, kdy jsme se potulovali po Richmondu, se dvůr začal usazovat. Santerre o sobě dával víc vědět a stejně tak i pánové Agentes. Ti se plížili jako stíny chodbami a já se tajně bál sira Edmunda Mandevilla. Vypadal jako sám Lucifer, krásný anděl, jenž upadl v nemilost. Jako arogantní syn středomořského pobřeží: olivová pleť, lesklé černé vlasy, pečlivě zastřižená bradka a knírek. Ďábelského vzezření mu dodávaly zvláštně zvlněné rty a věčně se vysmívající oči. Vypadal jako člověk, který nevěří sám sobě a už vůbec ne komukoliv jinému.

Geoffrey Southgate, jeho pobočník, vypadal mnohem veseleji se svou zrzavou hřívou, huňatým obočím a bledou pletí. Mírně šišlal a poněkud afektovaně se pohyboval, ale byl dokonalým protipólem svého pána.

Setkali jsme se s nimi ve Fountain Courtu několik dní po svém příjezdu do Richmondu. Benjamin četl nějaký rukopis, který si půjčil z knihovny, a já seděl k smrti znuděný a přemýšlel, jakou lumpárnu bych vyvedl.

První, kdo k nám přistoupili, byli Santerrovi. Sir John byl podvodník a prohnaný statkář, který dobře věděl, na kterou stranu stolu si sednout. Byl to ten typ člověka, který vám koupí v hospodě pití a bude vás bavit různými směšnými historkami, ale blázen, kdo by mu na to skočil. Jeho oči mi připomínaly oči krále; byly stejně modré a prasečí. Lady Beatrice, jeho žena, která se už vzpamatovala z popravy, na sobě ještě nesla známky bývalé krásy, i když její tvář s bílou pletí hyzdil výraz smyslnosti. Neustále se opírala o manželovo rámě, jako by se rozhodla, že ho nikdy nepustí ani na krok od svých sukní. Ráchel, jejich dcera, byla okouzlující krasavice. Na černých vlasech měla prostý závojíček, na sobě skromné modré šaty z čisté vlny se zlatým zdobením kolem krku a na manžetách.

Santerrovi přijeli do Fountain Courtu, jako by se prostě procházeli po paláci. Můj pán zavřel knihu a zvědavě jim hleděl vstříc.

„Byl jsem zvědav, kdy se tady objeví," zašeptal.

„Proč?"

„My jsme příliš stydliví na to, abychom se přišli představit," šeptal, „proto museli přijít oni za námi. Konec konců, jestli Agrippa mluví pravdu, tak nazpět pocestujeme s nimi. Takže, Rogere, chovej se slušně."

Oba jsme povstali, když se k nám Santerrovi vznešeně nesli. Představili jsme se, s hlavou rodiny si podali ruce, dámám jsme ručky políbili. Pak sir John o kousek ustoupil a odkašlal si.

„Vyrozuměl jsem..." v zahuhlání se nedal přeslechnout silný venkovský přízvuk... „že se máte vracet s námi do Somersetu. To je mi ale záležitost!" zvedl ruce do výšky. „Běda! Běda! Co můžu říct?"

Jo, říkal jsem si, co se dá říct? Sir John byl člověk, který nepropásl svou příležitost. V duchu jsem si představoval, jak mu chudák Buckingham důvěřoval a on ho zradil.

„Viděl jste dobrého vévodu umírat," vyhrkl jsem.

„Dobrého?" vybafla lady Beatrice. „Buckingham zradil svého krále. Byl to Jidáš na Jindřichově dvoře. Proč říkáte něco jiného?"

„Ten člověk je mrtvý," snažil jsem se zachránit situaci. , A jeho duše je teď před Bohem. Proč o něm mluvit špatně?"

Santerre si protřel oči a ostražitě se na mě podíval.

„Tak, tak," zašeptal. ‚Byl to dobrý pán, ale chodil krást na cizí pole."

„To je od pana Shallota šlechetné, že hájí vévodu," promluvila jejich dcera Ráchel měkkým, hlubokým hlasem.

Podíval jsem se na ni a srdce mi poskočilo. Zvedla tvář a byl opravdu krásná. Pleť měla jako hedvábí barvy ryzího zlata. Chtělo se mi pohladit ji po tváři nebo po její dlouhé štíhlé šíji. Hledal jsem ve výrazu její tváře výsměch či sarkasmus, ale její černé oči byly bezelstné a její rty, mírně pootevřené, nejevily nejmenší známku ironie. Zčervenal jsem a dvorně se uklonil.

„Slečno, jste velmi laskavá."

Benjamin do mě šťouchl, protože mě znal. Věděl, že mi mozek spadl do kalhot. Když šlo o krásné ženy, odnesl mou vůli pokaždé vítr a já si prostě neuměl pomoci.

„Pojď, Ráchel," řekla lady Beatrice zhurta. „Tvůj otec a já máme ještě jiné věci na práci."

„Chceš říct - můj nevlastní otec," řekla Ráchel klidně.

Usmál jsem se na ni. Viděl jsem v ní něco málo z lady Beatrice, ale bylo mi divné, jak mohl červenolící, bradavičnatý venkovan sir John zplodit takovou krásku.

, Já jsem tvůj otec," řekl pevně.

Lady Beatrice ho chytila za ruku a podívala se na Benjamina. Mne obdařila pohrdavým mrkáním víček, samozřejmě. Nevadí, Shallot na to byl zvyklý.

„Sir John je mým druhým manželem," vysvětlovala. ,.Rachelin otec zemřel, když byla ještě dítě."

„V tom případě, matko," odpověděla Ráchel,, jsem byla hodně dlouho dítětem. Otec byl pohřben teprve před pěti lety."

Ale ale, pomyslel jsem si v duchu, to se to pěkně vybarvuje. Není totiž nic zajímavějšího než rodinné hádky. Podíval jsem se znovu s netajeným obdivem nájemné tahy Racheliny tváře a mé poblázněné srdce skákalo radostí. Když jsem se znelíbil její matce, třeba mám nějakou šanci u dcery! (Vidím, že kaplan už se zase pochichtává. Myslí si, že jsem ji chtěl do postele. Ne, to neměl Shallot v úmyslu. Tedy, neměl jsem v úmyslu pouze toto, chtěl jsem být s ní. Dívat se na ni, ztrácet se v těch překrásných temných očích. Ne každý z nás má duši jako stoku!)

Když na to teď vzpomínám, myslím, že by rodinná hádka tehdy skutečně vypukla, ale najednou se otevřela brána do Fountain Courtu a v ní se objevili pánové Edmund Mandeville a Geoffrey Southgate. Za nimi šla dvě holohlavá individua podobná si jako vejce vejci. Sir John se otočil, aby se podíval, kdo to přišel, a zbledl ve tváři.

„Pojďte," zašeptal. „Musíme ještě něco zařídit."

Odešli, lady Beatrice stále zavěšená na jeho paži. Ráchel mírně pootočila hlavu dozadu a já si byl jist, že se na mě usmála.

Mandeville a Southgate kolem nás prošli. Stál jsem a díval se na ně, fascinován těmi dvěma, kteří je doprovázeli: byla to dvojčata a připomínala mi svými tlustými těstovitými tvářemi, směšnými ústy a hlavami holými jako koleno eunuchy.

Pak se Mandeville najednou otočil, vrátil k nám a uklonil se. (Mimochodem, také jste si všimli, že lidé s nejtemnějším charakterem často patří mezi nejzdvořilejší?)

„Pane Daunbeyi, pane Shallote. Viděl jsem, že se vám Santerrovi přišli představit a možná je načase, abychom se my všichni poznali trochu blíž." Sledoval můj pohled. Nemohl jsem totiž odtrhnout oči od holohlavých dvořanů. „Oh, dovolte, abych vám představil: pan Geoffrey Southgate a mí dva pomocníci Cosmas a Damien."

Oba eunuši se uklonili.

, Jsou to dvojčata?" zeptal jsem se.

, Jistě," odpověděl bez zájmu Southgate.

Ti dva eunuši, jak jsem je nazval, si mě teď prohlíželi. Měli žabí oči, skelné a bezduché. Ani na jejich hlavách, ani na obličejích jsem nenašel jediný chloupek.

„Oni neumějí mluvit?" zeptal se Benjamin.

Mandeville se k nim natočil. „Cosmo, otevři ústa!"

Nemohl jsem tomu uvěřit. Na Mandevillův povel otevřeli oba holohlavci ústa. Tam, kde má každý člověk jazyk, jsem spatřil jen krvavý pahýl a s odporem jsem se odvrátil. Můj pán, Bůh mu žehnej, se šel podívat zblízka.

„Co se jim stalo?" zeptal se tónem rodinného lékaře stanovujícího diagnózu.

„Oh, narodili se v Anglii," odpověděl Mandeville. „Plavili se svými rodiči po Středozemním moři, když je přepadli turečtí korzáři. Cosmas a Damien, jak jim teď říkám, byli odvezeni do Konstantinopole, tam je vykastrovali a udělali z nich němé eunuchy." Poplácal jednoho z nich po holé hlavě, jako se plácá lovecký pes na pochvalu za dobrý výkon. „Ale jsou dobře vychovaní," dodal.

Podíval se úkosem na mě, ale já věděl, že nás pozoruje oba. Benjamin pro něho byl možná záhadou, ale mě odhadl na rošťáka, jak jsem poznal podle sarkastického výrazu jeho očí. Najednou se ohlédl přes rameno k bráně, jestli nás ještě někdo další neposlouchá. Pak přistoupil o krok blíž. Southgate učinil totéž. Vypadali jako dva učitelé napomínající své žáky.

‚Agentes vás vítají," zašeptal Mandeville a jeho hlas zněl tvrdě jako ocel. „Chytili jsme Buckinghama do pasti. Dokážeme vyplenit i templáře a vypátráme, co Jeho Eminence kardinál potřebuje vědět, jenže on naléhá, abyste se k nám připojili."

Díval jsem se do jejich tvrdých tváří a i přes půvab Ráchel Santerrové pro mně cesta do Glastonbury v doprovodu tohoto povedeného čtyřlístku ztratila poslední zbytek přitažlivosti. Pak oba ustoupili, uklonili se a vzdálili se. Benjamin se za nimi díval. „Rád bych věděl, co tohle mělo

znamenat," zašeptal. „Přál bych si, aby nám můj drahý strýček už konečně řekl, co chce."

„Pánové!" volal nějaký hlas. „Slyšel jsem váš rozhovor."

Oba jsme se otočili. Aniž jsme to pozorovali, přiblížil se k nám tiše nějaký mladý muž. Možná právě jeho příchod vyrušil Agentes, takže tak náhle odešli. Stál tam hrdý a drzý jako kohout na dvoře. Potichu jsem

zaklel. Ten člověk na první pohled vypadal na to, že s ním budou potíže. Měl na sobě vestu z hrubé kůže, obtažené kalhoty s vystouplým poklopcem, vysoké boty na podpatcích, ale nejdůležitější byl v pochvě zasunutý meč, do jehož jílce bubnoval prsty.

Byl to bojovný chlapík, jeden z těch, co otravují každý dvůr a šlechtický dům, opojení vlastní důležitostí, vždy připraveni vyvolat hádku. (Mistr Shakespeare si vypůjčil můj popis pro svého horkokrevného Tybalta ve své skvělé hře Romeo a Julie.) Přistoupil k nám blíž a smekl klobouk se širokou střechou zdobený lacinými péry. Měl nažloutlou pleť s bezkrevnými rty a úzké oči s těžkými víčky. Bradu měl bojovně vysunutou.

„Pánové, na něco jsem se vás ptal. Čeho se týkala ta konverzace? Mířil jsem k vám, abych se k vám připojil, ale vaši přátelé okamžitě odešli. Bylo to na vaše přání? Uráží vás moje přítomnost?"

Benjamin zachytil mou ruku zaťatou v pěst. ‚3uď opatrný, Rogere," zašeptal. „Ten člověk vyhledává půtky."

Můj pán byl tak nevinný, když jako vždy konstatoval to, co bylo nad slunce jasnější. Ovšem že jsem byl opatrný. Shallot je a byl zbabělec! Byl jsem připraven utíkat při sebemenším náznaku nebezpečí a právě jsem se chystal, že to udělám, když mi ten chlap zastoupil cestu a dlaní mne šťouchl do prsou.

„Vy taky odcházíte, hejsku?"

„Odprejskni!" zasyčel jsem.

Ustoupil, odhodil klobouk a povytáhl meč. Benjamin se postavil přede mne.

„Omlouváme se," řekl. „Pane, nechtěli jsme vás urazit."

Můj rádoby soupeř ze mě nespustil oči.

„Nejsem ve sporu s vámi, pane Daunbey," odpověděl smířlivě. „Nemohu se přít s kardinálovým synovcem, ale tento člověk mě urazil."

„Ne, neurazil!" protestoval jsem. „Jen se necítím dobře, pane. Nechtě mě prosím odejít!"

Benjamin se znovu postavil mezi nás. „Ustupte, pane!" nařídil. „My se s vámi nehodláme přít."

„Ne, vy ne, pane Daunbey," opakoval ten muž a mně se stáhl strachem žaludek, protože znal naše jména. To nemohla být náhoda. Ten muž úmyslně vyvolal spor se mnou, a kdykoliv se něco takového stane, zabývám se pokaždé dvěma myšlenkami. Za prvé: mohu utéci? Za druhé, pokud nemohu, je pravděpodobné, že přijdu k úrazu?

Ten chlapík tasil meč a opřel ho špičkou o zem.

„Můžete oba odejít," řekl a výsměšně se zhoupnul v bocích. „U večeře si všichni budou vykládat o odvaze slečny Shallotové. Slečny Shallotové! Slečny Shallotové!" opakoval zpěvavě. „Copak, copak, děvče?" řekl posměšně a naklonil hlavu k rameni. „Máte tak divné oči, že člověk neví, na koho se díváte." Zvedl prst. „Už vím, jak to uděláme. Když se předkloníte a dovolíte mi, abych vás plácl plochým mečem po zadku, nechám vás jít."

V té chvíli už Benjamin sáhl po meči.

.Jestli vytasíte, pane Benjamine," pokračoval ten zatvrzelec, „odejdu."

„Prosím," zamumlal jsem a rozhlédl se po opuštěném dvoře.

„Prosím," opičil se po mě ten mizera.

„Nemáš na vybranou," zašeptal mi Benjamin.

A bylo to tady. Žaludek se mi zvedl a dostal jsem křeče do břicha. Sundal jsem si kabátec, vytáhl meč a nasadil tu nejstatečnější tvář, jaké jsem byl schopen. Zaujali jsme bojovný postoj. Pozdravili jsme se, zkřížili meče a souboj začal. Poskakoval jsem a mával mečem, jedno oko přivřené. Můj protivník si se mnou jen tak hrál, uskakoval a zase vyrážel dopředu. Škrábl mě do zápěstí. Zavřel jsem oči. í)n toho využil, skočil za mě a plácl mě plochým mečem po zadku.

„Slečno Shallotová!" zvolal.

Podíval jsem se na Benjamina, ale ten se díval pryč. Pak se stalo něco divného. Starý Shallot si odjakživa vysoce cenil své kůže, ale toto ponížení probudilo mou hrdost (která se až dosud úspěšně ukrývala) a já si vzpomněl na slova, jež při souboji říkal můj pán. Otevřel jsem oči a díval se na toho chvastouna, jak přede mnou poskakuje. Představoval všechno, co jsem nejvíc nesnášel: výsměšné pohrdání Wolseyho, otcovský a protektorský přístup Agrippy, jedovaté poznámky o tom, že se

schovávám svému pánovi za sukně. Jinými slovy, přestal jsem se ovládat a našel v sobě odvahu.

Sklonil jsem meč, přivřel oči a zaujal bojovnou pozici. Začal úplně jiný souboj. Chtěl jsem toho ničemu zabít a on to věděl. Na tvářích mu naskočily červené skvrny, oči dostaly ustrašený výraz, ústa měl pootevřená. Dech se mu zkrátil, když jsme proti sobě zaútočili a pak se zase od sebe odrazili, rozmáchli se a znovu učinili výpad. Ubohý hlupák! Byl to jen pouliční rváč a Bůh je mým svědkem, že jsem ho chtěl jen poranit. Zaútočil jsem mu proti ruce s mečem, on učinil výpad proti mně a můj meč se zabořil do měkkého masa pod žebry.

Pustil jsem jílec a zděšeně jsem ustoupil.

Ten chlapík na mě zíral, svíral rukama čepel mého meče a krev mu vytékala z rány. Upustil vlastní meč, pokročil o krok ke mně, pak mu vytryskla krev z úst a oči, které byly ještě plné údivu, se zadívaly někam za mě. Zhroutil se k zemi.

Benjamin ho obrátil.

„Mrtvý jako kámen," zašeptal. „Dobrý Bože, Rogere, neměl jsi na vybranou." Smutně se na mě usmál. „Nikdy jsem netušil, že jsi tak dobrý šermíř."

„Ani já, pane!"

Napůl v mdlobách jsem usedl do trávy. Stačil jsem právě zastrčit meč, když se otevřela brána a do ní vjela skupina kardinálových halapartníku. Obklíčili nás se sklopenými kopími. Ducatý kapitán s drsným vousem mi vytrhl meč.

„Pane, jménem koho?" zeptal jsem se.

Tleskl rukama a dva z jeho vojáků mě uchopili a vytáhli na nohy.

„Můj sluha se jmenuje Roger Shallot," prohlásil můj pán. „Ten člověk ho vyprovokoval k souboji tím, že ho nenechal odejít."

Kapitán protáhl obličej. „To je docela možné," řekl a popojel blíž. „Vy jste pan Daunbey, synovec Jeho Eminence?'

„Ano, jsem."

„Pak byste měl, pane, vědět, že souboje jsou Jeho Veličenstvem výslovně zakázány a tasit meč v hněvu v královském paláci je považováno za nejhorší zradu. Pane Shallote, zatýkám vás!"

Zíral jsem, neschopen slova, do Benjaminovy bledé tváře. Ten bezmocně krčil rameny.

„Běž s nimi, Rogere," zašeptal ochraptělým hlasem. "Půjdu za strýčkem."

Skupina halapartníku mne napůl vystrkala ze dvora. Zabočili jsme a zamířili dolů do spojovací chodby.

Mandeville a Southgate stáli v chodbě a pozorovali celý výjev oknem. Vypadalo to, že se ti dva ničemové dobře baví, ale Southgate zvedl ruku a garda se zastavila. Mandeville mne chytil za ruku.

„Neměl jste na vybranou, pane Shallote," zašeptal. „Proto jsme tak rychle odešli. Viděli jsme toho zarputilce přicházet a domysleli jsme si, že by mohl vyvolat potíže."

Oh, mockrát děkuji, řekl jsem si v duchu. Ale tak to na světě chodí. Leží-li někde hromada hnoje, starý Shallot do ní vždycky musí spadnout.

Mandeville a Southgate ustoupili a mě zavedli do malé úzké sklepní kobky, která sloužila jako palácové vězení. Strčili mě dovnitř, dali mi svíčku, pohár vína ředěného vodou a krajíc tvrdého chleba z kuchyně. Byl už plný zelené plísně, a jak jsem tam seděl a okusoval ho, přemýšleje o svém dalším osudu, uvědomil jsem si, že ten bídák jednooký kuchař se mi zřejmě mstí za to, že mu chybí ten kapoun, kterého jsem ukradl.

Nejprve se mi zpěnila krev v žilách a já hlasitě křičel svou nevinu do studených šedivých zdí a dvěma tlustým krysám, které se tu najednou z ničeho nic objevily. Poslouchaly mě pozorně, a když jsem upadl do spánku spravedlivých, dojedly chleba a vypily zbytek ředěného vína, který jsem tam nechal. Když jsem se probudil, byla už tma a zima a já se začal třást. Ten zarputilec, Bůh mu buď milostiv, ať už to byl kdokoliv, vyprovokoval ten souboj úmyslně. Kdo ho asi poslal? Kdo zrežíroval tuto scénku^

Pak jsem si vzpomněl na krále s jeho prohnanýma prasečíma očkama a na kardinála, mistra intrik - a můj strach přerostl v hrůzu, z níž mi stydlo srdce.

KAPITOLA

Věřte nevěřte, ale starý Shallot není pes, aby ležel věčně. Víte, byl jsem už v tolika svízelných situacích - na šibenici v Montfauconu, štván divokými šelmami chudinskými uličkami Paříže či Františkovým bludištěm, plaval jsem o život ve vodách Bosporu a hordy krvelačných luteránů mne zahnaly do kouta v ruinách starého Říma. Takže pobyt v kobce Richmondského paláce mě sice trochu vyděsil, ale nebyl jsem zlomen strachem. (Což je víc, než mohu říct o svém kaplanovi, jestli se nepřestane hihňat a okamžitě nepřiloží pero na papír. Víte co, pokaždé když se mu zadívám do tváře, nemohu se ubránit pomyšlení na pekelný oheň.)

Nakonec jsem usnul a probudil se hladový a prochladlý. Pokud bylo vidět přes mříž upevněnou vysoko ve zdi, byla tma, a myslel jsem si, že na mě všichni zapomněli. Ovšem že nezapomněli. O hodinu později se dveře cely rozletěly a vešel Benjamin s pohárem positu, (posset - směs teplého mléka a piva nebo vína - pozn. překl.). Bůh mu dej klidný odpočinek, byl to velmi pozorný člověk. Za ním přišla skupina kardinálových poskoků s meči v ruce a v železných ku-želovitých helmách nad zamračenými tvářemi.

„Pojď, Rogere," zamumlal Benjamin, „Jeho Eminence kardinál a Jeho Veličenstvo král nás očekávají na audienci."

Díval se, jak jsem naráz vyprázdnil pohár, a začichal.

„Nějak divně to tu páchne," řekl. „To určitě není správné místo pro muže jako ty, Rogere."

(Bůh mu žehnej, byl tak naivní!)

Wolseyho livrejovaní hrdlořezové nás odvedli po schodech nahoru a pak temnými táflovanými chodbami do po-

koje vysoko v jedné z věží. Pokoj byl potemnělý, osvětlený pouze řadou voskových svící na oválném stole, protože Jeho ďábelská Eminence nechtěla, aby kdokoliv věděl, že se tato schůzka koná.

V čele stolu seděl rozvalený král ve vyšívané purpurové vestě bez rukávů a v bílé hedvábné košili zdobené krajkou z Brugg na manžetách a kolem krku. Říkám rozvalený, protože mi připadal opilý. Jeho tlustý obličej byl zarudlý a s těma tvrdýma hrubiánskýma očima vypadal ještě

nebezpečněji než jindy. (Vzpomínám si na černé oči Anny Boleynové... Co pro všechno na světě na něm jen viděla? Vyzpovídala se mi dva dny před tím, než přišla o hlavu, a řekla mi, že kdyby mohla život vrátit, provdala by se raději za umrlčí lebku s kostí v ústech a varovala by se přiblížit jen na míli do blízkosti našeho tlustého krále. Dal jsem jí za pravdu.)

Jindřich vypadal nebezpečný i tak, jak tu teď seděl, ťukaje tlustými prsty do stolu, přičemž jeho prsteny cinkaly o dřevo jako buben před popravou. Za ním seděl Wolsey zahalený jako obvykle do purpurového hedvábí, s pečlivě zastřiženými a naolejovanými černými vlasy a nevyzpytatelnou masitou tváří.

„Pojďte dál! Jen pojďte!" vyzvala nás Jeho Eminence tichým hlasem a ukazovala na dvě židle na druhém konci stolu. "Nejdražší synovce, konečně jsme se sešli. Doufám, že všechny přítomné znáš."

Po králově levici seděli Agentes - Mandeville, Southgathe -a ty dvě holé lebky. Přes stůl, vedle Wolseyho, seděli Santerrovi včetně Ráchel. Vypadali kupodivu dost probuzeně na to, že se schůzka konala o půlnoci.

„Už jste si setkali?" zeptal se Wolsey.

„Drahý strýčku," odpověděl Benjamin, „setkali jsme se s každým, kromě vás."

Wolsey postřehl výtku a usmál se. „Státní záležitosti, státní záležitosti, milý synovce." Odsunul dozadu židli a zamířil k nám. Natáhl paže, vzal Benjamina za ramena a afek-

tovaně ho políbil na obě tváře. „Buď opatrný! Buď opatrný, drahý synovce!" slyšel jsem ho šeptat. „Udělej všechno, co ti král přikáže."

Ustoupil, usmál se falešně a vrátil se na svou židli vedle krále. (Bože, to byl ale zrádný lotr! Wolseyho ambiciózní prsty se musely šťourat ve všem. Víte, že byl tak tučný, že až nastane konec světa a všude bude planout požár, bude hořet o týden déle než ostatní?)

„Pane Daunbey," ozval se Jindřich, „přejete si trochu vína?"

Luskl prsty a ze stínu vystoupil Agrippa. Bůhví, kde se schovával těch posledních několik dní.

Doktor před nás postavil dva poháry, naplnil je a vrátil se ke dveřím. Zachytil jsem jeho varovný pohled, ale starému Shallotovi nemusel nic říkat. Možná jsem byl odvážný asi jako divoká kachna, ale rozumu jsem měl rozhodně víc než pes blech. Tlustý Jindra mě taky pozoroval.

„Vzácná čest pro vás, pane Shallote. My nemáme rádi zrádce na svých prsou - muže, kteří zabíjejí v naší přítomnosti."

„Vaše Výsosti, vyprovokoval mne!" vyhrkl jsem.

Jindřich se culil, když se k němu Wolsey naklonil a něco mu šeptal do ucha. Neustále se na mě díval a luskal prsty. Wolsey se falešně usmál jako kněz nabubřele hovořící ke svým pokorným farníkům.

„Pane Shallote," zašveholil, Jak rád vás opět vidím."

Znervózněl jsem ještě víc a rychle jsem obhlédl místnost: všechna okna byla zavřená a žádná ze smolných loučí nebyla zapálena. Ve stínu stál ještě tmavší stín a já věděl, že je to Agrippa a všechno poslouchá. Wolsey pokýval směrem ke králi, tleskl a předklonil se. Oh Bože, říkal jsem si, začíná to být opravdu nebezpečné.

„Drahý synovce, viděl jsi zemřít Buckinghama?"

Král popotáhl nosem a přiložil si krajkový kapesníček k očím.

„Drahý přítel," pronesl, „muž blízký mému srdci. Jak jen mohl zradit svého přítele a krále?"

Jen jsem tupě zíral na toho tlustého pokrytce, kterého teď Wolsey něžně pohladil po ruce. Byl to jeden z největších herců, jaké jsem kdy potkal, tenhle starý Jindra. Dokázal se rozplakat tak snadno, jako začne kapat kohoutek u pípy. Vždycky podával tak přesvědčivé výkony, že by mu člověk skoro uvěřil - pokud neznal jeho černé srdce.

„Buckingham byl zrádce," pronesl Wolsey ponuře, „a zasloužil si smrt. Drahý synovce, Hopkinse vyslýchali v Toweru a tobě se donesla k uším ta jeho hádanka. Jakže to bylo? Ano, tak:

Pod hladinou Jordánu Kristův pohár odpočívá,

Meč nad archou Mojžíšovou svoji mocnou čepel skrývá.

Ano," zamumlal. „Velmi chytré."

„S tím přišel Agrippa," odpověděl Benjamin ostře.

„Ano, ano, přišel," vrněl Wolsey. „Ale zrevidujme fakta. Buckingham byl nejmocnější na jihozápadě při velšské hranicí a dále v hrabstvích Somerset, Devon a Dorset. V jeho žilách kolovala krev Yorků a zrada v jejich rodině zapustila kořeny, neboť i jeho otec byl sťat. Jeho zrádné jednání započalo, když přijel do Templecombu..." Wolsey se zadíval na sira Johna Santerra. „Možná byste chtěl pokračovat vy, pane, nemám pravdu?"

Santerre si odkašlal. „Můj pán, vévoda z Buckinghamu," začal a pak se jaksi rozkašlal. „Chtěl jsem říci, zrádce Buckingham přijel do mého domu jednou v pátek pozdě večer loni na podzim. Připadalo mi to divné, protože i když jsme si často psali ohledně hospodářských záležitostí, stávalo se jen vzácně, že přicestoval tak daleko na jih, i když jsem věděl, že má slabost pro otce Hopkinse."

„Ten Hopkins," pokračoval Santerre, „byl kněz narozený v Londýně, benediktýn z Glastonbury, kterého zbavili řeholního slibu proto, aby mohl sloužit jako kaplan v Templecombu a kněz pro okolní statky a farmy náležející ke Glastonburskému opatství." Santerre se na nás zadíval

přes stůl. „Hopkins byl divný člověk, sběratel starožitností a historik. Znal všechny pověsti o Somersetu a Devonu a pověsti o Artušovi dokázal vyprávět i pozpátku."

,.Mluvil někdy o svatém grálu nebo Excaliburu?" přerušil ho Benjamin, neohlížeje se na zjevnou strýcovu nelibost.

„Někdy u stolu, ale většinu času trávil buď ve svém pokoji, nebo na cestách, jak říkával tomu, když navštěvoval své statky nebo čmuchal po nových tajemstvích."

„Jakých?" zeptal jsem se.

„O Artušovi a o tom, kde se nachází svatý grál. Jeho pokoj byl přeplněn rukopisy."

„Kde jsou teď?" zeptal se Benjamin.

„Zničené," odpověděl líně Southgate. „Ten bláznivý mnich všechny spálil, než odjel do Londýna."

„Pokračujte, sire Johne," vybafl netrpělivě Wolsey.

„Drahý strýčku, směl bych položit jednu otázku?"

Wolsey hněvivě přikývl.

„Sire Johne, měl k vám a k vaší rodině Hopkins přátelský vztah?"

„Ne," odpověděl Santerre prudce. „Už jsem to vysvětlil. Byl velmi uzavřený. Ano, vykonával kněžské povinnosti, sloužil mše a zpovídal, ale bylo vidět, že do toho nevkládá srdce. Byla to pro něho spíš povinnost než služba Bohu." Sir John vrhl rychlý pohled na svou ženu a dceru. „Zřejmě neměl rád ženy. Velmi zřídka jsem ho s nimi viděl rozprávět, ani má žena či dcera si nevzpomínají, že by s ním někdy hovořily déle než deset minut."

„To je pravda," pronesla tiše Ráchel a její tmavé bystré oči se usmívaly, takže jsem na chvíli zapomněl, že sedím v dosahu Velkého vraha.

„Pokračujte!" zaťukal Jindra do stolu.

„Teď už vím," pokračoval Santerre spěšně, „že Hopkins často navštěvoval mého pána, a když vévoda navštívil Templecombe, požádal mne o rozhovor v mé soukromé pracovně. Vévoda byl velmi vzrušen a tvrdil, že mu Hopkins řekl, že grál a Artušův meč ještě existují, že si přeje je najít

a že Hopkins věn, že až se mu podaří rozluštit šifru, stanou se tyto vzácné relikvie jeho majetkem."

„Tou šifrou," přerušil ho Benjamin, „míní ty veršíky, které pošeptal Agrippovi, když umíral v Toweru, a které pan kardinál právě citoval?"

‚Ano," odpověděl Santerre.

„A kde k nim Hopkins přišel?"

„Pravděpodobně na některém z listů jedné knihy, staré kroniky z glastonburské knihovny."

„Nevím, jestli to tak bylo," promluvil Mandeville, „ale dá se to ověřit."

„Ať tak či tak," pokračoval Santerre, nervózní z toho, jak král bubnoval prsty do stolu, „zeptal jsem se pana z Buckinghamu, k čemu takové relikvie potřebuje, a on mi na to odpověděl: ‚Kdo ví? Kdo ví, do jakých výšek se může člověk vyšplhat, když vlastní Artušův meč a napije se z poháru, z něhož pil sám Ježíš?'"

„To ale neplatí pro zrádce," přerušil ho Mandeville. „Víte, pane Daunbey, Buckingham nevěděl, že dva z mých mužů, velmi zkušení čmuchalové na zradu, se vmísili mezi členy jeho družiny."

Benjamin se slabě usmál. „Máte na mysli Calcrafta a Warnhama, kteří byli později uškrceni?"

Mandevilla to poněkud vyvedlo z rovnováhy. Hněvivě si okusoval nehet na palci a jeho sebevědomý úsměv zmizel beze stopy. „Ano," přikývl. „Ano, pane Daunbey, Calcraft a Warnham, kteří pak byli zavražděni, ale to počká. Stačí říct, že v Templecombu se obrátili na sira Johna Santerra a požádali ho, aby jim řekl, co mu sdělil Buckingham. Lord Templecomb byl natolik chytrý a loajální, že řekl pravdu."

„A potom?" zeptal se Benjamin.

„Zjistili jsme," pokračoval Mandeville, „že Hopkins často nosil vzkazy jistému panu Taplowovi z Londýna. Taplow, luteránský krejčí, využil svých známostí s některými šlechtici, aby informoval pana z Buckinghamu o tom, co se děje u dvora i ve městě. Pan Taplow se nyní

nachází ve vězení ve Fleet. Doznal, že dopisy, které mu psal Buckingham a které mu předával Hopkins, byly dosti přesvědčivým důkazem o tom, že se zrádný vévoda hodlal zmocnit svatých relikvií a použít je k vyvolání krvavé rebelie proti králi. Ty dopisy jsme zabavili. Buckingham byl sťat, Taplow půjde na hranici a Hopkins už si své zločiny odpykal."

„Chytré, velmi chytré," mumlal Benjamin. „Ale co ta záležitost s templáři?"

Wolsey, který pozoroval svého synovce, dal rukou znamení, aby bylo ticho, a zase něco šeptal králi do ucha. Jindřich, který vytrvale hleděl na Ráchel Santerrovou, zvedl těžká víčka, zamrkal a přikývl.

„Drahý synovce," pokračoval Wolsey, „templáři byli bojovní mnichové, oddaní boji o Svatou zemi. Přinesli této zemi i jiným velké bohatství. V pátek třináctého října 1307 byli všichni templáři ve Francii pozatýkáni a jejich půda i bohatství zabaveny králem Filipem IV. s požehnáním papeže Klementa V. Totéž zatýkání se odehrávalo i v naší zemi a jinde, ale někteří templáři to přežili. Odpluli z La Rochelle, zatímco ti, kterým se podařilo uniknout vězení, přešli do podzemí, zejména ve Skotsku, kde je chránil Robert Bruče. Templáři přísahali pomstu každému královskému rodu, který je zradil, a to se týká i anglické koruny.

Duchovní potomci těchto templářů teď vytvořili tajné bratrstvo." Wolsey učinil pauzu a sladce se usmíval. „Slovo .bratrstvo' neberte doslovně. Templáři sami byli muži žijící v celibátu, ale my víme, že jejich společenství zahrnuje kněží i řeholníky, mladé i staré, ženaté i svobodné, muže i ženy, Angličany i Francouze, urozené i prosté. Někteří lidé říkají, že princové z rodu Yorků, nepřátelé Jeho Milosti našeho krále, možná byli členy tohoto bratrstva."

Wolsey přestal mluvit a Jindřich se zavrtěl na židli. Kardinál se dotkl Jindřichovy živé rány. Nenáviděl jakoukoliv zmínku o princích z rodu Yorků a (jak už jsem několikrát doložil ve svých předchozích zápiscích) v době, kdy ten mizera umíral, byl už celý tento rod vyhlazen do posledního výhonku.

Wolsey odsunul svůj pohár. „Hopkins při zpovědi přiznal, že byl členem tajného spolku templářů. A řekl také, že jeden z členů tohoto bratrstva se dostal blízko ke králi."

Jindřichovy prasečí oči se zahleděly na druhý konec stolu na nás a mě ovanul chladný dech strachu.

„Pan kardinál má pravdu," zašeptal vemlouvavým hlasem. „Možná byl opravdu člen onoho tajného bratrstva, toho hnízda zrádců tady na mém dvoře. A dá-li se důvěřovat tomu Hopkinsovi, i oni usilovně pátrali po grálu a Excaliburu. Buckingham," to jméno přímo vyplivl, „byl bezpochyby v jejich spolku a naši dva důvěryhodní agenti, Warnham a Calcraft, zaplatili za svou věrnost králi životem."

Jindřich bouchl pěstí do stolu. „Ale co je moc, je moc!" Ukázal prstem na Benjamina a na mě. „Vy, pane Daunbey, a ten člověk, jehož nazýváte svým služebníkem, odcestujete do Glastonbury s mými dobrými služebníky Mandevillem a Southgatem. Ubytujete se v Templecombu. Zničíte dílo zrádců a najdete pro mne, svého krále, onen pohár i Artušův meč. Je to jasné?"

„Vaše Výsosti, měl bych několik otázek."

„Ptejte se."

„Drahý strýčku, proč se domníváte, že jsou templáři na jihozápadě tak aktivní?" zeptal se Benjamin.

„Jsou aktivní všude," odpověděl Wolsey. „V Madridu, v Římě, v Paříži, v Londýně, ale zejména na jihozápadě. Staré vzpomínky umírají

nejpomaleji tam, kde templáři vlastnili půdu, jako je třeba Santerrův statek."

Podíval jsem se na sira Johna a jeho ženu, strnulé a nehybné jako voskové figuríny, a na Ráchel, tichou jako jeptiška.

„Templecombe byl baštou templářů?" zeptal jsem se, jako bych četl myšlenky svého pána.

Lady Santerrová se na nás smutně zadívala. „Ano, a my se jejich řádu bojíme stejně jako Jeho Výsost král.

Moje dívčí jméno je Belamontová. Mým předkem byl králův pověřenec v Somersetu a Dorsetu - jeho zásluhou byli templáři pozatýkáni a připraveni o majetek." Mumlala ještě cosi dalšího.

„Jen mluvte, paní!" vyzval ji král. „Řekněte nám vše, co víte."

„Říká se," navázala lady Santerrová, „že Belamontovi jsou prokletí a že budeme potrestáni za to, že jsme sebrali templářům jejich statky. Můj první manžel zahynul při jízdě na koni." Vzala za ruku svého současného chotě. „Přijala jsem jméno Santerrová. Možná tak uniknu té kletbě."

„Není žádné kletby, madam," prohlásil Mandeville.„Na zemi není nic, co by se nedalo vystopovat, chytit a zabít. Jsou to pouhé zrádcovské pikle."

Můj pán rychle změnil téma. „Říkal jste, že se Hopkins narodil v Londýně?"

, Ano," odpověděl Mandeville.

„Má tu nějaké příbuzné?"

, Ano, starší sestru. Ženu povadlé krásy a slabého vzrůstu. A nikoliv, pane Daunbey, dříve, než se na to zeptáte, ona se nezúčastnila bratrových zrádcovských aktivit."

Můj pán protáhl obličej.

„Proč se ptáš?" zeptal se Wolsey a bojovně vystrčil bradu.

Benjamin mu jeho pohled bez zamrkání vrátil, zatímco já jsem studoval tváře mužů, jejichž srdce byla plná arogance a pýchy: král a kardinál byli ďáblové odění v hedvábí, Mandeville a Southgate měli ústa plná nenávisti. Santerrovi tu seděli jako tři svíčky.

Co máte za lubem, uvažoval jsem. Proč jste mě nechali vyprovokovat k souboji? A co nás ještě čeká? Vidí nás náš tlustý král jako bandu zbabělců?

„Drahý synovce, na něco jsem se tě ptal."

, Jen jsem přemýšlel," odpověděl Benjamin. „Říkal jste, že Buckingham si dopisoval s Taplowem?"

„Ano, říkal to."

„Čili Taplow musel ty vzkazy nosit někomu dalšímu."

„Jak jsem již řekl, drahý synovce," Wolsey si povytáhl rukávy svého kardinálského roucha, „členové tajného spolku templářů mohou být i u dvora."

„A je možné, že jejich přičiněním zemřeli Calcraft a Warnham?"

„Je to možné."

„Rozum mi napovídá, že to tak musí být," pokračoval Benjamin nemilosrdně. „Někdo tady v Londýně zabil vaše dva agenty, bud ze msty, nebo protože nepřestali čmuchat."

Wolsey se usmál. „Jsi velmi bystrý," pochválil ho. „Ano, Warnham a Calcraft byli přesvědčeni, že se nějaký templář dostal až do královské rady, jenže nevíme, kdo to byl. Taplow, ani když byl tvrdě vyslýchán, nám nic neřekl."

„Tak proč máme jet do Templecombu?" zeptal se Benjamin zostra. „Drahý strýčku, máte přece své vlastní agenty." Ukázal na Mandevilla a Southgatea. „A jakou máme záruku, že nás nepotká stejný osud jako Warnhama a Calcrafta?"

Králova tvář zbrunátněla hněvem.

„Protože si to přeji!" rychle zasáhl Wolsey a pak sklapl past. „Ovšemže se vám dostane odměny - obvinění ze zrady za to, že se pan Shallot pustil do souboje v králově přítomnosti, bude odvoláno." Wolsey rozpřáhl ruce. „Ve skutečnosti byla už milost udělena."

Kdyby se ten tlustý mizera na mě upřeně nedíval, býval bych vybuchl smíchy. Benjamin, Bůh mu žehnej, jen tiše zíral, jak nás lstivý Tom Wolsey chytil do pasti.

Pak se mírně pousmál. „V tom případě, drahý strýčku, jsme vašimi nejoddanějšími služebníky."

Atmosféra v místnosti se uvolnila. Mandeville, ten krka-vec, se předklonil.

„Budeme poctěni vaší přítomností, pane Daunbey. Věřím, že vaše pomoc bude účinná."

Wolsey posunul směrem k synovci pergamen s červenou stužkou. „Zde jsou další informace. Můžeš šije prostudovat ve volném čase."

Následoval další, o něco tenčí pergamen.

„A toto, pane Shallote, je milost ve věci zabití Roberta Brognara." Wolsey pokrčil rameny. „Byl to pouhý pobuda a nikdo ho nebude postrádat." Usmál se na mě.

To ne, říkal jsem si v duchu, chudáka Brognara nebude nikdo postrádat, ty kardinálský kokote. Hned, jak jsem tasil meč, byl jsem vinen zradou. Útěchou mi bylo jen to, že lstivý Wolsey pravděpodobně chtěl, aby ze mě Brognar udělal hlupáka, ne aby na mě padlo obvinění ze zrady. Místo toho jsem ho zabil, což byla sice účinná obrana proti výsměchu, ale můj zločin to ještě zhoršilo.

Wolsey se usmál a tleskl do dlaní. „Přípravy jsou již ukončeny, drahý synovce. Můžete vyrazit na cestu."

No, co ještě mohu říct? Vrátili jsme se s Benjaminem do svého pokoje ve věži jako dva poslušní psi. Jsem si jistý, že když odešli i Santerrovi, mohli se Jindřich i Wolsey nad námi popukat smíchy. Jakmile jsme se ocitli v bezpečí svého pokoje, dal jsem volný průchod svému hněvu.

„Copak na tobě strýci vůbec nezáleží?" křičel jsem. „Takhle se jedná s vlastní krví? Je mi jasné, že se houby stará o nějakého Shallota!" dodal jsem hořce. „Já jsem jen šilhavý chudák, jehož může ponižovat dle libosti!"

Benjamin se usmíval. „Jedna z věcí, které na tobě mám rád, Rogere, je to, že si tak zřídkakdy stěžuješ. Chování mého strýce tě muselo urazit. Omlouvám se ti."

(Bože, nebyla to nevinnost sama?)

Nechtěl jsem, aby mě utěšoval.

„Víš co," hulákal jsem, .jednou jsem mluvil s námořníkem, který se plavil na sever na Newfoundland. Vyprávěl, že viděl velké ledové ostrovy plovoucí v moři, ale že ještě víc ledu bylo pod hladinou. Tvůj zatracený strýc je přesně takový," šeptal jsem ochraptěle. „Je nebezpečný jako obrovská plovoucí ledová kra!"

„To je pravda, Rogere, a totéž platí i o případu, do něhož nás dnes večer zatáhl. Neboli, jak řekl vikář o ňadrech jedné dámy: „Má toho víc, než je mé oko schopno postihnout." Benjamin se na mě podíval. „Někdo mi to vyprávěl jako vtip. Ale já mu nikdy moc nerozuměl."

„To nic, pane," mručel jsem. „Přirovnání a metafory nás z téhle bryndy nedostanou."

Benjamin rozvázal červenou stužku a rozvinul pergameny, které mu přistrčil jeho strýc. Přečetl první a podal mi ho - milost ve věci zabití Brognara. Druhý byl dílko z pera nějakého anonymního úředníka, popisující prastarou legendu o Glastonbury: jak několik let po Kristově smrti Josef z Arimatie a další uprchlíci před římskými pronásledovateli našli útočiště v Anglii. Josef rozbil tábor na kopci Weary poblíž Glastonbury a zasadil tam keř bílých růží, z něhož pak každé Vánoce posílali větvičku na královský dvůr.

Benjamin se postavil vedle mě a ťukl do pergamenu.

„Tohle by se našemu vznešenému králi nelíbilo," zašeptal. .Jakákoliv zmínka o bílé růži, znaku rodu Yorků, ho okamžitě uvede do stavu zuřivosti."

„Výborně!" řekl jsem a četl.

Legenda, již úředník zapsal, také mluvila o tom, že Josef s sebou přinesl do země svatý grál, pohár, z něhož při Poslední večeři pil sám Kristus, a ten pohár že má být zakopán někde na pozemku Glastonburského opatství.

Druhá část dokumentu byl výňatek z kroniky Geralda z Walesu z dvanáctého století a popisoval, jak v roce 1184 našli mnichové na pozemcích opatství těla Artuše a Guinevery v prosté dubové rakvi. Na olověném kříži připevněném na rakvi bylo napsáno:

ZDE LEŽÍ POCHOVÁN SLAVNÝ KRÁL ARTUŠ

SE SVOU DRUHOU MANŽELKOU GUINEVEROU

NA OSTROVĚ AVALONU.

Na lebce Guinevery zbylo ještě pár plavých vlasů, a když se je mniši pokoušeli vzít do ruky, rozpadly se na prach. Úředník dodával, že pozůstatky byly znovu pohrbeny v r. 1278 pod mramorovou desku před hlavním oltářem Glastonburského opatství.

„Věříte tomu?" otázal jsem se. „Rytíři od kulatého stolu, kouzelné meče a mýtické poháry?"

Benjamin si lehl na postel a přetáhl přes sebe svůj plášť.

, Je mnoho věcí mezi nebem a zemí, drahý Rogere, které se vymykají našemu chápání."

Hezká fráze, že? Přenechal jsem ji starému Willu Shakespearovi a on něco podobného použil ve svém Hamletovi.

KAPITOLA

Té noci jsme oba špatně spali. Dvakrát mě Benjamin probudil ze spaní svým křikem. Měl z naší cesty stejný strach jako já a ráno, když jsme sešli dolů do refektáře, měli jsme těžká víčka a cítili se unavení. Mrzoutský sluha nám přinesl nedopečený chléb a vodnaté pivo a my tam seděli ztraceni ve vlastních myšlenkách, dokud se nerozlétly dveře a nevstoupili Mandeville se Southgatem. Vypadali svěže jako dívky v máji. (Věřte starému Shallotovi, špatní lidé nemívají problémy se spaním!) Klesli na lavici proti nám, žertujíce o tom, jak se ochladilo a že bychom už měli být na cestě do Somersetu.

„Vy tomu všemu věříte?" položil jsem jim stejnou otázku jako včera Benjaminovi.

„Čemu jestli věříme?" odpověděl Southgate hněvivě.

„Povídání o Artušově meči a zázračném poháru?"

„Věří-li tomu král," řekl Mandeville, „věříme i my. Věříme také, pane Shallote, v nutnost přísného řádu, přesných pravidel, v mír a ne v hloupé neplodné rebelie."

Jeho dva poskokové tiše vklouzli do refektáře a aniž na nás jedinkrát pohlédli, sedli si k jinému stolu.

Mandeville s ústy plnými chleba jim pokynul. „Považujete nás za kruté, Shallote? Tak se podívejte na Cosmase a Damiena. Nebo ještě hůře, pomyslete na jejich staršího bratra, který se pokusil uprchnout. Víte, co s ním Turci udělali? Svlékli ho do nahá, zahrabali ho do země a k boku mu připevnili dutou rouru. Pak přinesli hladovou krysu" - Mandeville usrkl piva - „ne takovou, jako jsou v Anglii. Krysy v Asii měří dvě stopy od čenichu po ocas. A tu krysu pustili do té roury a na volném konci zapálili

oheň. Krysa se mohla dostat ven jen jediným směrem, vy-hlodat si díru živým masem."

Obrátil se mi žaludek, když jsem se zadíval na ta holohlavá dvojčata. Teď už se mi nezdáli být tak strašní, spíš dojemní. Pak jsem se podíval na Mandevilla a Southgata. Ať si mluvili cokoli, byli to dva šílenci. Chovali takovou lásku k zákonu a pořádku, až to hraničilo s mánií, byli živoucími příklady z Machiavelliho Vladaře, protože by pro Jindřicha udělali naprosto všechno, co po nich chtěl.

„Proč musíme jet do Glastonbury?" vyjel jsem dřív, než mi v tom můj pán stačil zabránit.

Mandeville se pohrdavě usmál a utrhl svými silnými zuby kus celozrnného žitného chleba.

„Pane Shallote, vy a váš pán máte pověst chlapíků bystrého oka i úsudku. Chodíte někdy na lov?"

„Ne, pokud se tomu mohu vyhnout!"

„Měl byste chodit, Shallote. Zejména se psy, protože to je přesně to, co budeme dělat v Somersetu. Honit zrádce a hledat to, co král chce. My jsme lovci a vy jste naši psi."

Spolkl jsem jízlivou odpověď, poněvadž mě můj pán zatahal za rukáv, a pak jsme taktně odešli. Na chodbě jsem ho chytil za loket.

„Já nejsem ničí pes, pane!"

Benjamin potřásl hlavou. „Nech to plavat, Rogere, zapomeň na to! Máme na práci jiné věci."

„Jako například?"

„Hopkinsovu sestru, o krejčím Taplowovi nemluvě."

„Pane Shallote!"

Oba jsme se ohlédli. Ráchel Santerrová tam stála a vypadala jako letní svítání, i když její tvář byla bledá a měla tmavé kruhy pod očima.

„Pane Daunbey, pane Shallote." Ohlédla se ustrašeně přes rameno.

„Slečno, co se děje?' zeptal jsem se a díval se, jak se jí vzrušením zvedají a klesají překrásná ňadra.

„Já nevím," vykoktala, „ale bojím se. Na rukou sira

Johna lpí Buckinghamova krev a Mandeville a Southgate mi nahánějí strach. Budou strkat nos do věcí, které se jich netýkají."

Dívali jsme se na ni.

„Vy to nechápete," šeptala ochraptěle. „Já žiji na Templecombu. Bůh mi odpusť, ale cítím tam duchy starých templářů."

„Ráchel! Ráchel!"

Dívka na nás vrhla poslední zoufalý pohled, potřásla hlavou a zmizela za rohem, aby odpověděla na matčino volání.

Benjamin se tvářil vážně a řekl: „Modli se, Rogere, abychom se z Templecombu ve zdraví vrátili!"

(Jako bych potřeboval takové upozornění!)

Vrátili jsme se do svého pokoje pro pláště a váčky, i když Benjamin nijak nespěchal.

„Pane, měli bychom už jít," pobízel jsem ho.

„Za chvilku, Rogere, ještě na někoho čekám."

Upadl do jedné ze svých zarputilých nálad, proto jsem ho nechal na pokoji, přistoupil k oknu a díval se na děvečku nosící díže s mlékem z chléva do kuchyně. Nakonec se ozvalo zaklepání na dveře a do pokoje vstoupil mladík v odřeném koženém kabátci a roztrhaných kalhotách. Sklonil hlavu s mastnými vlasy před Benjaminem, jako by zdravil nějakého velkého šlechtice.

„Máš tu adresu?" zeptal se můj pán.

„Ano, pane, mám."

Za jiných okolností by mě skotský přízvuk toho mladíka rozesmál.

„Tak mi ji řekni, prosím."

„Hopkinsova sestra je vdovou již několik let," řekl mladík. „Bydlí v malé uličce za hostincem U straky a koruny poblíž Watling Street."

Benjamin strčil mladíkovi minci a zavřel za ním dveře.

„Paní Hopkinsova?" zeptal jsem se. „U Watling Street? Co ta má s tím případem společného, pane?"

„Možná něco ví, něco, co jen tak uklouzne při řeči a může nám to pomoci."

„Takže půjdeme na Watling Street?"

Benjamin se usmál. „A do Newgate."

K tomu, abychom mohli odejít, jsme přirozeně potřebovali svolení doktora Agrippy, ale za hodinu už jsme seděli v bárce, která nás vezla po řece proti proudu. Byl sice studený, ale překrásný den. Slunce zářilo na modré obloze, voda byla jako zrcadlo a po obou březích ležel Londýn. Zelená pole, ovocné sady, křik lodníků a dětí hrajících si s obručemi na březích řeky, to všechno mi dolehlo na duši a najednou se mi zastesklo po domově. Tiše jsem zuřil nad nevyzpytatelnými plány našeho královského zloducha.

Přistáli jsme u East Watergate (Východní propusti) a vydali se na cestu do Knight Rider Street. Krátká procházka po Londýně mě brzy osvěžila, zejména pohled na vinárničky s romantickými jmény jako Havraní vyhlídka, Bible a labuť, Noha a sedm hvězd, před nimiž vysedávali pijani se džbány plnými „andělského pokrmu" či „dračího mléka", vzduch byl plný vůně šafránových koláčů s rozinkami, které pekli v pouličních pekařstvích.

Bylo dopoledne a většina tovaryšů a mistrů měla krátkou přestávku, i když někteří z nich už byli opilí jak zákon káže. Skupina tovaryšů před krčmou Umrlčí lebka na rohu Old Fish Street soutěžila v hlasitém říhání. Pozorně jsem sledoval, jestli někde nezahlédnu nějakého starého známého, zejména zlatníka Wallera, i když mě rozptyloval pohled na tovaryše vyhazující čepice do vzduchu a křičící na své zákazníky, naduté městské úředníky v pláštích lemovaných kožešinou a pochopitelně na krásky noci, kurtizány patřící do vyšších vrstev, v saténových šatech a jemných závojích. Vykračovaly si pyšně po ulici, pokukovaly zpod

dlouhých řas po mladých floutcích a galantních krasavcích v těsných kamaších s neuvěřitelně velkými poklopci a ve vatovaných kabátcích.

Pak jsme to vzali zkratkou. Tady už nebyly děvky tak

elegantní: před činžákem stála jedna se zvednutou sukní nad kouřící mísou uhlí, kterou posypala sírou a parfémem, aby se zbavila nákazy. O kus dál prodával apatykář takovým jako ona lék na kapavku připravený z kančího sádla, síry, chininu a rtuti, to vše zahuštěno hustým sirupem.

Můj pán se samozřejmě loudal kolem jako dítě a já ho musel držet v uctivé vzdálenosti od vejtahů, bývalých vojáků, kteří koukali po rychlé odměně, potrhlých staříků, kteří tančili nazí a předstírali šílenství, čepičářů škemrajících o peníze s čepicemi v natažených rukou, do nichž jim jen hlupáci házeli peníze. Jakmile jednou někoho nalákali, nenechali svou oběť odejít, dokud jim nevydala svůj měšec.

Hluk začal být ještě větší, když jsme zabočili k Trinity, kudy vezli na káře zločince, kteří měli kolem krku cedule s naškrábaným výčtem svých hříchů. Říkalo se jim hákaři, protože nosili dlouhé tyče opatřené na konci háky, a ty pak strkali do oken, aby vytahovali všechno, co mělo nějakou cenu - drahé přikrývky, noční košile nebo taky nočníky. (To kvůli takovým se říká, že takové věci kradou skřítkové a šotkové.) Teď takovou bandu chytili a dav ventiloval svůj hněv tím, že je zasypával zkaženými vejci. Majitelé domů na ně vylévali z oken nočníky. Zezadu byl ke káře přivázaný nějaký mladík, který se provinil tím, že se vydával za kněze. Měl rozdrásaná záda, uši uřezané - místo nich jen krvavé pahýly - a na hlavě měl bláznovskou čapku popsanou seznamem svých lží a podvodů.

Konečně jsme došli k hostinci U straky a koruny. Žebrající chlapec nám ukázal dům ve vlhké úzké uličce, kde bydlela paní Hopkinsová. Byl to zchátralý dům dvou - nebo tříposchoďový. Všechna okna byla zavřená a ze zdí se olupovala ve velkých kusech omítka. Dveře byly napůl vyvrácené a závora kupodivu odsunutá. Zabušil jsem na ně a volal. Dokonce i v té chvíli jsem měl předtuchu nebezpečí a hrozby. Pokaždé jsem to spolehlivě poznal podle

šimrání na šíji, křečí v břiše, oroseného čela a toho nevysvětlitelného nutkání utíkat.

„Paní Hopkinsová!" křičel jsem. „Paní Hopkinsová!"

Chodba v domě byla temná a smrdutá a já křičel do prázdna. „Paní Hopkinsová!" opakoval jsem.

Dům nad námi vrzal a praskal. Benjamin mě strčil dovnitř a zavřel za námi dveře. Tápali jsme ve tmě, pak jsme našli tlustou svíčku a rozsvítili ji mým křesadlem. S třesoucíma se rukama jsem šel hlouběji do domu a Benjamin za mnou. Prošli jsme malou neuklizenou síní, z níž vedly nahoru rozvrzané špinavé schody, po kterých jsme vyšli a vstoupili do kuchyně. Tady už to bylo o něco čistší. Na stole stál otlučený cínový hrnek, na druhém konci kuchyně byla krbová mřížka plná popela a u ní seděla v křesle žena se skloněnou hlavou, shrbenými zády a závojem spuštěným přes obličej. Bylo to tu cítit smrtí.

Přistoupil jsem k ní, zvrátil jí hlavu dozadu a vykřikl. Paní Hopkinsová, která určitě nebyla ani zaživa žádná kráska se svým vychrtlým obličejem a řídkými vlasy, teď vypadala hrozně. Někdo ji brutálně zavraždil. Oči jí vystupovaly z důlků, napuchlý jazyk měla sevřený mezi žlutými pahýly zubů a zčernalou kůži. Byla uškrcena červenou šňůrou, kterou měla ještě staženou kolem krku. Benjamin jí zvedl ruce.

„Ještě není úplně studená," zašeptal. „Mohla zemřít tak před hodinou."

Benjamin přikryl ženinu tvář rouškou a posadil se za stůl. „Někdo věděl, že sem přijdeme," konstatoval. „Ale to nebylo žádné tajemství. Najal jsem v Richmondu sluhu, aby mi zjistil, kde paní Hopkinsová bydlí." Mnul si bradu. ,.Myslím, že je zbytečné se ho na něco ptát. Mohl někomu prozradit, že sem přijdeme, aniž si to uvědomil. Ano," vzdychl, „někdo dobře věděl, že přijdeme. Někdo, kdo zná povahu kněží. Mnich, zvláště takový samotář jako Hopkins, mívá málo přátel a určitě se nesvěřoval svým bratrům v Glastonbury. Zato možná všechno probíral se sestrou."

Benjamin ťukal do stolu. „Dá se z toho vyvodit jen jeden logický závěr - že neznámý vrah se rozhodl odstranit nebezpečí předem." Ukázal rukou na tichou páchnoucí kuchyňku. „Mám podezření, že to byl někdo mocný, možná ten tajný templář, kterého honí můj strýc. Konec konců, paní Hopkinsová by stěží otevřela každému. Nejsou tu žádné stopy po zápase, a z toho usuzuji, že sem vrah přišel jako vítaný host." Benjamin ukázal na cínový pohár. „Paní Hopkinsová mu pravděpodobně nalila vína." Podíval se pod stůl a zvedl další pohár.,.Dokonce nalila i

sobě. Vrah ji ujistil, že je všechno v nejlepším pořádku, pak se postavil za její židli a přehodil jí škrtící provaz kolem krku."

„Mohl taky hledat Hopkinsovy papíry," dodal jsem. „Možná něco, co si ten bláznivý mnich u sestry schoval."

Prohledali jsme místnosti o patro níž. Byly ubohé, ale dalo se poznat, že tu někdo něco hledal. Dvě odřené truhlice byly otevřené, pár šperků a zbytky pergamenu se válely po zemi, vedle toho otevřená ohmataná modlitební knížka, ale nic z toho nemělo valnou cenu. Vyšli jsme nahoru a hledali v její chudičké domácnosti, v těch temných pokojích plných prachu.

„Nic," zamumlal Benjamin.

„Třeba tu ani nic nebylo," odpověděl jsem. „Možná zabil paní Hopkinsovou kvůli něčemu, co mohla vědět."

Vyšli jsme z domu a zamířili po Budge Row do Cheapside. Prodírali jsme se tržištěm, které bylo od jednoho konce ke druhému nacpané stánky a kárami, koňmi a lidmi všech společenských tříd: chudými v hadrech, bohatými v drahém hedvábí. Skupina bohatých šlechticů si prorážela cestu davem, před nimi jeli v řadě tři ozbrojenci v sedlech velkých válečných ořů, s pozlacenými kopími v rukou. Za nimi nesli praporečníci křiklavě červené a žluté vlajky s podivnými znaky: byl na nich k vidění černí gryfové, šarlatoví draci a stříbrní jeleni.

Pokračovali jsme směrem k páchnoucím jatkám, kde čekal dobytek na porážku a drásal nám nervy i uši svým bučením a mečením. Nakonec jsme došlí k Newgate, té hnusné pekelné díře, městskému vězení postavenému u starých městských hradeb. Prošli jsme klenutým průchodem Dicka Whittingtona a zatloukli na okovanou bránu, která se za chvíli otevřela.

Umaštěný člověk se špinavými ucouranými vlasy a červeným neoholeným obličejem se nám představil jako žalářník a téměř se před Benjaminem podlézavě plazil, když mu řekl, kdo jsme.

Utřel si špinavé prsty do koženého kabátce samá skvrna a vytáhl velký svazek klíčů.

„Račte, račte dál, pánové!" mumlal a ukláněl se před námi. Podlézavě se usmíval a řekl: „Panu Taplowovi nezbývá moc času, má být dnes ve dvě hodiny odpoledne popraven."

Vedl nás předpokojem, aby nám ukázal hábit napuštěný dehtem a sírou, který visel na háku ve zdi. Ten ničema se u něj zastavil a obdivně si jej prohlížel.

„To je rubáš pana Taplowa," zamumlal ten ďábelský lotr, jako by se díval na obraz da Vinciho či Raffaela.

„Vy ho do toho oblečete!" zvolal jsem.

„Ovšem," odpověděl dozorce. „Obalíme ho do toho a on krásně rychle shoří."

„Proč toho chudáka jen neoběsíte?" zašeptal jsem.

„To nejde," vypoulil na mě ten ničema oči. „To nemůžeme! Zákon je zákon. Taplow je velký zrádce a zákon říká, že má být upálen."

(Víte, jsem hříšný starý člověk, miluji něžná dívčí ňadra a pohár dobrého klaretu. Žiji už dobrých devadesát pět let, ale až se konečně ocitnu tváří v tvář Bohu, chci mu položit otázku, která mě trápí celý život. Proč lidské bytosti s takovou rozkoší zabíjejí jedna druhou? A proč to děláme tím nejkrutějším způsobem, jaký si lze vymyslet? Odpusťte, teď musím sáhnout po svém prutu a šlehnout kaplana po těch jeho vepřových kolenou. „Ty nepřijdeš do nebe a nestaneš před Bohem," mumlá si ten usmrkaný pokrytec. „Ale ano, přijdu. Povím svatému Petrovi něco veselého, a až se začne smát, seberu mu klíče." Oh běda, už zase odbočuji!)

Ten tlustý odporný žalářník se odvrátil a vedl nás chodbami temnými jako půlnoc po schodech pokrytých mazlavou vrstvou lidské špíny, kde běhaly tlusté krysy jako mouchy po psí mršině. Páchlo to tu nesnesitelně, až se člověku obracel žaludek, podlaha byla z kočičích hlav a na ní svinstva po kotníky. Nakonec jsme přišli k celám těch, kteří čekali na popravu.

„Haló, vy tam, krasavci moji!" K mříži se přitiskla usmívající se tvář šílence. „Nelitujte mě," křičel. „Popraviště Tyburn není nic víc, než zlomený vaz a mokré gatě!"

Dozorce po něm plivl žlutou slinu a šílencova tváře zmizela. Konečně jsme se zastavili u jedněch dveří. Dozorce je otevřel, vzal z chodby smolnou louč a strčil ji do štěrbiny ve zdi cely.

Jakmile za námi zapadly dveře, kobka se probudila k životu. Páchlo to tu hůř než na hnojišti a sláma na spaní tu už ležela tak dlouho, že

byla úplně černá a shnilá. Hromada hader v koutě se náhle pohnula a ožila a Taplow, obtížený řetězy, se vyhrabal na nohy. Měl tmavé vlasy a jeho obtloustlé tělo bylo obaleno špínou. Usmíval se na nás do tmy.

„Vítejte v mém paláci, pánové. A kdo jste? Takoví, co by rádi viděli člověka před smrtí? Přišli jste se mě zeptat, jak se cítím? Co si myslím?" Přišoural se k nám blíž. „Ale ne, vy nejste takoví, nevypadáte tak."

„Posílá nás pan kardinál," oznámil mu Benjamin. „Ne, ne," dodal spěšně. „Nepřinesli jsme vám milost. Ale, kdo ví," dodal zoufale, „možná aspoň milosrdenství, sáček střelného prachu na uvázání kolem krku. Pane Taplowe," pokračoval mírně, „dnes pozdě odpoledne budete upálen na Smithfieldu za to, že jste se dopustil zrady."

Taplow si dřepl. „Ano," zašeptal, „ špatný konec dobrého krejčího."

Benjamin se přikrčil k němu. Já se jen opřel o zeď a snažil se ovládnout paniku, protože nenávidím věznice, zvláště

pak Newgate. (Ano, než se mě zeptáte, řeknu vám sám, že jsem tu několikrát byl. Chcete-li vidět peklo na zemi, běžte se podívat do kobek pro odsouzence noc před popravou. Ten zpěv, pláč a nářek - myslel jsem si, že už jsem po smrti a ocitl jsem se v pekle! Krutý světe!)

,,Pane Taplowe," pokračoval Benjamin, „dělal jste posla mnichovi jménem Hopkins?"

Krejčí si olízl rty. „Ano, to je pravda. Neřekl byste dozorci, aby mi přinesl trochu vína?"

„Ale ovšem."

„Ano, ano," Taplow natáhl ruku. „Ano, byl jsem Hopkinsovým kurýrem. Nosil jsem vzkazy lordu Buckinghamovi, předstíraje, že dodávám šaty, nebo že se snažím obchodovat v jeho londýnském domě."

,;Odpověděl Buckingham pokaždé?'

„Ne, neodpověděl."

„Co ještě jste dělal?"

Taplow se naklonil blíž. Bůh mi odpusť, ale vypadal jako zablácená žába, jak tam tak dřepěl v polotmě. Musel jsem si znovu zacpat nos

kvůli tomu příšernému smradu a přál jsem si, aby můj pán co nejrychleji skončil s výslechem.

„Co ještě jste dělal?" opakoval Benjamin svou otázku.

„Různé pochůzky pro Hopkinse. Zanechával jsem vzkazy tam a onde, ale nic zvláštního."

„Proč jste to dělal?" díval se Benjamin na toho muže překvapeně. „Proč se krejčí zaplete s nějakým bláznivým zrádným mnichem? Zvláště člověk jako vy, Taplowe, který přijal Lutherovo učení?"

Taplow uhnul pohledem.

„Kdysi jsem býval katolík," vykoktal, „dokud mi nezemřela žena. Hopkins byl jediným knězem, který o mě projevil zájem."

Ztuhl jsem a zapomněl na nepohodlí v cele, když jsem zachytil podezření svého pána. Něco tu nesedělo. Taplow byl špinavý, ale vypadal dobře živený a na člověka, jehož čeká strašlivá smrt, byl příliš klidný a vyrovnaný.

„Nosil jste vzkazy ještě někomu jinému?"

Zavrtěl hlavou. Benjamin se natáhl a vzal ho za ruku.

„Pane Taplowe," zašeptal,, je toho málo, co pro vás mohu udělat kromě toho, že řeknu žalářníkovi, aby vám přinesl víno, a že se budu modlit za to, abyste měl rychlou smrt a aby byl Kristus milostiv vaší duši."

„Ano," zašeptal Taplow. „Kéž je můj očistec krátký." Pak si šel znovu lehnout do kouta v cele.

Zabušili jsme na dveře a vrátili se k hlavní bráně věznice, kde Benjamin zanechal minci a dal pokyny tomu sadistickému lotrovi, aby pro ubohého Taplowa udělal, co bude moci. Pak jsme prošli branou starého města a spěchali podél zdí uliček a kolem struh dolů ke břehu Temže k East Watergate. Benjamin skoro nepromluvil, jen si něco pro sebe mumlal. Až když jsem nařídil převozníkovi, aby nás vzal do Syonu, probral se můj pán ze svého zamyšlení.

„To je divné, Rogere," poznamenal. „Tak to bychom měli. Právě jsme byli svědky toho, jak někdo uškrtil starou ženskou a uvěznil do špinavé kobky hloupého krejčího, kterého za několik hodin upálí, což je

nejstrašlivější způsob smrti. Smrt je všude," pokračoval, „a vrah se zakrvavenýma rukama je nám v životě stálým průvodcem."

Seděl jsem a nechal ho mluvit. Skutečně, když se ohlížím na uplynulá léta, jsem překvapen ne tím, že se lidé vzájemně vraždí, ale že to při naší lásce ke krveprolévání nedělají ještě častěji. Tehdy jsem jen kopal patou do dna loďky a díval se přes řeku, jak se velké bárky zbavují odpadků uprostřed proudu. Benjamin byl ztracen ve vlastních myšlenkách, ale já vnímal jeho neklid. Starý Wolsey rád vodil lidi za nos, zejména svého synovce a mne, a s oblibou zahajoval své hry tím, že nás poslal neozbrojené do temných komnat plných vrahů. (Počkejte, až dokončím své vyprávění, uvidíte, co tím míním.) Konečně jsme dorazili ke klášteru Syon a viděli jeho hradby z bílého kamene probleskovat mezi hradbou zeleně. Vystoupili jsme a vydali se po štěrkové cestě, prošli strážním domkem a vešli do přijímací síně. Kolem nás vzrušeně poletovaly bíle oděné jeptišky, potěšené tím, že mohou uvítat hosty ve svém slavném klášteře. Syon byl překrásné místo se svými chladnými chodbami a ambity, vysokými stropy a nádhernými zahradami. Nebyl to obyčejný klášter. Jeptišky patřily k nejlepším lékařům v Evropě a zachránily spoustu lidí před smrtí, ale starý Jindra jim oplatil tím, že jejich klášter nechat srovnat se zemí a uloupil jejich poklady. Ten hnusný lotr!

Kouzelný dům Syon, jehož obyvatelky se staraly o nemocné a mnohé uzdravily. Ale co to bylo platné, když nemohly nic udělat pro Johannu, světlo Benjaminových očí. Už jsem se o tom dříve zmínil. Byla to dcera bohatého obchodníka, svedená a opuštěná velkým šlechticem, jehož Benjamin později zabil v souboji. Johanna z toho zešílela, překrásné vlasy jí splývaly kolem smrtelně bledé tváře, její ústa byla ochablá, oči tupé, bez výrazu.

Kdykoliv byl Benjamin v Londýně, pokaždé ji šel navštívit. Seděl vedle ní a držel ji, hladil ji něžně jako malé dítě, zatímco ona rychle drmolila nějaká sotva srozumitelná slova a vtírala mu sůl do ran, neboť bylo zřejmé, že ho považuje za onoho šlechtice, který se k ní vrátil, aby ji požádal o ruku. Byla to pokaždé stejně srdceryvné. Nemohl jsem snést ten pohled, proto jsem odešel flirtovat s novic-kami. Nakonec se Benjamin od ní odtrhl a Johannu, naříkající pro ztracenou lásku, musely odvést laskavé jeptišky. Tentokrát to nebylo jiné; můj pán opouštěl Syon se slzami v očích a jako vždycky mě vzal za ruku.

„Rogere," naléhal, „kdyby se se mnou něco stalo, přísahej, že budeš Johannu chránit!"

A já jako obvykle přísahal. Ne, nebojte se, svůj slib jsem dodržel! O mnoho let později, když velký lotr pobořil kláštery a rozehnal jejich osazenstvo, vzal jsem Johannu do svého domu. Dokonce jsem ji učinil nesmrtelnou. Můj starý přítel Will Shakespeare napsal hru o dánském princi jménem Hamlet. Ten se loudal po jevišti

a přemýšlel, zda má zabít svou matku vražednici. Ta hra se mi nelíbila a řekl jsem Willovi, aby ji o jeden akt zkrátil tím, že nechá Hamleta tu hloupou děvku uškrtit hned. Ale znáte starého Willa Shakespeara. Plachý a nesmělý, schoval tvář do dlaní a smál se.

Nicméně jsem mu pomohl se scénou, v níž dánský princ dožene svou snoubenku Ofélii k šílenství. (Mohu říct, že když jsem tu hru viděl, tak jsem se tomu nedivil.) Z ubohé Ofélie se stane tragická postava, která nakonec skončí utopená, květiny v ruce, vlasy rozprostřené po hladině jako závoj. No a tahle Ofélie byla ve skutečnosti Johanna a ta řeka byla Temže. Myslím si, že to byl dobrý nápad.

Kráčeli jsme s Benjaminem ke břehu a on byl stále ještě mimo.

„Copak s tím nejde něco udělat?" zeptal jsem se. Hledal jsem něco, čím bych ho utěšil. „Pane," dodal jsem poněkud unáhleně, „někteří lidé projdou očistcem po smrti, ale někteří, jako Taplow nebo ubohá Johanna, prodělají očistec už na zemi."

(Byl jsem vždycky takový, vždy připraven poskytnout taktní slovo útěchy). Benjamin mi sevřel ruku a přikývl, ale ve chvíli, kdy jsme nastupovali do loďky, sepjal ruce.

„Očistec," zamumlal.

‚Ano, pane?"

Divně se na mě zadíval. „Kdy má být Taplow popraven?'

Podíval jsem se na slunce. „Dvě hodiny po poledni. Proč?"

Benjamin mě strčil do loďky. „Tak musíme rychle jet. Musíme ho vidět. Musíme ho vidět umírat."

Přijeli jsme pozdě. Smithfieldské náměstí bylo plné lidí. Koňský trh byl ale opuštěný, stáje vyklizené a prodejní stánky prázdné. Celý Londýn se nahrnul na rozlehlé volné prostranství, všechny hlavy se na-

tahovaly k hranici na návrší vedle tříramenné šibenice. Dav byl hustý jako psí kožich a nám se nedařilo prorazit si jím cestu. Jak už jsem řekl, byl tam celý Londýn, všichni se potili ve svých had-

rech, hedvábí či kepru. Všechny mysli i všechna srdce s napětím očekávaly upálení člověka. Natahovali jsme se nad tu spoustu hlav.

Taplow stál na vysoké podnožce už přivázaný ke kůlu, hlavu a obličej částečně přikryté bláznovskou čapkou. Okolo podnožky byly rozloženy zelené otýpky sena, které dosahovaly do výšky odsouzencových kyčlí. Kati v kápích chodili kolem dokola, jako by připravovali nějaké artistické číslo a pokládali otýpky na místa, kde budou mít nejlepší efekt. Dav, držený řadami vojáků, už začínal být netrpělivý a ozývaly se z něj výkřiky jako „Tak už začněte!", „Už toho ubožáka upalte!", provázené obvyklými projevy nesouhlasu.

„Musíme se dostat blíž," zašeptal Benjamin.

„Proč, pane?"

„Ten člověk zemře."

Stoupal jsem na špičky. „Je pozdě. Už přikládají louče k hranici.

Díval jsem se, jak kat přikládá louč k otýpce, ale zřejmě byla tráva ještě moc zelená a nechtěla chytnout. Benjamin hleděl se zoufalstvím v očích k převorství svatého Bartoloměje. Balkon byl už plný důležitých, slavnostně oblečených lidí, kteří s sebou přivedli děti. Přinesli si cukrovaná jablka, marcipánové cukroví a džbánky s vínem, aby mohli všechno k plné spokojenosti vychutnat.

Benjamin vytáhl kapsy jedno z Wolseyho zplnomocnění, jeden z těch průvodních listů, napsaných kardinálem proto, aby Benjamin získal přístup všude, kam bude chtít. Pán mě uchopil za rukáv a táhl mě pryč. Kapitán gardy před proboštstvím sv. Bartoloměje nás pustil dovnitř a my kráčeli potemnělou arkádou a pak po několika schodech do pokoje, z něhož se vcházelo na balkon. Benjamin opět použil plné moci a prorážel si cestu mezi hudrajícími diváky, dokud jsme neměli dobrý výhled na popraviště a na celý Smithfield Common. Výkřiky z davu se stupňovaly, jak kati fušovali svou práci.

(Věřte mi, je to strašný způsob smrti! Jednou, když jsem byl v Benátkách, mě dopadla inkvizice, vyslýchala mě a pak odsoudila k upálení na náměstí před chrámem sv. Marka. Stál jsem už přivázaný ke kůlu a

otýpky hořely, ale i tehdy zase jednou zasáhla Štěstěna. Ale o tom jindy!)

Ale stejně, když si na to po těch letech vzpomenu, dovedu si představit, jak tomu ubožákovi na Smithfieldu asi bylo. Rozsudek byl velmi důmyslný, ale vykonavatelé nestáli za nic. Kati znovu přiložili louče k otýpkám, ale oheň jen olizoval odsouzenci nohy po kotníky. Ten chudák křičel: „Oh, Kriste, synu Davidův!"

V tu chvíli dav ztichl. Benjamin fascinovaně hleděl na odsouzence a já zase na něho, protože, jak už jsem se zmínil, Benjamin měl obvykle z poprav hrůzu.

„Proč jsme tady, pane?" zašeptal jsem.

„Mlč, Rogere!" okřikl mě přidušeným hlasem.

Plameny už zesílily natolik, že sahaly k pytlíkům se střelným prachem, uvázaným kolem krku toho muže. Došlo k hlasitému výbuchu a plameny vyšlehly do výšky. Odsouzenci odletěla hlava dozadu a bláznovská čepice spadla. Oheň už teď byl pořádně silný. Taplowovy rty se pohybovaly, přestože krk měl tak sežehlý, že nemohl vydat hlásku. Oheň mu teď šlehal do obličeje, vnikal mu do úst, jazyk mu naběhl a rty se přilepily k dásním. Údy se mu začaly rozpadat v rozteklou a vařící hmotu složenou z tuku, vody a krve.

„Kriste, smiluj se nad ním!" zašeptal Benjamin. „Kéž bych byl mohl jasně a zřetelně vidět jeho tvář v tuto poslední chvíli jeho života."

Hranici už skoro nebylo vidět za stěnou plamenů. Díval jsem se na dav. Vypadali jako nějací netvorové s otevřenými ústy a hladovýma očima. Pak jsem zaznamenal pohyb blízko vysokého jilmu na odlehlém konci náměstí. (Větve jilmů se často používaly jako provizorní šibenice.) Viděl jsem, jak muž s rezavými vlasy skočil z větví, jako by se i jemu z té scény dělalo špatně a chystal se odejít. Zahlédl

jsem jeho černý oděv a podivil se, proč je Southgate tak zvědavý, že se jde podívat na tak krutou popravu. Na totéž jsem se zeptal Benjamina, když jsme vycházeli zadní branou od sv. Bartoloměje a mířili nazpět k řece, ale můj pán poslouchal jen na půl ucha.

„Důvod ti nemůžu říct," zamumlal. „Teď ne, Rogere. Motáme se zatím ve spleti lží."

KAPITOLA

Vrátili jsme se bárkou zpět do Richmondu a našli jsme palác ve zmatku. Král s kardinálem se připravovali k odjezdu a dvůr byl plný naložených koní, úředníků a služebnictva. Po schodech a chodbách pobíhali nosiči tahající zavazadla a vaky. Veliké čtyř-kolové vozy, každý tažený šesti koňmi, stály seřazeny před hlavní branou přichystané ke stěhování nábytku a osobních potřeb tlustého Jindry, který se jel bavit zase o dům dál. Královská standarda Anglie už nevisela na stožáru, což bylo znamení, že Jindřich s Wolseym už odjeli napřed, zatímco Agrippa tu zůstal a čekal na nás v našem pokoji.

„Byla vaše návštěva ve městě užitečná?"

„Zajímavá," odpověděl můj pán.

Agrippa, který vypadal ve svém černém odění jako pavouk, se postavil vedle Benjamina a podal mu útlý svazek dokumentů a dva nadité váčky.

„Váš strýc vám přeje bezpečnou cestu. Toto stříbro vám ji usnadní a toto jsou obvyklé plné moci."

Sundal jsem z háku na zdi naše vaky a hodil je na postel.

„A co vy, doktore?" zeptal jsem se. „Vy zůstanete v bezpečí Londýna?"

Agrippa ke mně přistoupil a přiblížil svou tvář k mé. Zachytil jsem znovu jeho zvláštní vůni a díval se do těch bezbarvých očí podobajících se sklu.

„Rád bych odjel s vámi, Rogere," zašeptal. „Přál bych si zemřít, ale můj čas ještě nenadešel."

Benjamin se na nás nechápavě díval.

„Co to má znamenat?" zeptal jsem se ho, nemaje chuť nechat se zastrašit. „Proč mluvíte o smrti? Co očekává kardinál, že se stane v Templecombu? A co ten královsky šílenec opravdu chce?"

Agrippův výraz změkl. Zamrkal, a když jsem se na něho znovu podíval, byly jeho oči světle modré a nevinné jako oči dítěte.

„Rogere, Rogere," řekl tiše. „Jsem kardinálovým sluhou v míru i válce alespoň pro příštích deset let. Ale až se vyplní proroctví a kráva pojede na býkovi a knězova lebka bude rozbita, pak budu volný."

(V té době jsem neměl ponětí, o čem mluví, ale teď, když se ohlédnu, tak vím, že mluvil o rostoucím vlivu Boleynové nad tlustým Jindrou a Wolseyho pádu z nebes královy přízně.)

„Než odjedete," pokračoval Agrippa, „dám vám z přátelství tuto radu: ‚Age Circumspecte. Jednejte moudře." Pak se otočil na podpatku a odešel z pokoje.

Nu, samozřejmě jsme na Agrippovu radu v příštích dnech zapomněli. Benjamin zůstával v zajetí ponuré nálady, která se ho zmocnila od Buckinghamovy popravy. Využíval každé příležitosti k tomu, aby vytáhl kousky pergamenu a psal, mumlaje si při tom něco pro sebe, a škrábal se na hlavě.

Byl jsem ponechán sám sobě. Vrátil jsem se do města a přemýšlel dokonce o tom, že navštívím staré kamarády, ale poblíž Whitefriars mě poznal jeden falešný mizera. Místo přátelského pozdravu uskočil a pustil se ulicí zpět, aby prodal informaci o mém příchodu lidem jako Waller a dalším, u nichž jsem měl dluhy. Nicméně můj pohled zachytila jedna malá hezká kurvička a já se na několik hodin zase stal tím starým Shallotem, který zapomněl na čas, vyprávěl ty nejostudnější historky a rozesmíval ji jak ve výčepu, tak i v jejím pokojíku nahoře na péřové matraci.

Milá, opravdu milá holka! Měla oči jako knoflíky, bystrý rozum a ta nejkrásnější ramena, jaká jsem kdy viděl. No, jistě, už je po smrti, protože i zlatá děvčata a zlatí mládenci se musí obrátit v prach, když nadejde jejich čas. Takové

pěkné přísloví. Mohl jsem je zpeněžit, ale můj dobrý přítel Will Shakespeare si je vypůjčil. Tak je to se spisovateli vždycky. Neustále si půjčují myšlenky jiných.

Osvěžen a trochu uklidněn po milostném dostaveníčku jsem se vrátil zpět do Richmondu, kde mě Benjamin požádal, abych doprovodil Southgata, který měl jít pro zásoby do Toweru. Váhavě jsem souhlasil a pak jsme tiše odešli k Temži zahalené mlhou a dál k té ďábelské pevnosti. Museli jsme chvíli počkat. Vojenské oddíly právě cvičily, aby se připravily na plavbu do nějakého Bohem zapomenutého města v Nizo-

zemí, kde se měly pustit do nějaké Jindřichovy předem ztracené a zapomenuté války.

Slyšeli jsem ty staré zabijáky vyprávět, jak se jim rozbuší srdce a krev začne vřít v žilách při vyhlídce na válku. Korouhve třepetající se ve větru, váleční koně v lesklém brnění, dusot kopyt, stateční mladí muži v lesknoucí se zbroji, tváře zčervenalé pomyšlením na boj. Nabroušené meče, helmy zdobené peřím. Banda idiotů! Tak to totiž začíná, ale končí to zmrzačenými těly, usekanými údy, krví stříkající jako fontány. Zelená tráva obarvená krví do ruda, řeky ucpané množstvím mrtvol.

Nikdy nezapomínejte na vojenskou teorii starého Shallota: Za prvé, je-li to možné, utíkej! Za druhé, není-li možné utéci, vzdej se. Za třetí, dobrovolníci se nikdy nedožijí dne výplaty. A já to musím vědět! Bojoval jsem v tolika bitvách a v jedné z nich jsem přišel o svého syna, jediné dítě mé třetí ženy. Dal jsem mu jméno Benjamin, protože nebyl jako já, zkažený a pokřivený, ale vysoký a vznešený. Statečné srdce! Nejdražší Ježíši, odešel do Irska s Essexovými vojsky a padl v bažinách u Antrimu. Bože, stále mi chybí! Je pravda, co říkají Řekové: „Koho bozi milují, umírá mlád." Podle tohoto pravidla bych měl já žít na věky.

V Toweru se toho podzimního dne připravovali mladí muži do války. Kováři měli plné ruce práce s brněním, přilbicemi, kopími, meči a všemi možnými nástroji k zabíjení.

Mladí muži cvičili na zaprášeném dvoře, mávali meči jeden proti druhému nebo uskakovali před smrtícími dřevci s palicemi na obou koncích. Když jste neuskakovali dost rychle, získali jste ošklivou podlitinu na hlavě. Starý Shallot se jako vždy držel v uctivé vzdálenosti, ale Southgate se jimi zdál být fascinován. Když jsme posbírali všechno, co jsme potřebovali, vrátil se tam a porušil své přezíravé mlčení.

„Přál bych si jít do války." Jeho chladné modré oči se na mě zadívaly. „Vy ne, Shallote?"

„Ó ano," lhal jsem. „Sním o tom každý den."

Southgate se samolibě ušklíbl. „Až přijedeme do Templecombu, budete si přát, abyste to byl udělal." Podal ruku zpocenému vojákovi. „Oni alespoň znají svého nepřítele."

Z Richmondu jsme odjeli o dva dny později brzy za svítání, hned po ranní mši. Náš malý průvod se shromáždil na dvoře poblíž železem pobité palácové brány.

Mandeville a Southgate se hrbili na koních, oba oděni v kožených kabátcích, na nohou vysoké jezdecké holínky. Byli ozbrojeni dýkami, meči a přes sebe měli přehozené dlouhé cestovní pláště. Za nimi seděli jako vytesaní z kamene sluhové Cosmas a Damien, rovněž na koních. Svírali jim slabiny a oči upírali na Mandevilla. Nedaleko od nich byli Santerrovi. Sir John vykřikoval různé příkazy, vedle něho jeho žena, sedící v sedle bokem, dávala najevo svou netrpělivost tím, že zahrnovala manžela různými poznámkami. Ráchel byla krásná jako jitro, dokonalou postavu zahalenou v šedivém cestovním plášti lemovaném kožešinou. Zbytek byli sloužící a pacholci, kteří nosili naše zavazadla do těžkého vozu na čtyřech kolech.

„Slečna Santerrová vypadá překrásně," zašeptal jsem Benjaminovi. „Té by bylo pro kohokoliv z nás škoda. Říkám vám, pane, že se obávám, že když potkáme hezkou mladou dívku, zamiluje se dřív do koně než do některého z nás!"

Benjamin se zasmál. „Já jen doufám, že nám nehrozí nebezpečí, Rogere," zamumlal.

„Bůh chraň, jistěže ne, pane! Jsme jako volové na tenkém ledě."

(Kéž bych to nebyl řekl! Někdy mohou být slova pronesená nerozvážně prorocká. Ani ne za měsíc jsme s Benjaminem bojovali o holý život na zamrzající hladině jezera v Somersetu.)

Brzy jsme byli připraveni na cestu. Mandeville, který se považoval na králova zmocněnce a tudíž přirozeně za našeho vůdce, vykřikoval rozkazy. Velká křídla brány se otevřela a on nás vedl ven. Když jsme jeli směrem na Londýn, jeden z Mandevillových sluhů rozvinul vlajku s královským erbem, která dávala všem na vědomí, že jsme vybaveni královými plnými mocemi. Když jsme projížděli, lidé se rozestupovali na okraje cesty, ukřičení tovaryši a pradleny v dřevácích přestali hlučet a počkali, až přejdeme. Dorazili jsme do města s jeho zablácenou dlažbou, prošli kolem Bowyers Row a pokračovali vzhůru ke Cripplegate. Na rohu Carter Lané, na jejímž horním konci se konala mše v katedrále svatého Pavla, jsme museli zastavit, protože nádeníci s háky v rukou strhávali doutnající, zčernalé trámy shořelého obytného domu, aby nehrozilo nebezpečí, že chytí okolní domy.

Nakonec městský úředník v modré a hořčičně žluté livreji městské správy rozhodl, že dům už je dostatečně pobořený, a dovolil nám pokračovat v jízdě.

Jak už jsem řekl, Mandeville nás vedl, Santerrovi s malou družinou za ním a my jeli jako poslední před vozem. Rozhlížel jsem se hladově kolem a sytil se pohledem na Londýn. Bobří čapky lemované zeleným sametem, jaké nosili bohatí obchodníci, ošoupané čapky řemeslníků a nad tím vším vyšňořené dvorní dámy s vysokými účesy a v jemných závojích, které se vydaly na ranní nákupy. Dorazili jsme k chrámu svatého Pavla s jeho měděným orlem na korouhvi třpytící se v ranním slunci. (Vzpomínám

si na to velmi dobře proto, že krátce na to slunce zašlo za mraky a pak jsme ho celé týdny neviděli.) Museli jsme znovu zastavit, protože ze hřbitova vyváželi káru s kostmi dolů po Paternoster Row k márnici.

Když jsme stáli, nějaký uličník v hadrech vyklouzl z davu a předal siru Johnu Santerrovi svitek pergamenu. Chtěl jsem to říct pánovi, když jsme uslyšeli hudbu přicházející k nám z chrámu sv. Pavla. Benjamin mi zamával a oba jsme se zadívali otevřenou branou. Skupina hudebníků stála ve stínu sloupů katedrály, hráli na bubínky a píšťaly, zatímco děkan a zástupce kapituly s girlandami růží na hlavě tančili ve slavnostním procesí kolem useknuté, na kůl naražené kančí hlavy, jejíž skelné oči se nepřítomně dívaly na ty, kteří teď oslavovali její smrt. Na zemi u kůlu leželo svalnaté tělo kance, z jehož krku ještě vytékala krev. Zadíval jsem se pln údivu na Benjamina.

„To je takový zvyk," zašeptal mi pán koutkem úst. „Každý měsíc musí městští lesmistři odevzdat do děkanovy kuchyně jednoho kance. Jako projev díků pak děkan a zástupce kapituly kolem zabitého zvířete zatančí." Odkašlal si. ‚Bůh ví proč, když si oba říkají služebníci církve."

Pozoroval jsem buclaté, dobře živené duchovní, jak přihlouple poskakují.

„Těžko říct, kdo z nich je tlustější, pane, zda oni, nebo ten kanec."

„Na tom nezáleží," zamumlal. „Viděl jsi, jak ten otrhanec strčil našemu záhadnému siru Johnovi ten pergamen?"

Přikývl jsem.

„Zajímalo by mě, co na něm je, Rogere."

„Bůh ví, pane. Váš strýc osnuje velmi zamotané sítě."

Slyšeli jsme, že nás Mandeville volá a pokračovali v cestě směrem ke Cripplegate, prorážejíce si cestu mezi právníky a seržanty v bílých čapkách, kteří se shromáždili před branou prevorství u špitálu sv. Elsinga k poslední mši podzimního trimestru.

Došli jsme k městským hradbám a prošli branou. Shora

na nás shlížely, korunované věnci z břečťanu, uťaté hlavy zrádců, jejichž oči i ústa zely černou prázdnotou, což bylo dílem havraních zobáků. Opět jsme museli čekat, protože soudní zřízenci táhli za nohy sebevraha, kterého měli shodit do městského příkopu. Za nimi následovala kára plná shnilých odpadků, směřující k jednomu z potoků poblíž Barbicanu. Za károu běžel žebrák, který k nám natahoval ruce. Mandeville ho zahnal a on pokračoval dál, až zatahal Benjamina za nohu.

„Pane, pane, dejte penci, dejte penci!"

Benjamin strčil ruku do měšce s penězi a s povzdechem se zadíval na žebráka pod sebou. I přes roztrhané hadry a zablácený obličej jsem poznal našeho dobrého doktora Agrippu.

‚Age Circumspecte!" zašeptal a pak zase zmizel v davu.

„Co to mělo znamenat?" zeptal jsem se. „To už nám říkal jednou."

„Úsloví, Rogere. Stará latinská fráze, Jednej moudře, možná to mělo být varování před Agentes."

„Výborně!" zabručel jsem. Jako bych to už dávno nevěděl.

Dojeli jsme k Red Cross, kde městská obydlí ustupují polím a porostu a o hodinu později jsme už jeli otevřenou krajinou.

Nebudu vás nudit popisováním detailů naší cesty po jižní Anglii. Cesty byly ještě suché a tvrdé, takže jsme postupovali rychle a bez potíží a Mandeville využíval toho, že je královým poslem, abychom dostali dobré jídlo a teplé postele v opatstvích, klášterech, hostincích, nebo na královských panstvích. Rozdělili jsme se na tři samostatné skupiny: Agentes, Santerrovi a já s Benjaminem.

Nikdo z nás se po pravdě řečeno necítil uvolněně. Lady Beatrice ignorovala mé zvědavé pohledy, mladá Ráchel se odvážila pouze občas se na nás nesměle usmát, zatímco Agentes se řídili svými vlastními zákony. Southgate s Mandevillem a za nimi jejich dva eunuchové jeli v

čele průvodu a neustále si spolu něco šeptali. Můj pán se v duchu zaměstnával Hopkinsovou hádankou a vtáhl mě do hovoru o jejím smyslu. Ale nakonec jsme oba dospěli k závěru, že na nic nepřijdeme, dokud nedorazíme buď do Glastonbury, nebo Templecombu.

Pokud se naskytla příležitost, dotazovali jsme se sira Johna na legendy o Artušovi, grálu a zázracích na Glastonburském opatství, ale on se ani jedinkrát nezmínil o templářích, jako by to bylo jednou provždy zapomenuté téma a jako by zmínit se o nich znamenalo zrádnou urážku.

Před dvaceti lety jsem jel stejnou cestou, abych si prohlédl zříceniny Glastonbury, které zbořil tlustý Jindra a jeho ďábelský zloduch, Thomas Cromwell. Krajina se vůbec nezměnila, byla smutná a nostalgická, a když jsem zavřel oči, viděl jsem se znovu vedle Benjamina a všech těch lidí, kteří jsou již dávno po smrti, jak míříme k místu, kde se staly spiknutí, zrada a nenadálá smrt nedílnou součásti našeho života.

Jediný rozdíl byl v počasí, protože tehdy se najednou ochladilo a nad hlavou nám visela těžká mračna, jako by chtěla rozdrtit veškerý život na zemi. Studený mrazivý vítr nás štípal do prstů a způsobil, že nám ztuhl každý sval v těle. Právě když jsme vjeli do Somersetu, začal padat dlouho očekávaný sníh. Nejprve v jemných vločkách, ale když jsme zahlédli první štíty, kostelní věže a věžičky Glastonbury, vypukla opravdová vánice.

Já jsem starý cynik. Viděl jsem, jak se muži i ženy bez mrknutí vzájemně vraždí a zrazují. (K tomu mohu říci jen to, že i když věřím v Boha, jen stěží mohu připustit, že on věří v nás!) Nicméně při pohledu na Glastonbury muselo zašimrat u srdce každého i toho, kdo měl nejtvrdší srdce. Bylo to místo plné záhad a mystiky, až se vám sevřelo hrdlo a v mysli začaly vyvstávat podivné představy.

Krajina je poměrně holá, bez stromů, plochá a leží níž než hladina moře. Opatství bylo velké a rozlehlé, skutečný palác za vysokými zdmi a sir John nám z nízkého návrší ukázal kapli, kostel, klášter, dům, opatovu kuchyni, doky pro hosty a zahrady, všechno dobře viditelné přestože sněžilo.

Co však nejvíce zaujalo mou představivost, byl vysoký vrch či kopec shlížející na opatství, čnějící k nebi jako prst obra, což činilo z kostelíka na jeho vrcholku ideální místo pro setkání Boha s člověkem. Bylo-li opatství zázračným dílem lidských rukou, pak ten vrch byl boží od-

povědí, protože v té nekonečné rovině vypadal jako jedna z těch výšin, o nichž se zmiňuje bible, že tam staří patriarchové chodili rozprávět s Jehovou. Dokonce i Mandeville se Southgatem tiše šeptali slova obdivu. My s Benjaminem jsme jen bez slova hleděli dolů na opatství a pak zase vzhůru na vysoký vrch.

„Oh ano," pronesl hrdě Santerre. „Toto je, pánové, Avalon. Bájný Avalon, ostrov jablek, místo posledního Artušova odpočinku. Kdysi," pokračoval, „bylo všechno pod tím kopcem zaplaveno vodou, ale mnichové nechali vysušit močály a tůně a proměnili zemi ve velký boží zázrak."

Zapomněl jsem na sněhovou vánici i na štiplavý vítr.

„Co je to?' ukázal jsem na vysoký vrch.

„To, co vidíte, pane Shallote, ten vysoký vrch," odpověděl Santerre, „ten byl svatý ještě před narozením Krista. Už pradávné kmeny sem připlouvaly na loďkách, vedeny svým vůdcem, králem rybářů, aby se klaněly té hoře. Někteří lidé říkají," ztlumil hlas, „že uvnitř té hory jsou tajné chodby, sály a jeskyně, ve kterých se lidé z oněch starých kmenů vyznali. Někteří dnešní lidé se odvážili vstoupit do těch tajných chodeb a už se buď nikdy nevrátili, nebo se vrátili s pomatenou myslí a ochablým rozumem."

„A proč sem chodil Artuš?" zeptal se Benjamin.

„Aby se léčil," odpověděl Santerre. „Odjakživa tu stál klášter, ale za dávných dob, kdy byly louky zaplaveny, se muselo chodit tajnými stezkami. Artušova pevnost leží dál na severu na Cadbury, na kopci, na němž zůstaly dodnes zbytky jeho obdivuhodné pevnosti. Legenda říká, že Artušův meč hodili do jedné ze zdejších tůní a grál, který

byl uložen v kláštere, mu prý přinesli příliš pozdě. Kdyby se z něj byl napil, vyléčil by si zranění, které utrpěl v poslední hrozné bitvě proti svému synovci Mordredovi. Artuš teď leží pohřben v opatství." Santerre si setřel sněhové vločky z tváře a rozhlédl se po nás.

„Hrozná historie," vložil se do toho Mandeville, jehož tmavá tvář byla mokrá od sněhu. „Ale nezapomeňte, že jsme zde kvůli královým záležitostem, a legendy vztahující se k tomuto místu přivedly Buckinghama na popraviště."

Po těch slovech pobídl koně a všichni jsme pokračovali v cestě k bohatě vyřezávané dřevěné bráně opatství. Vrátný nás vpustil dovnitř na rozlehlý dvůr. Bratři laici spěchali vyložit vozy a nás odvedli do prostorného domu pro hosty z bílého kamene. Velká síň v přízemí, nad ní pokoje pro všechny opatovy hosty. Sloužící odnesli naše mokré šatstvo a přinesli nám poháry s horkým vínem a hliněné mísy plné masové polévky, o něž jsme si zahřáli ruce a polévkou rozmrazili žaludky.

Seděli jsme na židlích před velkým krbem. Teprve až jsme si odpočinuli a naše zavazadla byla vybalena, přišel nás do domu pro hosty pozdravit opat, Richard Bere, spolu s mladým podpřevorem a ostatními mnichy. Bere byl křehký bělovlasý muž, který svíral v jedné žilnaté ruce hůl a druhou se opíral o paži svého zástupce. (Velký muž, tenhle Bere. Řídil v Glastonbury mnohé stavební práce. Po něm přišel ubohý starý Richard Whitting, který byl opatem v době, kdy sem Cromwell poslal své lidi. Whitting zemřel krutou smrtí. Opatství bylo vyrabováno a vypleněno, jeho poklady vyloupeny, střechy strženy a to, co kdysi bývalo sídlem božím, se stalo útočištěm pro lišky, havrany a dravce. Ale dosti o tom.)

Toho studeného zimního dne, kdy hustě sněžilo, se Bere a jeho bratři chovali velmi přátelsky, ale opatova tvář a krátkozraké oči prozrazovaly strach z přítomnosti Agentes ve zdejších svatých zdech. Byl až dojemný tím, jak se nám chtěl zalíbit a já nenáviděl Mandevilla za to, jak arogantním

způsobem mluvil. „Zůstaneme tu přes noc, pak naložíme zavazadla na koně a budeme pokračovat v cestě do Templecombu," štěkal úsečně.

„Ale vrátíme se," hučel Mandeville a stál nad opatem, „ctihodný otče, abychom vám položili několik otázek o zrádném Hopkinsovi. Dáte nám všechny paměti a knihy, které mu patřily, a především ten rukopis, který tak rád studoval, s těmi kostrbatými verši, které přivedly jeho i jiné k té nejtemnější zradě."

„Jsme královi pokorní služebníci," zamumlal Bere na obranu. ,3ratr Hopkins, Bůh mu dopřej klidu, byl muž ztracený v minulosti, ale ten rukopis, který studoval, vám odevzdáme."

Usmál se na nás na všechny, dvorně se uklonil lady Beatrice a pak odešel i se svými mlčenlivými mnichy z domu pro hosty.

Příštího rána jsme brzy vstali, probuzeni hlasem zvonů. Otevřel jsem okno, abych se podíval na krajinu pokrytou bílou sněhovou přikrývkou. Vánice už utichla, ale obloha byla nadále výhružně šedivá. Opatrně jsme rozbili led v umývadle, umyli se, převlékli a připojili se k ostatním, kteří už seděli v malém refektáři.

Laičtí bratři pro nás přišli a vzali nás do kostela na ranní mši a věřte mi, že i když jeho sláva už dávno pominula, že to bylo na zemi snad to nejbližší místo nebi. Vznosné sloupy, kupole a římsy lemované zlatem, mohutné zdi pokryté třpytivými barevnými biblickými výjevy. Byla tu kaple Panny Marie z modrého, červeného a zlatého mramoru. Chór a stěna mezi ním a chrámovou lodí z vyřezávaného leštěného dubu, na němž se odrážela záře stovky svící. Vzduch byl sladký kadidlem, jehož vůně stoupala kolem vysokého mramorového oltáře jako duše světců.

Tolik prostoru, tolik krásy. Píšťaly chóru byly pečlivě vyřezávané a dřevo vyleštěné tak, že se lesklo jako zrcadlo. Korouhve různých barev, šarlatové, červené, zelené a modré, visely z dřevěné střechy a kolem kostela stály vyřezávané sochy tak krásné, až to bralo dech. Představovaly Pannu Marii, svatého Josefa, svatého Patrika a celý ten nebeský sbor. Poklekl jsem a v uctivé pokoře jsem se díval kolem sebe.

Ale teď už je všechno pryč, nezbylo nic. Jindřichovi agenti na to dohlédli. Vím, že mnozí z vás se přiklánějí k reformnímu náboženství a že to možná v duchu považují za správné, ale kdybyste viděli to, co jsem viděl já, truchlili byste ještě dnes. Naříkali a plakali byste nad zničením takové čiré krásy. Po mši nám bratři laici nabídli, že nás provedou po kostele i jiných zajímavých místech opatství. Santerrovi odmítli, Ráchel se vymluvila, že jí není dobře, ale Mandeville a Southgate se k nám přeochotně přidali. Bratři nám ukázali velkou mramorovou desku přikrývající Artušovu rakev a studnu, která sloužila za zásobárnu pitné vody. Můj pán nahlížel dolů, jako by na jejím dně očekával nějaké zjevení.

, Je pravda," zeptal se, „že svatý grál může ležet na dně té studny?"

Starší bratr laik s vrásčitým nažloutlým obličejem se u-smál.

„Tak praví legenda," zasípěl. „Mnozí už po něm pátrali, ale nic nenašli."

Navštívili jsme také svatý keř divoké růže, který údajně vyrostl ze semen, které sem přinesl Josef z Arimatie. Něco vám řeknu - ta legenda

je pravdivá. I v takovém chladném počasí se keř chystal kvést, a rozkvete-li o Vánocích, pošle opat, jak bylo zvykem, jeho větvičku králi. Potom nás na Mandevillovo naléhání starý mnich vzal do knihovny, což byl dlouhý sál, okolo jehož zdí byly samé police s knihami. Benjamin by byl nejraději sáhl po drahokamy zdobených, v kůži vázaných svazcích (stejně jako já, i když z jiných důvodů), ale Mandeville zavrtěl hlavou.

„Dnes už jsme toho viděli dost," zamumlal. „Některé věci je nutno prozkoumat ve volném čase. Naším cílem je Templecombe. Musíme tam dorazit v poledne."

Vrátili jsme se do domu pro hosty a našli už všechny své společníky připravené na cestu. Na dvoře přenášeli bratři zavazadla z vozů na koně, kteří dupali čerstvě okovanými kopyty po dláždění, horký dech se jim vznášel nad hlavami jako obláčky mlhy, jak ržáli, nespokojení, že je vyvedli z teplých stájí. Hledal jsem Ráchel. Vypadala stále stejně bledá, a tak jsem posbíral odvahu a oslovil ji.

„Slečno, necítíte se dobře?"

Pousmála se. „To nic není, Rogere."

(Jak mě vzrušilo, když mě oslovila křestním jménem!)

„Cesta byla únavná a já budu ráda, až budu doma."

Býval bych si s ní rád povídal déle, ale ctihodný opat Bere se s námi přišel rozloučit. Mandeville byl stejně strohý jako vždy. Naklonil se dopředu a plácal koně po šíji.

„Otče opate," pronesl tak hlasitě, aby to všichni slyšeli, „děkujeme za pohostinství; ještě se sem vrátíme. Musíme vám položit jisté otázky, na které budeme žádat pravdivé odpovědi."

Pak dal pokyn, abychom vyrazili, a vedl nás z bran opatství.

Naše cesta byla studená a nepohodlná, krutý protiklad k pohodlí, které jsme nechali za sebou. Obloha, šedivá a těžká, hrozila dalším sněžením, přestože po včerejší vánici zůstaly zasněžené živé ploty a pole, příkopy zasypané sněhem a kluzké, nebezpečné cesty. Nezastavili jsme se v ospalém Templecombu, ale projeli po hlavní cestě lemované po obou stranách domky. Jediným znamením života byly kouřící komíny a ojedinělí vesničané sbírající po okolí dřevo na topení. Vypadali dost

spokojeně - statní, červenolící, smekali čepice a hlasitě zdravili svého pána, upřímně potěšeni tím, že ho mohou uvítat zase doma.

Postupovali jsme po cestě vzhůru k hlavní bráně panství, když najednou z větve jednoho stromu po straně cesty seskočila stará babizna a postavila se vyzývavě před Mandevilla. Vypadala jako nějaký noční pták ve špinavém plášti a kápi, která jí částečně přikrývala zbytky šedivých vlasů. Tvář měla zbrázděnou vráskami, bezzubá ústa odhalovala červené dásně, ale oči byly plné života. Utřela si zahnutý nos, spráskla ruce a začala mluvit. "Věřte, že kdybych ji uviděl na jiném místě, měl bych ji za čarodějnici z lidové pantomimy. Za jednu z těch dam, které se rády prohlašují za nositelky tajemství a záhad. Ale tato stará žena byla mnohem zlověstnější, skutečný havran, nositelka špatných zpráv. Mandeville jí rukou naznačoval, aby uvolnila cestu, ale ona se jen zachechtala, ucouvla a oči jí svítily záští.

„Vítejte v Templecombu!" Její hlas byl překvapivě silný a plný. Učinila výsměšnou poklonu. „Vy, sire Johne Santerre, jeho půvabná ženo i překrásná Ráchel." Pak si ta stará babice olízla slinu, která jí ulpěla na rtech.

„Uhni mi z cesty, babo!" přikázal Mandeville.

„Ano, uhnu. Uhnu." Stará babice servilně ustoupila. , Až vám povím svou novinu."

Mandeville se předklonil. „A copak je to za novinu?"

„Budou tu mrtví!" pronesla ta stará žena a ukázala kostnatým prstem k šedivým mračnům. „Smrt ohněm! Smrt železem! Smrt provazem! Smrt vodou! A ty, sire Edmunde Mandeville, emisare krále, jenž není král, i nad tebou visí ruka smrti! Na pravém předloktí ti sedí půlnoční zhoubce a Satan ti dřepí na levé. Vy všichni," vykřikla a v očích jí zaplálo, „vy všichni jste vstoupili do Údolí smrti!"

„Co tím myslíš?" zařval Southgate, tentokrát bez své obvyklé ospalosti, jak jsem si nemohl nevšimnout.

Stařena sklonila hlavu a brada jí padla na prsa. Vzhlédla vzhůru zpod svého huňatého prošedivělého obočí.

„Svou novinu jsem pověděla a teď zas půjdu!" řekla.

Než kdokoliv z nás mohl něco udělat, vypařila se jako duch zpět do koruny stromu.

Mandeville se zahleděl pln vzteku na sira Johna Santerra.

„Co to bylo za ďáblici?"

„Jedna z vašich poddaných, pane?" přidal se Southgate obviňujícím tónem.

Santerre byl očividně vyděšen. „Je to stará bláznivá ženská, která tvrdí, že je jasnovidka. Žije v chatrči na pasece, už bůhví jak dlouho." Sklopil zrak. „Někteří lidé říkají, že je bláznivá. Jiní tvrdí, že je to Hekaté, královna noci."

„Je to prostě stará osoba," promluvila Ráchel hlasem, tlumeným pláštěm. „Nevěnujte jí pozornost, pánové. Je jako Kasandra, která vidí zhoubu a smrt i v letu vlaštovky."

Mandeville zakašlal a uplivl si. , Jestli mi ještě jednou přejde přes cestu," zabručel, „upálím tu čarodějnici!"

A po této nepříjemné výhrůžce jsme pokračovali v cestě. Vrátný nám otevřel bránu uzavřenou na dvě závory, zvolal pozdrav na Santerrovy a vedl nás po staré dlážděné cestě lemované břízami, duby a tisy k průčelí domu.

KAPITOLA

Teď mi dovolte, abych řekl něco o Templecombu. Templáři ho nejprve postavili jako opevněné panství, ale pozdější generace ho zkrášlily a učinily pohodlnějším. Byla to masivní budova postavená do čtverce kolem prostorného vnitřního nádvoří, do výšky tří pater, přikrytá střechou z šedé břidlice. Bylo vidět stará úzká okna s lomeným obloukem, náročnější majitelé nechali přidat obloukovité arkýře, balkony vystupující z průčelí a zdobené krbové komíny. Kameny, ze kterých byla postavena, zářily jako čerstvě umyté, všechna okna byla prosklená, některá čistým sklem, jiná, i přesto, že pak propouštěla málo světla, byla vyzdobena heraldickými znaky v mnoha barevných odstínech.

Při našem příjezdu se otevřely velké vchodové dveře. Sloužící se shromáždili na schodech a chvíli panoval všude zmatek, protože sluhové, podkoní, kuchaři, myslivci a pážata, ti všichni spěchali přivítat Santerrovy. I přes příkré způsoby sira Johna jsem viděl, zeje respektovaným a milovaným majitelem zdejšího panství. Sloužící se chopili našich za-

vazadel, podkoní odvedli naše koně a Santerrovi nás hrdě zavedli do domu.

I přes pochmurné počasí bylo poznat, že Templecombe je vskutku klenot. Vstupní hala byla obložena leštěným dřevem, bohatě vyřezávaným a zdobeným sochami. Vykládané podlahy, velké široké schodiště s balustrádami a sloupky, to vše vyřezáno z toho nejdražšího dřeva. Zavedli nás do velké síně, dlouhé vznešené místnosti s klenutým stropem a obloukovitými okny s motivy Beránka božího nesoucího korouhev. Další velká okna, pod nimiž byly postaveny polstrované židle, byla na opačné straně místnosti, kde stál překrásný vyřezávaný krb, nad nímž visela olejomalba znázorňující Adama a Evu v ráji, sváděné hadem. V krbu praskal oheň, místnost byla osvětlena voskovými svícemi upevněnými v kovových svícnech na zdech a na vzdálenějším konci, pod arkýřovými okny, bylo pódium, na němž stál stůl. Podlaha byla dlážděná mramorovými dlaždicemi, černými a bílými, takže to vypadalo jako velká šachovnice, a na ní ležely vysoké koberce z Persie, Indie a Turecka. Byly tu truhlice a skříňky z cypřišového a cedrového dřeva, malé stolky s miskami, stříbrnými poháry, cínovými konvicemi a karafami. Na zdech visely zlatem protkávané tapisérie, které končily až u dřevěného obložení. Všechno to hovořilo o moci a bohatství rodiny Santerrovy.

„Vlastní úrodná pole," zašeptal Benjamin, „a jeho vlna je známá po celých Flandrech. Sir John má prsty ve všem a je známý přístavním správcům po celém jižním pobřeží."

Bohatý majitel toho všeho stál uprostřed sálu a zatímco sluhové přemísťovali židle s vysokými opěradly ke krbu, dával ostentativně najevo své bohatství. Na Santerrovu výzvu jsme se všichni posadili a ohřívali se číšemi horkého vína a posilňovali sladkým pečivem. Dokonce i Mandeville, unavený po cestě, odpočíval a obdivně mručel.

Největší změna se ovšem udala s Ráchel. Sundala si plášť i kápi, takže jí černé vlasy spadaly po obou stranách tváře, která teď zářila štěstím. Měl jsem oči jen pro ni, zatímco Benjamin se vzrušeně a pln zájmu rozhlížel po místnosti, šeptaje slova obdivu.

„Pojďte," stála najednou u nás Ráchel a usmívala se. „Zatímco starší a moudřejší budou odpočívat, provedu vás domem."

Pak nás vzala na obhlídku a štěbetala při tom jako dítě. Dům, jak už jsem řekl, měl tři patra, všechna dokonale čtvercová, propojená čtyřmi naleštěnými galeriemi, na něž vedly dveře vždy ze tří pokojů. Dokonce i v tom nejhornějším patře, kde nám Ráchel ukázala naše pokoje, byl vzduch provoněn žhavým uhlím a celková atmosféra byla zpříjemněna barevným čalouněním, vlněnými koberci, vyřezávanými skříněmi a židlemi. Všechno bylo čisté a ozářené světlem svíc. Dokonce i trámy a římsy na stropě byly čerstvě natřené.

Ráchel nám vysvětlovala, že její nevlastní otec při zařizování svého nového domu nešetřil. Tu a tam jsme nicméně nahlédli do jeho templářské minulosti: černé templářské kříže na zdech nevybledly ani po letech; staré střílny, kterými jste mohli nahlížet ven na zasněžená pole za domem; malé chrliče, některé zpodobňující okřídlené draky, jiné zase tváře dávno mrtvých rytířů.

Postupně jsme si uvědomovali, že i přes bohatství, teplo a komfort panuje na Templecombu ponurá, tísnivá atmosféra. I když před námi Ráchel poletovala po schodech a ochozech, cítil jsem přítomnost těch druhých. Jako by se ve stínu skrývali duchové, kteří nás pozorují, a když přejdeme, vydávají se za námi, hledajíce slabinu, které by mohli využít. Benjaminova ramena sebou škubala a jednu chvíli jsem zahlédl, že se zachvěl.

„Podivné místo," zašeptal, když šla Ráchel před námi. „Ani mrtví zde nenacházejí klidu."

Nakonec nám Ráchel ukázala všechno, ale stále nadšeně tvrdila, že venku je toho daleko víc. Potlačili jsme s Benjaminem svou únavu, vzali pláště a vyšli za ní na zasněžený pozemek. Navštívili jsme venkovní stavby, stáje, kovárny, pivovar, stodoly. Klouzalo nám to a měli jsme potíže s rovnováhou, zatímco Ráchel se pohybovala pružně a sebejistě jako kočka. Prošli jsme skupinkou tisů na místo, kde stál malý kostelík, jednoduchá, primitivní stavba se strmou střechou a malou vstupní věží. Ráchel strčila do dveří a vyzvala nás, abychom vešli.

Byl-li panský dům bohatý, starý kostelík byl nápadně prostý. Křtitelnice stála hned za vchodem, dvě řady bílých sloupů vedly potemnělou příčnou lodí. Prošli jsme do kamenného presbytáře. Po obou stranách stály řady křesel se

zvednutými sedadly, na každém z nich výjev z bible. Když je Benjamin uviděl, vykřikl radostí.

„Podívej, Rogere!" ukázal na jedno zvednuté sedadlo, na něž před několika staletími řezbář vyřezal medvěda lezoucího na strom. Byla to tak věrně zobrazená a živá scénka, že jste měli pocit, že se musí medvěd každou chvíli pohnout nebo strom ohnout. Ráchel si sedla na schody presbytáře a dívala se na nás.

„Miluji toto místo," zašeptala a dívala se vzhůru na černé stropní trámy. „Je to tak jednoduché a čisté. Můj nevlastní otec to chtěl nechat strhnout, ale matka a já jsme to nedovolily." Usmála se na nás, pak zvážněla a oči se jí rozšířily. „Scházeli se tady templáři," pokračovala. ‚Byla to jejich kaple." Zachvěla se a přitáhla si plášť. „Byli velmi zlí," šeptala, „a měli tak černé duše, že se tu ještě stále toulají. Matka stále říká, že by měla být budova očištěna."

„Myslíte si, že jsou vinni těmi strašnými zločiny?" zeptal se Benjamin.

Ráchel vstala. „Možná, ale nebyly spáchány tady. Něco vám ukážu."

Vedla nás ven z kostela, pak kolem zadní zdi a lesem. Řada stromů najednou končila a před námi leželo velké zamrzlé jezero, uprostřed něhož byl ostrůvek zahalený v mlze. Na tom ostrůvku, mezi skupinkou stromů, které tam rostly, stála nízká tmavá budova, která vypadala v houstnoucím soumraku bezútěšně a ponuře.

„To je jejich dům," vysvětlovala Ráchel., Je v něm jen jeden prostý kamenný sál, ale říká se, že tam templáři vykonávali své záhadné rituály. Nikdy jsem tam nebyla." Ukazovala na bárku zakotvenou mezi zmrzlým rákosím. „Ostatní tam jezdí, ale já bych tam nevkročila ani uprostřed léta! Ten ostrov mě děsí." Tvář se jí rozjasnila. „Pojďte," dodala pak, „musíte být unavení a já tu klábosím. Brzy se bude podávat večeře."

Odvedla nás zpět do domu, kde nám služebnictvo ukázalo pokoje. Každý z nás dostal svůj malý. Můj ležel mezi

Benjaminovým a Cosmovým. Mandeville, Southgate a Damien byli na jiném poschodí. Pokoje byly zřejmě kdysi celami templářů, ale teď byly luxusně zařízeny. V každém z nich byla velká postel se sloupky, dubová skříň, stůl, židle a stolička. Původní úzká okna byla rozšířena a

zasklena barevnými skly, v krbu praskalo dřevo a u dveří stály pánve na žhavé uhlí. Dostal jsem teplý pokoj, který voněl jako letní den. Sedl jsem si na chvíli na okraj postele, dokud ke mně nepřišel Benjamin. Vypadal unavený a popletený a bez úvodu začal shrnovat, co se až do této chvíle stalo, vypočítávaje jednotlivé body na prstech.

„Za prvé, Hopkins byl mnich, benediktýn z Glastonbury, ale sloužil také jako kaplan pro Santerrovy tady v Templecombu a pro okolní farmy.

Za druhé, měl slabost pro legendy o Artušovi a pátral po svatém grálu a Excaliburu. V Glastonburské knihovně narazil na starý rukopis s neumělými verši, kterým nikdo nerozumí.

Za třetí, Hopkins řekl Buckinghamovi, že by mohl vzácné relikvie získat. Pán z Buckinghamu přijel na Templecombe v domnění, že by mohly být tady, nebo si prostě jen ověřit, zda by to, co mu Hopkins řekl, mohla být pravda. Vyptával se na to sira Johna Santerra, ale ten zpanikařil. Myslel si, že Buckinghamův zájem o relikvie jen maskuje nějakou choulostivou zradu, a tak do toho byli vtaženi Agentes. Buckingham potom napsal Taplowovi do Londýna, ale jeho korespondence byla zabavena našimi dobrými přáteli Mandevillem a Southgatem. Buckingham byl zatčen: dal hlavu na špalek, zatímco Taplowa upálili na Smithfieldu. Santerrovi byli vyslýcháni, ale očištěni od jakéhokoliv podezření." Benjamin se odmlčel. „Co ještě?"

„Co ti zavražděni agenti?"

‚Ach ano. Za čtvrté, dva z Mandevillových agentů, kteří byli nasazeni do Buckinghamovy domácnosti a jako první upozornili své pány na Buckinghamovu údajnou zradu, byli uškrceni šňůrou stejně jako Hopkinsova sestra.

Nemáme žádnou stopu, kdo mohl být tím vrahem. Za páté, existuje tajný pakt či spiknutí napojené na templářský řád, které rovněž pátrá po svatém grálu a Artušově meči. Bůh ví, kdo by to mohl být. Opat a bratří v Glastonbury? John Santerre? Nebo ještě hůře, Mandeville se Southgatem? Konec konců je tu podezření, že řád má svého člověka na královském dvoře.

Za šesté, byli jsme sem posláni, abychom našli grál a Excalibur - protože je velká naděje je najít - a proto, abychom asistovali svým dvěma stínům při potlačení aktivit templářů.

A konečně je tu varování té stařeny. Proč nám to přišla říct? Kdo jí to řekl? Byli to mnichové z Glastonbury?"

„Pane, je to čarodějnice."

Benjamin zavrtěl hlavou. „Nesmysl, Rogere. Já na takové věci nevěřím." Vstal a začal přecházet po pokoji.

Můj pán už byl takový: když jeho ducha trápila nějaká záhada či problém, vyvolalo to u něho neklid, zakousl se do problému a nepovolil, dokud nenašel řešení. Vpravdě osvícený člověk, ten můj pán. Nevěřil ani na čarodějnice, ani na černokněžníky, ani na kouzelníky. Já ano. Když se setkáte s někým takovým, jako byla Mabel Briggeová, rychle pochopíte, že je to někdo, kdo uzavřel pakt se Satanem a vládne okultními silami! Překrásná démonka, tahle Mabel! Když chtěla někoho zabít, stačilo jí, aby se tři dny postila a soustředila svou mysl na to, že chce svého nepřítele připravit o život. Díval jsem se na ni, když připravovala o život jednoho z největších šlechticů Anglie, ale to je jiná historie.

Benjamin přestal přecházet.

„Souhlasíš s tím, co jsem řekl, Rogere?'

, Ale jistě, pane. To všechno se stalo, nebo ne?"

„Ovšemže ne."

„Když to říkáte vy, pane."

Benjamin si sedl vedle mě. „Nech si svůj sarkasmus, Rogere. Víme jen to, co nám řekli, či dovolili vidět. Jak můžeme vědět, že se Buckingham dopustil zrady? Jak můžeme vědět, zda skutečně psal dopisy Taplowovi?"

„Protože se k tomu ten bláznivý prevít přiznal," namítl jsem. „Navštívili jsme Taplowa ve vězení a viděli toho ubožáka umírat!"

Benjaminova tvář se protáhla. „Ne, ten muž ve vězení nebyl Taplow, ale někdo jiný." Usmál se, když jsem opovržlivě odfrknul. „Ty si nevzpomínáš, Rogere? Vybav si v paměti toho dobře živeného vězně s tlustýma rukama a nohama. Oh, byl pokrytý špínou a recitoval svůj text jako herec, ale udělal chybu. Taplow měl být luterán, ale ten vězeň se dal slyšet, že věří v očistec. Žádný luterán by něco takového neřekl."

„Pak jsme šli na Smithfield a já zahlédl umírajícího Taplowa. Ano, měl stejnou barvu vlasů jako ten vězeň, ale byl vyhublý."

Zavřel jsem oči a vybavil si to. Taplow ve vězeňské kobce: faldy na rukou i nohou, buclatá, dobře živená tvář pod nánosy špíny, řeči o tom, jak se jeho duše dostane do očistce. Na druhé straně hranice na Smithfieldu, hubené, dolámané tělo, které jsem zahlédl v plamenech. Můj pán měl pravdu.

„Ale proč?" zeptal jsem se.

„Vynechme ze svého pátrání Buckinghama," odpověděl Benjamin. „Byl to vysoký šlechtic s krví Yorků v žilách a Jindřich chtěl jeho hlavu. Vévoda byl natolik neopatrný, že se vyptával na jisté relikvie, a královi agenti toho využili. Mám podezření, že jeho dopisy Taplowovi, které měl údajně psát, když byl vyslýchán, byly padělky a že Taplowa a jeho spojení s Buckinghamem bylo použito jen jako nástroje. Znáš našeho vznešeného krále. Taplow, ten ubohý hlupák, jak bys to řekl ty, byl mučen a týrán, aby u soudu vypovídal, co chtěli, ale pak musel Mandeville zajistit, aby po soudu neřekl pravdu. Uvrhli ho do nějaké vzdálené a tajné kobky a na jeho místo dali dvojníka. Mandeville se domníval, že si toho nevšimneme. Nikdy si nepřipustil, že bychom se šli podívat na popravu, a i kdyby, že se dostaneme tak blízko, abychom zjistili, že muž, kterého upálili na hranici, nebyl vězeň, jehož jsme se vyptávali v Newgate. Nepoznal bych to, kdyby se falešný Taplow nezmínil o očistci. Takže..."

„Takže," dokončil jsem za něho, „můžeme klidně zapomenout na všechno, co nám ten lotr v Newgate řekl."

„Ano, byly to samé lži." Benjamin povzdechl. „A když je koláč na jedné straně spálený," uzavřel,, jak můžeš vědět, že je zbytek dobrý? Co když žádný grál ani Excalibur ani templáři nejsou? A proč byli zavražděni ti agenti?"

„Mandeville je mohl zabít," řekl jsem. „Třeba protestovali proti obvinění Buckinghama a pavučině podvodů, do níž byli sami vtaženi."

„To je možné," zamumlal Benjamin. „To je možné." Znovu vstal a duchem nepřítomen mě poplácal po rameni. „Ale pojď, Rogere, musíme se umýt a převléknout. Naši hostitelé nás čekají."

Po těch slovech odešel a já vybalil své věci, umyl se, převlékl a sešel dolů na přepychový banket, který pro nás přichystali Santerrovi kuchaři.

Stůl na pódiu byl pokryt ubrusem z čistého hedvábí, zalit světlem nespočetného množství voskových svíček, jejichž plamínky se odrážely ve stříbrných nožích, džbánech, skleněných pohárech a nožích s drahocennými cínovými rukojeťmi. Pokrmy byly delikátní: hovězí a zvěřinové paštiky a různé druhy vín, krvavě červený klaret a lehké, sladké rýnské.

Konverzace vázla, protože jsme všichni byli unavení, i když Mandeville prohlásil, že hned zítra ráno rozprostře své sítě. Sir John odpoví na některé otázky a pak se vrátíme do Glastonburského opatství. Ignoroval jsem toho záludného lotra, hojně popíjel a oči měl jen pro Ráchel. Byla oblečena do roucha barvy mořské modři a na hlavě měla stejně laděnou roušku, pošitou malými perlami. Byla překrásná!

(Vidím, že kaplan už se zase uchechtává, protože jsem se o ní zmiňoval již předtím. No dobrá, ten hlupák mi připomíná pravdu, a já ji řeknu.)

Ano, žárlil jsem, proto jsem tolik pil. Nemohl jsem přehlédnout, jak něžně se Ráchel dívala na Benjamina, a žárlivost, jejíž plameny vyšlehnou velmi rychle, je oheň, který se velmi obtížně hasí. Po chvíli jsem už byl tak opilý, že jsem se omluvil, že mi není dobře a spěchal do postele, kde jsem mohl živit svůj žal a skrýt špatné způsoby. Lehl jsem si na širokou postel a chystal se litovat sám sebe, ale po chvíli jsem se obrátil na bok a upadl do hlubokého spánku. Bůh ví, kdy banket skončil. Mlhavě si vzpomínám, jak jsem slyšel svého pána vejít do pokoje a sklánět se nade mnou.

„Jsi v pořádku, Rogere? Snědl jsi něco špatného?"

„Ano, ano," zašeptal jsem hořce v polospánku. „Něco špatného jsem snědl."

Moje další procitnutí bylo mnohem horší. Právě se mi zdál můj nejoblíbenější sen o tom, jak stojím ve vězení, upíjím červeného klaretu, zatímco katovi pacholci v kápích natahují tlustého Jindru na tom nejkrutějším skřipci. Cítil jsem kouř a slyšel strašlivé výkřiky. Najednou jsem se lekl a uvědomil si, že to není sen. Pode dveřmi do pokoje se plazil dým a i přes tloušťku stěn jsem slyšel hrozné skřeky a chroptění.

„Propánakrále, hoří!" vykřikl jsem.

Otevřel jsem dveře a vyběhl ven. Galerie byla plná kouře, hrdelní skřeky a hluk vycházely z Cosmova pokoje. Rychle jsem se probudil ja-

ko obvykle a ještě jednou vykřikl: „Hoří!" Pak jsem zase zmizel ve svém pokoji s jedinou myšlenkou v hlavě. Základním kamenem Shallotovy filozofie bylo: hrozí-li nebezpečí, rychle posbírej svoje věci a utíkej s větrem o závod. Běžel jsem pro svého pána, který byl ještě úplně oblečený.

„Probůh, Rogere," obrátil se ke mně, „co se děje?"

„Probůh, pane!" vyštěkl jsem na něho. „Není to snad patrné?' Ten šílenec naproti založil požár a já nemám v úmyslu uhořet."

Benjamin udiveně zíral na můj plášť plný malých i větších cenných předmětů, které jsem posbíral.

„Rogere, Rogere, nebuď tak hrabivý, s tímhle nemůžeš vyjít z domovních dveří."

Strhl mi plášť z ruky a hodil ho na postel. Venku už bylo slyšet otevírání dveří a kroky po galerii. Na Benjaminovo naléhání jsem mu pomohl zvednout dřevěnou komodu, vyběhli jsme ven a použili jí jako beranidla proti zamčeným dveřím.

Teď se objevil Mandevill se Southgatem, následováni druhým poskokem, Damienem, jehož bledá tvář ještě víc připomínala ducha, jak ohromeně zíral na oheň šlehající zpod dveří pokoje, v němž byl jeho bratr. Šermoval rukama ve vzduchu a vydával ty nejsrdceryvnější zvuky, jaké jsem kdy slyšel. Bůh je mým svědkem, Mandeville na něho byl něžný jako matka na své dítě. Chytil ho vzadu za krk a přitáhl si ho k sobě a pak se divoce rozhlédl po nás všech.

„Tak dělejte, vy bábovky! Vyrazte konečně ty zatracené dveře!"

Spolu se Southgatem a dvěma ospalými sloužícími jsme znovu narazili do dveří, dokud se skřípěním a praskáním nepovolily a zámek se nevylomil. Kouř vyrazil ven a donutil nás pustit komodu. Benjamin utíkal zpátky do svého pokoje a přinesl ručníky namočené do vody, hodil nám je a přikázal nám, abychom si jimi omotali oči a ústa. Objevili se další sloužící spolu se Santerrem. Pokoj byl otevřený a já zjistil, že Santerre jako mnoho dalších moudrých majitelů domů používá jeden pokoj jako zásobárnu vody proti podobným požárům, jakému jsme teď čelili.

My dva s Benjaminem jsme byli v pokoji první. Můj pán se dopotácel k oknu, otevřel je, a když se vzduch vyčistil, uviděli jsme velkou postel v jednom plameni.

Byla to jedna z nejpodivnějších věcí, jakou jsem kdy vi-

děl. Jistě si vzpomenete, že Templecombe byl kamenná stavba a pokoje v horním poschodí neměly dřevěné obložení, takže oheň se nemohl šířit. Nu, dva koberce na kamenné podlaze byla seškvařené, ale jinde nic, jen postel vzplanula v jedinou ohnivou kouli.

I ve chvíli, kdy kolem nás běhali sloužící s kbelíky vody a hasili, věděl jsem, že je tu něco podivného. Obě pánve na žhavé uhlí stojící u dveří, zůstaly nedotčeny. Oheň v krbu se změnil na hromadu bílého popela. Tak od čeho se ten požár vznítil? Dospěl jsem k závěru, že jsem toho už udělal dost a chystal se odejít, když mi jeden sloužící strčil do ruky velký kbelík s vodou a já si všiml, že Santerre zorganizoval lidský řetěz. Voda zpočátku vůbec nepomáhala, ale nakonec plameny pohasly. Z postele ovšem zbyla jen hromádka černého doutnajícího popela.

Mandeville k ní přistoupil jako první a my našli mezi zbytky postele ohořelé tělo Cosmovo. Zbylo z něj už jen spálené maso, rysy se nedaly rozpoznat. Vydržel jsem pohled na bílé zuby a díru do hlavy, která bývala ústy, ale oči, které žárem zvodnatěly, a začernalé maso na rukou už byly na mne příliš. Prchal jsem do bezpečí svého pokoje, abych se vyzvracel. Santerre na chodbě křičel, aby pozotvírali okna a přinesli prostěradla. Stroze přikázal, aby jeho žena a Ráchel zůstaly ve svých pokojích.

Mandevillovy kletby zanikaly ve strašných skřecích, které vydával v návalu velkého žalu bratr uhořelého. Nakonec jsem přestal zvracet a otřel si obličej i ruce jakýmsi plátnem. Když jsem se vrátil, Benjamin stál, kde jsem ho opustil.

„Co ten požár způsobilo?" zeptal jsem se tiše.

„Smrt ohněm!" opakoval můj pán. „A nebyla to nehoda, Rogere. Cosmas byl zavražděn. Upálen zaživa!"

Víc toho Benjamin neřekl. Já si pořádně otřel ústa a ruce a vrátil se do pokoje uhořelého sluhy. Plameny už byly uhašeny, okna na galerii otevřena a kouř pomalu vyprchával. Dva sluhové s rouškami přes nos a ústa sundali

Cosmovy pozůstatky z postele a naskládali je na čisté prostěradlo. Spálenou postel po kouscích vyházeli oknem na dvůr. Benjamin projevoval velký zájem o pánve se žhavým uhlím a hrabal nohou ve vy-

haslém krbu, ale sám pro sebe si potichu mumlal, že nic důležitého nenašel.

Když jsme se vraceli do postele, začalo už svítat. O pár hodin později se mnou Benjamin zatřásl.

„Pojď, Rogere, musíme vstávat. Mandeville na nás čeká dole v hale a mluví o Božím soudu."

Protřel jsem si oči. „Ještě stále tvrdíte, že to byla vražda?" zeptal jsem se. „Proč?"

„Dveře byly zamčené zevnitř," odpověděl Benjamin. „Cosmas ležel v posteli, aniž cokoliv tušil, a uhořel zaživa. Měl tam jen jednu svíčku, která nebyla dost velká na to, aby z ní tak rychle vypukl tak velký požár. A v krbu byl jen vychladlý popel."

, A co střelný prach?"

„Jak to myslíš?"

„No, nálož střelného prachu se zápalnou šňůrou pod postelí - někdo mohl škrtnout křesadlem."

Benjamin pochybovačně potřásal hlavou. „Žádné takové stopy jsme na podlaze nenašli."

(Vidím, jak kaplan vrtí tou svou makovicí a chechtá se. Zdá se, že ten mistr tajných umění si o mém nápadu myslí, že byl hloupý. Dovolte, abych vám k tomu něco řekl. Před mnoha lety jsem byl vyslán jako emisar k Marii, královně skotské, když byla milenkou Jamese Bothwella. Víte, nemohu jí to mít za zlé: její manžel Darnley byl tak podobaný od neštovic, že musel nosit přes obličej bílou roušku. Řekl jsem Marii o Cosmově smrti a pak jsem na všechno zapomněl. Tedy do té doby, než byli o několik měsíců později Darnley a jeho páže za svého pobytu v Kirkově paláci ve Fields zabiti při výbuchu. Často jsem potom přemýšlel o tom, zda jsem ten nápad vnukl Marii já, ale to je jiná historie.)

Benjamin byl Cosmovou smrtí opravdu zmaten. Věděl

o vzácných případech samovznícení lidského těla. (Tehdy jsem to považoval za nesmysl, ale o mnoho let později, když jsem navštívil kostel v Holbornu, se z ničeho nic vzňal vikář, který zrovna držel velmi zlolajné kázání. Nikdy v životě jsem neviděl, že by se kostel tak rychle vyprázdnil.) Ať je to jak chce, toho zasněženého rána, kdy jsme vstoupili s

Benjaminem hlouběji do Údolí smrti, zůstávala Cosmova smrt záhadou. Jen jedna věc byla zřejmá: Benjamin říkal, že přede dveřmi do Cosmova pokoje byla očouzená podlaha, ale to mohlo být staré. Žádná další stopa něčeho zlověstného se nikde nenašla. Zalomil zoufale rukama.

„Kdo ví?" vzdychl. „Možná to byl akt boží vůle."

Vstal jsem, umyl se, oblékl a pak jsme s Benjaminem sešli dolů po širokém dřevěném schodišti. Z hlavního sálu jsme slyšeli zvýšené hlasy, ale Benjamin trval na tom, abychom se nejdřív šli nadechnout čerstvého vzduchu. Stáli jsme na nejvyšším schodě, ledový vítr z nás svál poslední zbytky ospalosti a my hleděli na sněhem zavátou krajinu. Havrani krákali na větvích holých stromů kolem domu a já si představoval démony, sídlící ve větvích a vysmívající se nám. Pak se za námi zastavil Southgate.

„Sir Edmund Mandeville vás očekává."

„Propána," řekl jsem ironicky. „Bůh může počkat, ale sir Edmund...!"

A s předstíraným spěchem jsem se vracel do domu, následován Benjaminem, který šel pomaleji. Southgate se se mnou srazil ve dveřích, když jsem vcházel do hlavního sálu a uviděl Santerra s ostatními sedět u stolu.

, Jednoho dne," zašeptal mi Southgate do ucha, „vás vaše drzost, pane Shallote, přivede na šibenici. Nebo před špičku něčího meče."

‚Jednoho dne, jednoho dne!" opakoval jsem posměšně. „Je to zvláštní, pane Southgate, nejste první, kdo mi to říká. A lidé, kteří mi to říkali, zemřeli většinou násilnou smrtí." Obrátil jsem se k němu a zadíval se mu zpříma do očí.

„Nevyhrazujte mi," zašeptal jsem s falšovanou statečností, , já jsem bojovný a těžko to snáším."

(Bože, co já napovídal lží!)

, Jste v nitru stejně křivý jako vaše oči," zasyčel na mne Southgate.

(Oh ano, byl jsem docela pohledný chlapík, vysoký, černovlasý, s olivovou pletí, ale jedno oko mi šilhalo. Vždycky jsem si myslel, že mi to dodává rošťáckého vzezření.)

Všiml jsem si, že Southgatova ruka sáhla po rukojeti ra-píru. Polkl jsem a ohlédl se přes rameno, abych se ujistil, zda jde Benjamin za mnou.

„Až tahle záležitost skončí," řekl jsem s úšklebkem, „můžeš vytasit svůj meč. Ale jak jsi před chvílí správně řekl, náš Bůh, sir Edmund Mandeville nás očekává!"

KAPITOLA

Skupina u čestného stolu - sir John, lady Beatrice, Ráchel, Mandeville a Damien, bledý .ve tváři jako smrt - už začala se snídaní. Sir John luskl prsty a sloužící přede mě postavili prkénko se sušenou šunkou, krajíčky bílého chleba a hrnek smetany. Servírovalo se i černé pivo.

Rozhlédl jsem se po stolujících a zjistil, že jsou všichni bledí a vyčerpaní. Usmál jsem se povzbudivě, popřál všem dobré jitro a začal si cpát jídlo do úst. Zato můj pán byl skutečný dvořan, který by svými vybranými způsoby stolování zahanbil i anděla. Upil ze džbánku a zahleděl se na Mandevilla.

„Pane, přijměte mou hlubokou soustrast, lituji úmrtí vašeho pomocníka."

Mandeville pomalu pokýval hlavou. „Úmrtí, pane Daunbey, úmrtí?"

Benjamin zakašlal. „Ne, máte pravdu. Správný výraz je vražda."

„Ale jak?" vykoktal sir John. „Jak, proboha, v mém domě? Jeho pokoj byl zamčený. Nemáme tu žádné tajné vchody nebo chodby." Uhnul pohledem. „Alespoň ne do toho pokoje."

Benjamin se usmál. „Takže nějaké tu jsou?"

„To jistě," koktal Santerre a nervózně šoupal nohama. „Zrovna pod námi jsou sklepem a podzemní chodby. Templáři je často používali." Omluvně se usmál. „Já tam teď skladuji víno, dřevo a uhlí na otop, nic mimořádného."

„Proč si myslíte, že šlo o vraždu?" zeptal se zostra Mandeville.

„To je prosté, pane, protože postel se sama od sebe ne-vznítí," odpověděl Benjamin. „Jsou-li má pozorování správná, tak slamník, prostě-

radla i přikrývky shořely během několika vteřin. Pánve se žhavým uhlím stály na místě, oheň v krbu byl uhašen a svíčka jen prskala. A navíc, ten oheň musel vypuknout tak rychle, že ubohý Cosmas nestačil ani vyskočit z postele." Benjamin znovu upil ze džbánku. „Ale kdo to udělal, proč a jak," pokračoval, „je pro mě stejnou záhadou jako pro vás, sire Edmunde."

„Jak jste řekl, dveře byly zamčené, nikdo jiný v pokoji nebyl a oheň ho měl zabít rychle a cíleně, tak, aby neuškodil nikomu jinému. Běžte se do toho pokoje podívat. Strop je štukový a trvalo by hodiny, než by vzplanul. Stěny i podlaha jsou kamenné. V mnohých jiných domech by se oheň rozšířil až po střechu, ale ne tady. A náš vrah to věděl!"

„Ale postel a prostěradla," zasáhl jsem, (starý Shallot přispěl svou troškou do mlýna) „byly suché jako troud."

„A proč nevyskočil Cosmas z postele?" zeptal se Santerre.

„Protože byl v okamžiku zmrzačen," odpověděl Benjamin. „Ale jak?" dodal a zavrtěl hlavou.

„Vy myslíte, že byl zavražděn?" zeptal se Santerre.

„Ano, řekl bych, že ano, ale..."

Mandeville zaťukal prázdným džbánkem o stůl a podíval se nevraživě na Santerra. „Správná otázka zní, kdo stojí za celým tím útokem?"

Sir John odsunul židli, v obličeji zrudlý hněvem. „Obviňujete mě, sire Edmunde, mou rodinu či sloužící? Pokud ano, řekněte to!" zhluboka dýchal. „Nezapomínejte na to, kde jste, sire Edmunde. Toto není Londýn, ani jihozápad Anglie. Tady vzpomínky umírají pomalu. Edward Stafford, nebožtík pán z Buckinghamu, byl milován a ctěn, na to nezapomínejte. Já nemohu ručit za loajalitu všech svých poddaných stejně jako Jeho Výsost král nebo pan kardinál nemohou ručit za loajalitu každého Angličana."

„Za druhé..." odmlčel se Santerre a uvažoval, jak se co nejlépe vyjádřit.

„Jen pokračujte," vybídl ho Southgate úlisně. Ten lotr se zřejmě bavil.

„Za druhé," pokračoval spěšně Santerre, ignoruje varovný pohled své ženy, „zde stále přežívají vzpomínky na templáře. Ve jejich době se na ně pohlíželo jako na velké kouzelníky, kteří do tohoto kraje přinesli prosperitu. Měli dobrou pověst jako léčitelé, dobří páni, kteří znali tajemství nebe i země. Myslíte si," zadíval se na Mandevilla a já obdivoval jeho odvahu, „myslíte si opravdu, sire Edmunde Mandeville, že zdejší lidé neznají skutečný důvod vaší přítomnosti zde? Že nevědí, po čem pátráte, a že je vaším cílem vymýtit pozůstatky starého řádu až ke kořenům? A co vědí především, to je to, jakou měrou jste se zasloužil o smrt lorda Buckinghama, stejně jako já vím, Bůh je mým svědkem, jakou měrou jsem k tomu přispěl já."

„Chcete tím říct," obvinil ho Southgate, „že sympatizujete s mrtvým vévodou?"

„Ne pane, to ne!" zařval Santerre. „A žádám vás, abyste mi nevkládal do úst, co jsem neřekl. Vévoda z Buckinghamu přijel sem. Seděl u tohoto stolu a když odešel, přišli vaši dva agenti a ptali se mě, co říkal. Vypověděl jsem pravdu. Zbytek je dílo vašich rukou."

Santerre si znovu přitáhl židli ke stolu. „Bůh ví," pokračoval už mírněji, „že vévodova krev lpí i na mých rukou." Rozhlédl se po nás. „Já nejsem zdejší," pokračoval, „narodil jsem se v Hampshiru." Santerre sevřel ruku své ženy ve své. „Ale když jsem si vzal lady Beatrice, převzala ona mé jméno a já převzal její domov. Přistěhoval jsem se sem, abych byl dobrým pánem zdejšímu lidu i dobrým poddaným našeho krále! Myslete na to, sire Edmunde, než zasednete k mému stolu a začnete naznačovat, kdo je zodpovědný za smrt vašeho pomocníka! Bůh ví, že za to já zodpovědnost nenesu!"

Southgate se ironicky šklebil. Mandeville zachmuřil

svou temnou tvář, jako by pečlivě vážil, co má dál dělat.

„Pánové," vložil se do toho taktně Benjamin, „než bude vysloven jakýkoliv úsudek, musíme si ověřit pravdivost toho, co řekl sir John. Vévoda z Buckinghamu pocházel ze zdejšího kraje. My jsem sem přijeli, abychom vymýtili legendy, které se ve zdejším kraji zrodily. Sire Edmunde Mandeville, zamyslete se nad tím, co zde bylo řečeno. Vaši dva agenti, Calcraft a Warnham, mohli být sledováni po cestě do Londýna a zabiti jedním z vévodových zaměstnanců, nebo těmi tajnými

templáři. Sira Johna nemůžete činit zodpovědného za loajalitu všech jeho sloužících a Cosmova smrt, Bůh mu dopřej odpočinku, je záhadou."

„Co mi připadá nejzajímavější," vmísil jsem se do toho, ‚je to, že ta stará čarodějnice, která nám včera zastoupila cestu, takovou smrt předpověděla. Nevzpomínáte si, sire Edmunde? Smrt ohněm, smrt provazem, smrt železem a vodou? A mohu vám připomenout, že z té kletby nevyloučila ani jednoho z nás?'

Má slova způsobila absolutní ticho.

„Měl bych tu čarodějnici nechat předvést!" zahromoval sir Mandeville.

„Čarodějnici vinu nedávejte," pronesla Ráchel tiše. „Ona řekla jen pravdu: v tomto domě straší. Jeho chodbami a podzemím se toulají duchové templářů. Cosmova smrt není první tragédií, která se zde stala." Tvář jí zvážněla. „Oh ano, tady už došlo k mnoha úmrtím, že, matko?" Nečekala na odpověď. „Můj vlastní otec zahynul při podivné nehodě na koni. Sloužící spadli se schodů. Stará chůva se oběsila ve stodole. V jezeře našli utonulého zahradníka. Prý nehody nebo sebevraždy, vždycky shledal koroner."

Rachelina slova nás všechny vzpružila.

, Je to pravda?" obrátil se Benjamin na její rodiče.

Santerre přikývl. Lady Beatrice schovala tvář do dlaní, rozrušená tak, že úplně ztratila své ledové sebeovládání.

„Ano," odpověděla váhavě. „Mnozí říkají, že v tomto domě straší. Obyčejní lidé neviní z Buckinghamova pádu mého manžela ani mne, říkají, že jeho osud je spjat s osudem tohoto domu. Někdy, ale jen někdy, si přeji, abych ho mohla vypálit do základů!"

„S tím vám můžeme pomoci," zavtipkoval Southgate.

„Nesmysl!" zasáhl Benjamin. „Pravda je, že si i já myslím, že tu všude kolem nás jsou pekelné legie. Bojujeme, jak řekl svatý Pavel, proti neviditelnému nepříteli. Mohou tu obcházet duchové, ale stejně tak i vrahové. Cosmova smrt má víc společného s masem a krví než s kletbami, čarodějnicemi či duchy." Pochmurně se usmál na Ráchel. ‚I když souhlasím, že ta stará čarodějnice má mimořádný dar předvídání. Sir Edmund Mandeville má pravdu - možná by bylo dobré zavolat ji sem a

vyslechnout. Nicméně, než o tom začneme uvažovat, zjistěme napřed, zda někdo nešel do Cosmova pokoje."

Damien se celou dobu upřeně díval mému pánovi na rty, protože byl hluchoněmý. Zatahal mě za rukáv a ukázal na Santerrovu ženu.

„Lady Beatrice, vstoupila jste do Cosmova pokoje?" zeptal se Mandeville.

, Ano, během dne jsem tam zašla. Jsem paní domu a je mou povinností dohlédnout na to, aby bylo všechno v pořádku."

„Já jsem tam byl také," dodal sir John. „Ze stejného důvodu."

„Já jsem tam viděl vcházet služku," prohlásil Southgate. „Černovlasá holka s bílým čepečkem na hlavě. Nesla tam prostěradla a prádlo."

„To by měla být Mathilda," řekl Sir John. „Ale to je prosté venkovské děvče, kterému to moc nemyslí. Nicméně sejí na to zeptám."

„Já si nemyslím," pronesl Benjamin, „že by služebná zosnovala vraždu. Sire Johne, jak dlouho trvala včerejší večeře?"

, Asi dvě hodiny."

Benjamin se díval do stolu. „Roger odcházel první, po-

tom vy, pane Southgate, za vámi lady Beatrice se sirem Johnem. Nakonec vy, pane," ukázal na Mandevilla, „se svými dvěma pomocníky."

„A kdy jste odešel vy?" zeptal se ho Southgate.

Benjamin zčervenal., Já jsem neodešel." Slečna Ráchel a já jsme zůstali tady. Přinesla knihu z otcovy knihovny, ve které jsou všechny legendy o Artušovi, Maloryho Artuš britský a Rytíři od kulatého stolu."

Zamrazilo mě u srdce a kousl jsem se do rtu zklamáním. Ráchel zachytila můj pohled, ale vypadalo to, že její zájem patří mému pánovi, nikoli mně.

„Co tím chcete naznačit?" zeptal se Mandeville.

„.Naprosto nic. Jsem jen zvědavý, kdo a kdy vstoupil do Cosmova pokoje."

Jeho odpověď doprovodilo nesouhlasné mručení. Mandeville vstal a vzal si plášť, který měl přehozen přes židli.

„Měli jsme dnes odcestovat do Glastonbury, ale tento ošklivý případ nás zdrží. Sire Johne, budu potřebovat nějakou bednu, která by posloužila jako rakev pro chudáka Cosmu. Můžete ji postavit do zdejší kaple a možná zítra, po cestě do Glastonbury, bychom ji mohli nechat ve vesnickém kostele. Musím ještě napsat dopisy. Jeho Výsost nebude nadšen tím, co mu sdělím. Pane Southgate!"

Southgate vstal a oba agenti odešli, následováni mlčen-livým a truchlícím Damienem.

Lady Beatrice a Ráchel se omluvily a sir John bručel, že to celé byla moc Špinavá záležitost, ale že se musí i přesto jít věnovat záležitostem panství.

Benjamin se díval, jak odchází. „Zajímalo by mě, kam sir John jde doopravdy," zamumlal.

„Kdyby měl trochu rozumu, zůstal by tady a dal pozor na svou dceru," řekl jsem já.,.Neřekl jste mi, pane, že jste strávil noc tady se slečnou Ráchel."

Benjamin se usmál. „Je krásná, viď, Rogere? Ale není pro tebe a už vůbec ne pro mne. Tohle není hra. Jsme obklíčeni smrtí, vraždou, lstí a protilstí. Není čas na žádné flirtování. Nevěř nikomu mimo mne, dokud ten případ nevyřešíme."

Rozhlédl se. „Rogere, tento dům tají ve svých zdech smrt i přes všechny ty měkké polštáře, zlaté hodiny, stříbrné lžíce a benátské gobelíny. Nechtěl jsem přede všemi vyslovit souhlas, ale slečna Ráchel má pravdu. Na tomto místě je cosi, co páchne starými hříchy, a čím dříve splníme svůj úkol, tím lépe."

„Myslíte si, že tajní templáři existují?" zeptal jsem se.

„Možná. Takové spolky či čarodějnické spolky tyjí ze svého utajení. Vytvoří si svůj vlastní výlučný svět. Král má pravdu v tom, že i přes svá zelená pole a úhledné vísky Anglie vře nespokojeností. Vysocí šlechtici s yorskou krví v žilách zastávají ta nejvyšší místa. Církev je nespokojena. Skotsko stále hrozí na severu, zatímco v Evropě se utvářejí velké aliance, které Anglii izolují. V takové atmosféře se daří tajným spolkům, jako jsou templáři. Ten nejbujnější plevel vždycky najdeš na hromadě hnoje."

, A grál a Excalibur?"

Benjamin pokrčil rameny. „Král je chce mít, nebo lépe řečeno, když je nebude moci mít on, chce si zajistit, aby je neměl nikdo jiný. Stále nemohu přijít na smysl těch veršů. Co je hladina Jordánu?" Protáhl obličej. „To je důvod, proč jsem včera v noci hovořil s naší mladou krasavicí. Je tady, v té Bohem zapomenuté krajině, nějaký proud, řeka, potok, dům či kostel nesoucí název Jordán? A kde by mohla být Mojžíšova archa?"

„A pomohla vám?"

„Ne, ani její otec ne. Alespoň mi to tvrdil Mandeville včera večer, když jste odešli. Takže hádanka pana Hopkinse zůstává velkou záhadou."

„Zanechal někde nějaké papíry?"

„Nikde nic. Podle Mandevilla Hopkins před cestou do Londýna úplně vyklidil svůj pokoj, shodou okolností ten, ve kterém jsi ubytován ty." Benjamin ukázal na oheň pomrkávající v krbu. „Spálil všechno, co v pokoji bylo, a co spálit nemohl, to zničil."

„Divné chování."

Benjamin pokrčil rameny. „Možná měl předtuchu, co se může stát v Londýně. Nebo ho někdo varoval. Nebo možná věděl, že Warnham a Calcraft v Buckinghamově domě byli královi agenti." Benjamin povzdychl. „Ať už to bylo cokoliv, pan Hopkins si své tajemství odnesl do hrobu." Naklonil se ke mně. „Rogere," zašeptal, „přál bych si, abys zůstal tady, ale nejde to. Vrať se k sobě do pokoje, obuj si vysoké boty, plášť a ten klobouk se širokou střechou, který nosíš. Sir John odjíždí za hodinu. Až vyjede, chci, abys ho sledoval. Vím, že to v zasněžené krajině bude těžké, ale musíš zjistit, kam jede."

Ta představa se mi nezamlouvala, ale stejně tak se mi nezamlouvala představa bloumání po Templecombu. Tak jsem vyběhl po schodech do svého pokoje a tentokrát si více všímal svého okolí, zejména dračích hlav na stropě v rozích a velkých černých templářských křížů. Proč časem nevybledly? Nechávali je majitelé domu pravidelně natírat a pozlatit jako upomínku na ten dávný tajný řád? Doběhl jsem do pokoje, našel dveře pootevřené a proklínal vlastní hloupost. Nevěřil jsem ani sám sobě a kromě Benjamina jsem už určitě nevěřil nikomu jinému, a zapomenu vzít s sebou dolů klíč!

Tiše jsem dveře otvíral. Na velké čtyřsloupkové posteli na odlehlejším konci pokoje seděla mladá dívka. Na hlavě měla bílý čepeček z něhož jí spadal na záda trojúhelníkový cíp. Slyšel jsem cinknout minci, usmál se a po špičkách obešel postel.

„Dobrý den, slečno," pozdravil jsem a opřel se o pelest. Podíval jsem se do svého váčku v jejích rukou a ona vysypala všechny mince na postel. „Dlužím vám něco, slečno?" zeptal jsem se.

Mladá dívka se na mě jen dívala jako vyplašený králík. Zahlédl jsem pod čepečkem kaštanové vlasy a velké modré

oči v opálené tváři. Zdálo se mi, že jí může být tak sedmnáct až osmnáct let.

„Na něco jsem se vás ptal, slečno. Dlužím vám nějaké peníze? Pokud ne," pokračoval jsem sarkasticky, „můžete mi říct, proč držíte v rukou můj měšec?"

Přistoupil jsem blíž a dívka vstala a chystala se prchnout, ale já ji chytil za ruku. Bránila se.

„Promiňte," řekla hlasem, který vyzrazoval silný venkovský přízvuk. „Oh, pane, velice se omlouvám, ale viděla jsem jej tam ležet a pokušení pro mě bylo příliš silné."

Přitáhl jsem šiji blíž. Do nosu mi vnikla jemná vůně levandule a růží a ucítil jsem, jak se jí vzrušením dmou mladá ňadra.

„Ty jsi Mathilda, viď?"

„Ano, pane. Dělám tu pokojskou a starám se i o prádlo."

„A připravuješ postele pro hosty sira Johna?"

Dívka přikývla, oči ještě vykulené.

„I tomu muži, co uhořel?"

Dívčina tvář teď zbledla. „Ano, pane, ale řekla jsem už siru Johnovi a panu Devilovi..."

Zasmál jsem se, jak zkomolila Mandevillovo jméno. Sir Edmund, ve svém černém hábitu, s italskými rysy a strach nahánějící pověstí, musel vesničanům z templecombského panství připadat jako Lucifer osobně.

„.Neviděla jsem tam nic divného," pokračovala. „Působíte mi bolest, pane, pusťte mne už konečně!"

„Proč bych to dělal? Jsi zlodějka. Za to, co jsi udělala, by tě mohli oběsit." Díval jsem se na ni s předstíranou přísností. Ona však zahlédla v mých očích výsměch a přitiskla se ke mně.

„Ale pane," řekla vemlouvavě. „Třeba byste mi mohl jednu z těch mincí dát, nařezat mi a poslat mě pryč, co říkáte? Zlobila jsem."

Přitiskla se ke mně ještě víc. Cítil jsem její měkká ňadra a všiml si, jak má dlouhou a štíhlou šíji. Pustil jsem její ruku a sevřel jí pevně zadeček, malý, ale pevný. Dívka se dotkla mého koženého opasku.

„Mohl byste použít toho," řekla posměvačně.

No, znáte starého Shallota. Jako správný rytíř na turnaji jsem měl kopí připraveno. Měla pěkně tvarované štíhlé tělo a mé ruce zajely k tkaničkám šněrovačky. Pak jsem se zamyslel. Zlaté pravidlo starého Shallota zní: nikdy nenuť žádnou ženu. A jelikož jsem byl romantický blázen, domníval jsem se, že se mi Mathilda odevzdává jen ze strachu. Něžně jsem ji plácl, vytáhl stříbrnou minci a vložil jí ji do měkké teplé dlaně.

„Už to nikdy nedělej," zabručel jsem. „A teď běž!"

Slyšel jsem, jak utíká po chodbě a jak pak za ní zapadly jakési dveře. Stál jsem se zavřenýma očima a v duchu si gratuloval ke své znovu nalezené svatosti - vtom jsem zaklel, protože někdo hlasitě zabušil na dveře. Šel jsem je otevřít a v mém nitru to vřelo, že mě někdo tak neurvale přerušil v mém rozjímání. Stála tam Mathilda s rozvázanou šněrovačkou, z níž vykukovala ňadra, vábná jako zralé ovoce.

„Já si opravdu myslím," šeptala čtverácky, „že si zasloužím potrestat."

No, co jsem mohl říct? Starý Shallot má ještě jiné zlaté pravidlo: Nikdy neoddávej svodům dvakrát. Za pět minut jsme byli oba nazí jako novorozeňata a svalili se na širokou postel. Ona byla mladá, půvabná, rozpálená a plná života a tam, kde jí chyběla zkušenost, to nahradila svým nadšením. Smála se a vřískala, takže jsem jí musel zacpat pusu polibky. Ještě dnes, po tolika letech, vzpomínám na ubohou Mathildu. Byla jako teplý paprsek v tom ponurém místě plném vražd.

O něco později, příjemně unaven, jsem vyvedl koně ze stájí, osedlal ho a vedl ho po hlavní cestě k bráně usedlosti. V noci napadla vrstva nového sněhu, takže ho teď bylo celkem na tři palce a ledový vítr rychle měnil jeho povrch na ledovou kru. Krajina vypadala jako nějaká vize pekla - bílá mrtvá pole a černé stromy proti šedivé obloze. Všude kolem kroužili a krákali havrani a hledali potravu, ale kromě toho vládlo všude mrtvé ticho. Bůh mi odpusť, ale v té chví-

li bych byl dal váček stříbrňáků za zvuky, pachy a vůně Cheapsidu! Předtím, než jsem vyjel, jsem si zjistil u podkoního, že sir John ještě nevyrazil. Když jsem dorazil ke skupině stromů, seskočil jsem z koně, přivázal ho a sám si sedl na kámen. Upíjel jsem z vaku s vínem, vzpomínal na Mathildino teplé tělo a čekal, až se sir John objeví. Začala mi mrznout zadnice a už jsem přemýšlel, jestli se nemám vrátit, když jsem zaslechl dupot koňských kopyt a spatřil sira Johna projet klusem kolem.

Nedbal na zamrzlou zem a hnal svého grošáka, co to dalo. O několik minut později jsem se vydal za ním a využíval nerovností terénu k tomu, aby mě nezahlédl. Dojel na rozcestí, prázdné až na osamělou šibenici, na níž ještě visela hnijící mrtvola v kabátci, jaké se navlékaly oběšencům. Viděl jsem, že sir John odbočil směrem na Glastonbury a věděl, že je velmi nepravděpodobné, že by se mi ho dařilo dál nepozorovaně sledovat. Pán usedlosti nám očividně lhal. Musel mít nějakou neodkladnou záležitost k projednání s mnichy, když neváhal vyjet sám do takové zimy.

Obrátil jsem koně nazpět a těšil se na teplo templecombského sídla. Byl jsem trochu ospalý po tělesných cvičeních s Mathildou. Věžičky Templecombu už byly skoro na dohled za stromy, když kůň zaržál a probudil mě. Zpoza stromů po obou stranách cesty se vynořili maskovaní muži, vypadající jako duchové. Byli celí v černém, jen na zádech plášťů měli primitivně namalované bílé templářské kříže.

„Co chcete?" křikl jsem na ně a zoufale se snažil obrátit koně, abych mohl prchat s větrem o závod.

Jedna z těch postav se pohnula. Slyšel jsem cvaknout závěr kuše a nad hlavou mi varovně zasvištěl šíp. Muž s kuší se ke mně přiblížil. Jeho hlas, tlumený maskou, mi přikázal, abych seskočil z koně.

„Ztrať se!" vykřikl jsem. Zoufale jsem se pokoušel vytasit meč, ale měl jsem střeva sevřená takovou křečí ze strachu, že jsem nebyl schopen nahmatat rukojeť.

„Slez dolů!"

Skupina popošla blíž. Zahlédl jsem záblesk oceli a jak už víte, to mělo na mne vždy jen jediný účinek. Zmocnila se mě nepopsatelná touha uprchnout. Jeden z těch maskovaných mužů se pokoušel chytit mého koně za uzdu.

„Táhněte k čertu!" křičel jsem a pobídl koně patami, až vyhodil přední běhy do vzduchu.

Na nohy mi dopadly cizí ruce, zatímco splašený kůň ržál a mával železnými podkovami na všechny strany. Posbíral jsem tu trochu odvahy, kterou jsem v sobě našel, vytasil meč a roztočil ho nad hlavou jako sir Lancelot u jezera. Mým jediným přáním bylo udržet ty zakuklence v uctivé vzdálenosti, přičemž jsem zoufale hledal v jejich obklíčení nějakou mezeru. Cítil jsem, že jsem někoho zasáhl mečem, uslyšel výkřik a pak jsem zasadil novou ránu. Nevěděl jsem, co se ve skutečnosti děje, protože jsem měl oči zavřené a mával jsem kolem sebe mečem jen naslepo. Můj kůň, který měl víc odvahy než rozumu, se o sebe postaral sám.

Slyšel jsem, jak kopyto do něčeho narazilo, otevřel jedno oko a viděl útočníky mizet zpátky mezi stromy. Dva z nich neutíkali tak rychle, jak by si byli přáli. Přiznávám, že jsem se klepal strachem, a to má na Shallota pokaždé stejný dopad: slabé nohy, křeče v břiše, prudké oddychování a celkovou paniku. Když mě můj pán našel, byl jsem už z koně dole, šněroval nohama ve sněhu a vyprazdňoval obsah svého žaludku. Benjamin slyšel nějaké praskání v křoví, ale když se na mě podíval, vzdal jakoukoli myšlenku na pronásledování. Místo toho sundal z háku na sedle měch s vínem a přinutil mě, abych se napil. Pak se rozhlédl kolem a uviděl krvavé stopy ve sněhu.

„Těžký boj, Rogere?"

(Bůh mu žehnej, byl tak nevinný!)

„Dělal jsem, co jsem mohl, pane," řekl jsem skromně." Muselo jich být nejméně tucet," lhal jsem bez uzardění. „A pochybuji, že čtyři z nich do zítřejšího rána přežijí."

„Kdo to byl?"

„Bůh ví! Měli masky, kápě a na zádech měli namalované templářské kříže. Myslím, že to nebyla banda obyčejných loupežníků."

Benjamin zašel mezi stromy a snažil se prohlédnout tmu, v níž poletovaly sněhové vločky.

„Říkáš tucet, Rogere?"

„Přinejmenším, pane."

„Tak proč tě hned nezabili?"

„To nevím!" vyrazil jsem prudce. „Ale až se vrátí, zeptám se jich na to."

„Ne, ne, byl jsi dost statečný, Rogere. Já si myslím, že tě chtěli vyslechnout, nebo tě varovat. Což dokazuje, že pozorují panské sídlo," pokračoval. „Museli tě vidět, jak jsi sledoval Santerra." Podíval se na mě přes rameno. „A vůbec, proč jsi za ním nejel dál?"

„To není zapotřebí. Ten bastard se z nějakého důvodu rozhodl vrátit do Glastonbury. Musí tam mít naléhavé řízení. Možná je Santerre templář a jel informovat své pány, že jeden z Mandevilových mužů už byl zavražděn."

Vstal jsem a vyprázdnil zbytek vína.

„Dal bych váček zlaťáků," zašeptal Benjamin, „za to, abych se dověděl, co Santerra hnalo do Glastonbury. Možná jsi ho přece jenom měl sledovat."

„A pak co?" křičel jsem a nohy se mi stále ještě třásly strachem. „Měl jsem vjet do kláštera a říct: „Ó, jaká náhoda! Co tu děláte, sire Johne? A stejně," ukázal jsem bradou směrem ke stromořadí, „možná by mě ti ničemové zabili, než bych se do Glastonbury dostal. V této Bohem opuštěné zemi je dost lesů, močálů a tůní, kam se dá hodit mrtvé tělo." Pohladil jsem svého koně, zašeptal mu do ucha slova díků a pak nasedl. „Pokud jde o mne, vracím se na Templecombe," zabručel jsem. „Jsem unavený, mokrý, naštvaný, opravdu naštvaný, pane a mám toho dost!" Pln hněvu jsem se na něho podíval. „Mimochodem, co tady děláte?"

Benjamin také nasedl na koně a usmál se na mě. „Mou mysl neustále zaměstnává ta čarodějnice. Chtěl jsem najít to místo, kde se nám včera ukázala. Ale pak jsem tě slyšel křičet a také zvuky boje, a tak jsem

se jel podívat." Pobídl svého koně blíž ke mně a vzal mě za rukáv. Jeho podlouhlý opálený obličej, který byl obvykle vážný, se usmíval.

„Tak pojeď, ty můj válečný hrdino," řekl tiše. „Co je pár takových lapků pro Shallota, co?"

(Už jsem měl chuť mu říct, že díky těm ničemům jsem zestárnul o několik let, ale usoudil jsem, že bude lépe tvářit se statečně.)

„Jedeme." Benjamin pobídl koně a vyrazil. „Uvidíme, zda se nám podaří zjistit, kde ta stará čarodějnice bydlí."

Brblal jsem a bručel, ale jel jsem za ním. Už jsme se blížili k bráně Templecombu, když jsme si oba všimli mezery mezi stromy, kudy utekla, a Benjamin i pres moje varování trval na tom, že tam pojedeme.

Jestli byla ta čarodějnice jasnovidkou, byl jsem jasnozřivý i já, protože sotva Benjamin vjel na délku luku mezi stromy, prohlásil, že zabloudil. Les byl hustý a podrost zasypaný sněhem. Je vidět, že i v zimě je někdy těžké sledovat stopu. Začalo se už stmívat, a tak se k mé úlevě Benjamin rozhodl, že se vrátíme.

KAPITOLA

V Templecombu jsme našli každého při jeho vlastní práci. Když jsme ustájili koně, můj pán zamumlal něco jako že musí vyřídit nějaké neodkladné záležitosti a vydal se k sobě do pokoje. Já jsem se vydal hledat Mathildu a našel ji při práci v kuchyni s ostatními služebnými. Hodila po mně varovným pohledem, kterým mi naznačovala, abych se držel zpátky. Požádal jsem mrzouta kuchaře o džbánek piva a šel si sednout do tepla před krb, než pro mě přišel můj pán.

„Pojď, Rogere, máme práci. Přemýšlel jsem o té hádance. Možná by nám odpověď mohla dát ta stará templářská kaple."

Byl jsem příjemně prohřátý a ospalý, ale můj pán tak naléhal, že jsem nakonec nazul boty, sebral plášť a doprovodil ho do kaple. Dveře byly otevřené. Uvnitř stáli Mandeville se Southgatem u křtitelnice.

„An, náš poutník se nám vrátil?" pronesl ironicky Southgate. „Co vás sem přivádí?"

„Ta hádanka," odpověděl Benjamin.

„My už jsme o tom přemýšleli," zabručel Mandeville. „Jenže tady není ani řeka Jordán, ani Mojžíšova archa." Ukázal na druhý konec kostela. „Damien je v sakristii. Našli jsme rakev z borového dřeva." Mandeville se kousl do rtu. „To, co zbylo z ubohého Cosmy, je zabaleno v prostěradle, a v rakvi stojí před oltářem. To je maximum, co jsme mohli udělat." Vyloudil nucený úsměv. „Ocenil bych, pane Daunbey, kdybyste tam zašel, pomodlil se za něho a vyjádřil Damienovi svou soustrast."

Benjamin souhlasil. Kráčeli jsme temnou chrámovou

lodí do presbytáře. Provizorní rakev ležela na podstavci před oltářem. Z každé strany stály těžké železné svícny a v nich po třech červených svících. Někdo přitloukl na víko rakve jednoduchý kříž, na němž bylo černě vyryto „Cosmas". U paty rakve klečel na klekátku bratr zesnulého Damien se skloněnou holou hlavou a ramena se mu otřásala tichými vzlyky. Mandeville se postavil za nás.

„Ta rakev tu bude ležet celou noc," zašeptal. „Zítra ji dopravíme do vesnického kostela." Pak odešel. Damien se obrátil, oči zarudlé od pláče, tváře napuchlé. Předtím naháněl strach, ale teď na něho byl smutný pohled, jak měl tváře pokryté skvrnami od pláče a oči plné smutku. Pootevřená červená ústa vydávala jen nesrozumitelné skřeky, když mu Benjamin podal ruku a snažil se mu vyjádřit svou soustrast. Ten němý ubožák pokýval hlavou a pokusil se o úsměv, ale když se podíval na mě, oči se mu zúžily. Oh ne, pomyslel jsem si, už je to tu zas. Shallot už je zase podezřelý! Snažil jsem se tvářit co nejsoucitněji, ale tím jsem to ještě zhoršil, protože on začal šermovat rukama ve vzduchu, čímž nám chtěl naznačit, abychom odešli, že se chce dál modlit. Obrátili jsme se k odchodu a on šel za námi ke dveřím kostela. Slyšeli jsme, jak je za námi přibouchl a otočil klíčem v zámku.

„Ten chudák si přeje být sám," zašeptal Benjamin.

„To chápu," odpověděl jsem.„Ale musel se na mě dívat, jako bych mu já zavraždil bratra?"

Benjamin se do mě zavěsil a spolu jsme se vraceli do panského domu.

„Já znám pravdu, Rogere. Ale oni přemýšlí jinak. Konec konců, byl jsi první, kdo odešel od večeře. Mohl jsi ten oheň založit a klidně si lehnout do postele."

, Jak bych mohl?" vykřikl jsem., A navíc, pane, vy dobře víte, že Cosmas byl profesionální špicl, agent. Copak si nezamkl dveře zevnitř?"

„Bohužel ne," odpověděl Benjamin. Podíval se na mne s nevinným výrazem. „Nezapomeň, Rogere, klíč byl

z vnitřní strany dveří. Cosmas si myslel, že je v bezpečí. Konec konců chránil ho králův nejvyšší agent. Nezapomeň na staré přísloví:„Lovec často zapomíná, jak lehce se může změnit v kořist." Vzal mě znovu za ruku. „Ale stejně, zamykáš si pokaždé svůj pokoj?"

Zajímalo by mě, jestli můj pán ví něco o mém dobrodružství s Mathildou, ale měl už zase ten svůj nevinný výraz. Benjamin byl nevyzpytatelný.

„Vy si vážně myslíte," zeptal jsem se, měně rychle téma, „že by nám ta kaple mohla pomoci rozluštit Hopkinsovu hádanku?"

, Nevím, ale ta hádanka se musí vztahovat k nějakému místu. Buď k Templecombu, nebo ještě pravděpodobněji ke Glastonbury."

„Je tu ještě jedno místo, pane."

Jaké?"

„Ten dům na ostrově."

Benjamin se zatvářil překvapeně. „No ovšem," vydechl, obrátil se, prošel kolem kaple a zamířil dolů k jezeru.

Stáli jsme na břehu a dívali se přes ledovou hladinu na mlhou zahalený ostrůvek. Bůh ví, že to bylo velmi depresivní místo. Vodní hladina byla pokrytá tenkou vrstvou ledu a nad ním se snášela šedá mlha. Ta téměř skryla celý ostrůvek i stavbu na něm, takže jsme viděli jen střechu.

„Zajímalo by mě, co se tam asi dělo," zašeptal Benjamin.

Zachvěl jsem se a zadupal nohama. Nemusíte mít duši básníka, abyste si uměli představit, co se tam asi odehrávalo. V duchu jsem viděl templáře v jejich kuželovitých helmách, černých pláštích s červenými a bílými kříži, jak pobíhají v noci po ostrově, bárky, tiše plující po vodní hladině a na přídi a zádi jim svítí smolné louče blikající do tmy. Proč tam jezdili? divil jsem se. Kvůli nějakým ponurým rituálům? Konali tam satanské mše? Vyvolávali ďáblova ducha? Nebo dávali průchod neřestným sexuálním choutkám?

„Měli bychom tam zajít," řekl Benjamin.

„Ale ne teď, pane," řekl jsem a snažil se skrýt svou pa-

niku. „Začíná se stmívat. Jen Bůh ví, jak silný je ten led. A jestli tam opravdu musíme jít, tak bych byl rád ozbrojen."

Benjamin se zamyslel a souhlasil se mnou. Pak jsme se vrátili do domu. Bylo mi zima a byl jsem celý ztuhlý, tak jsem se šel ohřát do svého pokoje. Lehl jsem si na postel a chvíli přemýšlel, jestli by Mathilda nemohla zase přijít, ale pak jsem upadl do neklidného spánku, plného přízračných maskovaných postav s kápěmi na hlavách, jak tančí na ostrově před modlou strašného démona.

Pak se mnou zatřepal Benjamin.

„Santerre se vrátil," zašeptal.„Pojď dolů, zjistíme, kde doopravdy byl."

Našli jsme sira Johna s rodinou ve velkém sále, jak sedí v křeslech před krbem. Santerre se zdál být dost čilý, šoupal nohama, zahříval si ruce a prohlašoval, jak je příjemné být nazpět ve vlastním domě v kruhu rodiny. Usmál se na nás a zamával rukama.

„Udělal jsem dnes dobré obchody," halekal. „I přes ten sníh šlo všechno dobře." Zvedl z malého stolku vedle sebe pohár naplněný po okraj vínem.„A vy, pánové, cítíte se tu jako doma?"

Benjamin mu dal obvyklou zdvořilou odpověď. Já se jen díval do Santerrovy veselé tváře. Ten člověk je chronický lhář, myslel jsem si. Ten lstivý lotr s usmívajícíma se očima a přátelskými způsoby mě dnes ráno málem nechal zavraždit. Teď se poplácával po břiše.

‚Bůh ví, že mám chuť!" vykřikoval a olizoval si rty. Usmíval se na svou ženu. „Není nad dobré jídlo a pití, viď, ženo?"

Lady Beatrice se nakazila jeho náladou a smála se.

„Pro pána domu jen to nejlepší!"

„Vepřová pečené na citrónové šťávě s jehněčími plátky, to vše bohatě obložené." Santerre si hladil břicho. „To zimní počasí probudí v žaludku vlky, viďte, pane Shallote? Pohár dobrého vína a pak hra v kostky, není nad to!"

Vtom do haly vkráčeli vojenským krokem Mandeville

se Southgatem. Nebyli vůbec nadšeni dobrou náladou sira Johna v době smutku.

„Viděli jste Damiena?" vyštěkl Mandeville.

„Ano," odpověděl Benjamin., Asi před dvěma až třemi hodinami."

„Ale to bylo v kapli."

Benjamin pokrčil rameny. „Vy jste se ptal, my jsme odpověděli!"

Mandeville se zadíval do ohně. Bůh ví, možná jsem měl šestý smysl, ale v té chvíli se mi postavily chloupky za krkem do pozoru.

„Kece se nemůže tak dlouho modlit," ozval se Southgate.

Ze Santerrovy tváře zmizel všechen humor. Ráchel i její matka znervózněly. Benjamin vyskočil na nohy.

„Je zbytečné mluvit. Jdeme do kaple. Jestli ho tam nenajdeme, je tu ještě možnost, že se šel projít."

Všichni jsme vyrazili z haly, prošli kuchyní a pak přes dvůr směrem ke kostelu. Dveře byly stále zamčené, a když jsem nahlédl dovnitř úzkým oknem, neviděl jsem nikde svítit svíčku.

„Damiene!" řval Mandeville. Lomcoval klikou, ale dveře byly zamčené. „Damiene!" Mandeville volal znovu a znovu a pak se přestal ovládat a začal bušit pěstmi do okovaných dveří.

„Matko!" vykřikla Ráchel. „Pojďte se mnou!"

Obě ženy obešly kostel a volaly Damienovo jméno do oken. Mandeville nepřestával bušit do dveří. Santerre poslal pro služebnictvo a na jeho rozkaz vytáhli ze stájí velkou kládu.

Mandeville jim velel, jako by dobýval nějaký hrad. Kolem klády omotali lana a sloužící jí kývali dopředu a zase dozadu a pokoušeli se vyrazit dveře, které vrzaly, praskaly a pak vyletěly ze závěsů.

„Všichni zůstanou na svých místech!" přikázal Mandeville a setřel si pot z tváře. „Nikdo do toho kostela nevkročí, dokud neřeknu." Vešel dovnitř. „Klíč je stále ještě v zámku," křičel zevnitř. „A dokonce i zástrčky byly zapadlé!" Šel dál do chrámu a křičel na Southgata, aby šel za ním.

My ostatní jsme tiše postávali přede dveřmi, dokud nás nevyplašilo Mandevillovo zasténání a zoufalý výkřik „Oh ne!" Všichni jsme jako na povel vběhli do chrámu. V hlavní lodi se nic nezměnilo. Santerre přikázal, aby zapálili louče. V jejich světle jsem viděli v presbytáři ležet Damienovo tělo na klekátku. V zadní části hlavy měl zapíchnutý šíp z kuše. Náraz jím zřejmě prudce mrštil kupředu, takže krev, která mu vystříkla z nosu a úst, postříkala rakev jeho bratra. Mandeville opatrně odtáhl tělo dál tak, že ho jemně vzal pod pažemi, jako by to učinila matka se svým dítětem. V blikavém světle loučí vypadala Damienova tvář příšerně: oči pootevřené, ústa navždy mlčenlivá a celý obličej pomazaný krví od obočí až po bradu. Mandeville tělo opatrně položil na podlahu.

„Za to mi ten lotr zaplatí!" zasyčel se zábleskem šílenství v očích.

Santerre ustoupil dozadu a rozpažil ruce. „Sire, nevyhrožujte mi. Viděl jste, že dveře byly zamčené zevnitř."

„Kde je druhý klíč?"

„Visí na kroužku za mým opaskem a kam jdu já, tam jde se mnou."

Southgate se natáhl a zaťukal Benjaminovi na hruď. „Vy jste viděl Benjamina poslední?"

„Kam tím míříte?" opáčil můj pán. „Obviňujete z té vraždy mě nebo Shallota? A jestliže ano, jak?" Benjamin ukázal na mrtvého Damiena. „Viděl nás odcházet z kostela a zamkl za námi dveře."

Benjamin se otočil na podpatku, vzal od sira Johna louč a zamířil do chrámové lodi a pokynul mi, abych šel za ním. Zastavili jsme se na vzdálenějším konci ve výklenku, z něhož se šlo do věže. Benjamin zamával rukou. „Sire Edmunde," zavolal. „Položte tělo zpátky na místo, kde jste je našel, a pojďte za mnou!"

Oba agenti se chystali odmítnout, ale pak zřejmě pochopili, co Benjamin myslí. Připojili se k nám na druhém konci kostela a Benjamin křikl na Santerra, aby zůstal na místě.

„Vidíte to, sire Edmunde?" zvolal. „Někdo se tu mohl schovat, když jsme sem dnes přišli. My jsme mluvili s Damienem a vy jste odešel. Pak nás Damien vyprovodil ven a vrátil se ke svému klekátku. Zahřejme si teď na vraha, postavme se sem s kuší a pozorujme presbytář."

Zvedl louč a Mandeville sledoval směr jeho pohledu.

„Ano, ano," šeptal. „Vidím, pane Daunbey. Ubohý Damien klečel u vchodu do presbytáře a byl snadným terčem pro kohokoliv, kdo tu číhal s kuší v ruce."

Benjamin poklekl s loučí na kamennou podlahu a škrábal po ní nehty.

„Podívejte se, dokonce i ve světle louče je vidět tmavou skvrnu. Uznávám, že je těžké rozpoznat v ní otisky bot, ale ty stopy jsou svědectvím toho, že tu někdo určitou dobu stál a měl plášť i boty od sněhu. Musel sem přijít ještě před Damienem. Když jsme pak všichni odešli a Damien za námi zamkl, vrah vykonal své dílo."

Southgate spráskl ruce. „Vy jste geniální, milý Daunbey. Ale kudy ten vrah odešel?"

Benjamin znovu zavolal na Santerra, aby za námi nechodil.

„Sire Johne, vedou do tohoto kostela nějaké tajné dveře?'

„Žádné," odpověděla Ráchel. „Proboha, pane Daunbey, přesvědčte se sám!"

Benjamin požádal o další louče a společně jsme obcházeli zdi kostela a bedlivě prohlíželi podlahu. Nenašli jsme nic než kameny. Jediné další dveře vedly z presbytáře, ale ty byly zamčeny na visací zámek, který časem zrezivěl a na němž bylo vidět, že ho už léta nikdo neotevřel.

„Tady není sakristie?" zeptal jsem se.

„Ne, není," odpověděl sir John. „Když tento kostel užívali templáři, jejich kněží se převlékali na mši buď v domě, nebo tady, v presbytáři."

Benjamin vzal louč a ještě jednou obcházel zdi a zkoumal zejména okenice u každého okna. Všechny byly zavřené a jednotlivé příčky na sebe pevně doléhaly.

„Opravdová záhada," zamumlal. „Vrah se tu nechal zavřít, ale jak se dostal ven? Sire Johne, tyto okenice jsou zamčené zevnitř?"

„I zvenčí," zvolal Santerre.

„Dobrotivé nebe!" vzdychl Benjamin.

Vedl skupinu ven z kostela a ve světle louče zkoumal každé okno a sníh pod ním. Ale nakonec to záhadnost celé věci ještě prohloubilo, pro-

tože i zvenčí byly okenice zamčené, a kromě čerstvých stop lady Beatrice a Ráchel tu nebylo jediné stopy po nikom, kdo by lezl oknem dovnitř nebo ven.

„Nuže," prohlásil Southgate, když jsme se všichni shromáždili venku přede dveřmi do kostela. „Damien je mrtev, zavražděn!"

„Smrt ocelí," připomněl jsem. „Nezapomínejte na kletbu té čarodějnice."

„Jestli je to její práce," zabručel Mandeville, „tak ji nechám do týdne upálit!" Zadíval se na Ráchel. „Měla jste pravdu, slečno, tento dům je prokletý. Zemřeli zde dva z nejoddanějších královych služebníků, někdo je krutě zavraždil. Tohle místo musí být spáleno na prach."

„Nesmysl!" protestoval Benjamin. „Damien byl zabit šípem z kuše a duchové nezanechávají stopy na podlaze. Víme už, jak se vrah dostal dovnitř a kam se ukryl. Jediné, co nevíme, je, jak se dostal ven." Benjamin se narovnal, takže už neměl tak ohnutá ramena. „Copak nevidíte, co se děje?" zvolal. „Ten vrah označil všechny, kteří mají zemřít, ale především si s námi hraje jako kočka s myší. Strach ze smrti je mnohdy horší než smrt sama. Cosmovi a Damienovi vrahové nás chtějí mučit a trestat, a tak nám zabránit v tom, abychom plnili své skutečné poslání. Dva muži jsou už mrtví. A já, sire Edmunde, věřím, že se už pachatelé konečně dopustí chyby."

Mandeville vzteky kopal podpatkem do sněhu. „Ale kdy, pane Daunbey, kdy?" Podíval se na svého důstojníka. "Southgate, nechej odnést Damienovo tělo. Sire Johne, budu potřebovat další truhlu. Zítra ráno dopravíte obě těla do vesnického kostela."

Mandeville se obrátil k odchodu, ale po několika krocích se zastavil a ohlédl. „Southgate, než to uděláš, odnesu všechno z Damienova pokoje, všechny jeho papíry a dokumenty. Sire Johne, dejte volno služebnictvu. A vy všichni přijďte do sálu." Poslechli jsme a rozesadili se do půlkruhu kolem krbu. Nikdo teď neměl pomyšlení ani na jídlo, ani na pití. Mandeville před námi přecházel tam a zpátky, tak plný hněvu, že vypadal nebezpečněji než oheň šlehající v krbu.

„Zítra," začal, „se musíme vydat do Glastonbury. Napadlo sice hodně sněhu, ale ne zase tolik, aby nemohl být dán průchod spravedlnosti." Otřel si ústa hřbetem ruky. „Mohl bych se každého z vás zeptat, kde jste dnes byli, ale jaký by to mělo smysl?"

Rychle jsem se zadíval na sira Johna. Mimo mne a Benjamina byl jediný, kdo dnes opustil dům, takže jeho plášť i boty mohly být od sněhu. Odjel do Glastonbury, nebo se vrátil nějakou tajnou cestou do Templecombu a ukryl se v kostele? Nebo už tam vrah byl? Mohl to být jeden z těch lapků, kteří na mě dnes číhali v záloze? Zvedl jsem oči. Mandeville se na mě upřeně díval, jako by mi chtěl číst myšlenky.

„Musíme být opatrní," zamumlal a zhluboka vydechl, aby se uklidnil. „Nesmíme se nechat vyprovokovat k tomu, abychom začali jeden druhého obviňovat z vraždy. Vrahem může být kterýkoliv z vašich poddaných, sire Johne, čímž se vás nechci nijak dotknout. A možná má pan Shallot pravdu, nesmíme zapomínat na tu proklatou čarodějnici."

„Ta může něco vědět, sire Edmunde," vmísil se mírně Benjamin. „Ale vrahové Cosmy a Damiena musí být v tomto domě."

Mandeville souhlasil. „Sire Johne, zítra ráno, hned jak

se rozední, chci, abyste svolal všechno služebnictvo sem, do hlavního sálu. A nevzpírejte se, pane, neprotestujte. Je to v zájmu krále."

Obešel židle, na kterých jsme seděli, a vyšel ze sálu. Benjamin omluvně pokývl na sira Johna, dal mi znamení a rychle vyšel za sirem Edmundem. Ten už byl v polovině schodiště.

„Sire Edmunde," zavolal na něho můj pán, „na slovíčko!"

Mandeville se zadíval dolů a v očích mu blýskalo vražedným hněvem.

„Zmizte, Daunbey! Před ostatními jsem musel být zdvořilý, ale nikdy nezapomenu, že vy a ten váš darebák sluha jste byli poslední, kdo viděl Damiena naživu!" Sešel po schodech dolů. „Vy to považujete za hru, viďte?" vyštěkl. „Jenže já jsem přišel o dva výborné pomocníky. Vlastně o čtyři, když započítáme Warnhama a Calcrafta." Mandeville přiblížil obličej jen na několik palců k Benjaminovu. „Možná se vám nemusí líbit, kdo jsme, totiž královi agenti, jeho nástroje, jeho špiclové. Nemusíte mít dokonce v lásce ani krále, ale on nosí korunu krále Vyznavače. A přísný a silný král je daleko lepší, než deset silných princů, kteří se bijí o korunu."

„Přijímám, co říkáte," odpověděl Benjamin klidně., Ale to přece není pravý důvod vašeho pobouření."

Mandeville odvrátil pohled. „Máte pravdu," povzdechl, „Není. Přišel jsem už o mnoho agentů, ale Cosmas s Damienem byli jako má vlastní krev. Velmi želím jejich smrti."

„V tom případě," zvolal jsem,, je čas odkrýt karty."

Nedbal jsem Benjaminova varovného doteku a přistoupil k němu. „My dva jsme jediní, komu můžete důvěřovat. Warnham a Calcraft zemřeli dříve, než jsme vstoupili do hry. Dovolte tedy, abych se vás otevřeně a přímo zeptal: Ten muž, kterého jsme viděli v Newgate, nebyl Taplow, že ne?"

Z Mandevillovy tváře vyprchal hněv. Pokynul nám, abychom šli za ním dál na galerii a pak do okenního výklen-

ku, kde nás nikdo nemohl pozorovat. Díval se přes sklo ven a omluvně se usmál.

„Máte pravdu, Taplow zemřel na Smithfieldu, ale muž, s nímž jste hovořili, nebyl on."

„Proč?" zeptal jsem se.

„Králův příkaz."

„A ty dopisy, co údajně psal Buckingham?"

Teď Mandeville zbledl. Bylo vidět, že si ještě uchoval zbytek svědomí.

„Náš král si odjakživa přál Buckinghamovu smrt a stejně tak i kardinál. Šlo jen o to, utáhnout mu smyčku kolem krku."

„A Hopkins?" naléhal jsem.

„Hloupý kněz, který možná patřil k tajným templářům a měl přístup k tajným vědomostem."

‚A zbytek? Grál, Excalibur a sami templáři?"

„Oh, to všechno je pravda."

,,Ale ale, sire Edmunde," ozval se posměvačně Benjamin. „Řekněte nám skutečnou pravdu!"

Mandeville se opřel o zeď a ťukal do ní prsty. „Tak za prvé," zašeptal, „král chtěl, aby Buckingham zemřel. Byl mocný, příliš mocný, v žilách mu kolovala krev Yorků. Nenáviděl krále za to, že mu svedl sest-

ru. „Za druhé, Buckingham chtěl mít grál i Excalibur. Bůh ví, proč. Možná ze zvědavosti, možná proto, zeje chtěl použít, aby s jejich pomocí zorganizoval nějaké spiknutí proti králi. Za třetí, Buckingham možná nebyl zrádcem, ale nepochybně měl zrádné myšlenky, možná byl tajným templářem. Za čtvrté, Hopkins byl intrikán, možná také templář, který otevřeně nenáviděl našeho krále. Za páté, Taplow, ten krejčí, byl luterán a rovněž byl vtažen do zrádných intrik."

„Například?" zeptal jsem se pohotově.

„Udržoval nejasné kontakty s Buckinghamem a Hopkinsem. Přiznávám, že ty dopisy, které mu Buckingham psal, byly podvrhy, stejně jako Taplowovo svědectví při Buckinghamově soudu. Toho chudáka mučili tolik, že by byl přiznal cokoliv."

„Tak proč jste nám nedovolil vyslechnout skutečného Taplowa?" zeptal se Benjamin.

Mandeville se díval zamrzlým sklem.

„Na něco jsem se vás ptal, sire Edmunde."

„Taplowovi slíbili, že zůstane naživu, když nám pomůže usvědčit Buckinghama, ale v Newgate začal tušit." Nejtemnější ze špionů pokrčil rameny. „Jeden z mých agentů se za něho přestrojil." Mandeville se neradostně usmál. „Byl jsem zvědav, zda si toho všimnete. Co vás přivedlo k podezření, že není ten, za něhož se vydává?"

„Lutherovi přívrženci nevěří v očistec a člověk, s nímž jsme mluvili, v něj věřil."

Mandeville pohrdavě odfrknul.

„Věděl jste o tom, že paní Hopkinsová byla zavražděna?" zeptal se Benjamin.

Mandeville zavrtěl hlavou. „Nepovažovali jsme ji za tak důležitou, abychom se o ni zajímali."

„Někdo jiný ji však za důležitou považoval a zaškrtil ji. Mimochodem, víte, kdo zabil Warnhama a Calcrafta?"

„Kdybych to věděl," vybafl Mandeville, „už by visel na šibenici na Smithfieldu!"

„Takže nakolik si myslíte, že je ten zbytek pravdivý?" zeptal jsem se já.

„Oh, grál a Excalibur existují. Král na tom trvá."

, A templáři?"

,,Nu, po těch už pátráme léta. Je to tajná organizace, jejíž členové žijí v buňkách po šesti nebo sedmi. Jednotlivé skupiny o sobě moc nevědí, ale jsou rozprostřeny jako síť po celé Francii, Španělsku, Skotsku a Anglii. Mimořádně silní jsou templáři tady, na jihozápadě."

„Kdo je jejich vůdcem?"

„Velmistr, ale neznáme jeho jméno, ani zemi, ve které žije."

Mandeville si nečekaně položil prst na rty a vystoupil z okenního výklenku. Vyhlédl dolů z galerie a díval se na Santerrovy, kteří stáli přede dveřmi sálu.

„Sire Johne," volal Mandeville, „byl bych vám vděčný, kdybyste zůstal. Musím vám ještě položit jisté otázky."

,,Proč se král a jeho agenti tolik zajímají o tajné spolky templářů?" pokračoval Benjamin ve vyptávání.

Mandeville čekal s odpovědí, až Santerrovi zajdou. „Templáři jsou velmi nepřátelští vůči králi a podporovali většinu yorkistických povstání. Rozšiřují historku o tom, že princové ve věži jsou ještě naživu a že během vlády králova otce podporovali dva podvodníky, Lamberta Simmela a Perkina Warbeka. Zopakujete-li si trochu dějepis, pane Daunbey, určitě si vzpomenete, že největší nepokoje byly tady na jihozápadě. Když byl král ještě chlapcem, donutili ho rebelové uprchnout z města, zatímco podvodník Perkin Warbeck velel obléhání Exeteru."

„Je Santerre podezřelý?"

, Ano i ne. Santerre dokázal, že je nanejvýš loajální vůči králi, ale Hopkins mu sloužil jako kaplan a Buckingham sem přijel hledat grál a meč." Mandeville se zasmál. „Těmi dvěma vraždami, které se teď staly, se všechno ještě zkomplikovalo."

„A co lady Beatrice? Za svobodna se jmenovala Belamontová. Její první manžel, pán na Templecombu, byl sir Roger Mortimer."

Mandeville zavrtěl hlavou. „Její loajalita je skutečně nezpochybnitelná. Konečně, byla to lady Beatrice, která přiměla Santerra, aby řekl všechno o Buckinghamovi mým lidem."

, A mnichové v Glastonbury?"

Mandeville se mdle usmál. „Pěkný nepořádek. Mezi templáři a opatstvím zřejmě existuje úzké spojení už dlouho. Hopkins byl jedním z mnichů, kteří hlídali Artušovy ostatky a ta tajemná hádanka byla nalezena v jednom rukopise v jejich knihovně." Mandeville se kousl do rtu. „Byl jsem k vám upřímný. Teď je, pánové, řada na vás, abyste byli upřímní vy. Co všechno víte?"

Můj pán mu vyprávěl, co se dnes dopoledne odehrálo na cestě k panství.

„Pravděpodobně také členové toho spolku," komentoval to Mandeville.

„To oni mohli zavraždit Damiena a Cosmase," dodal jsem.

„To musíme zjistit," řekl můj pán. „Vraždit mohli být i sloužící z tohoto domu, nebo mohli vrahům či vrahovi pomáhat."

„Promluvíme si s nimi ráno," řekl Mandeville příkře.

, Je tu ještě něco," pokračoval Benjamin. „Sire Edmunde, musíme přijít na kloub těm veršům. Pokud mohu vidět, v tomto domě ani kapli není nic, co by se třeba vzdáleně podobalo vodám Jordánu či Mojžíšově arše." Pokrčil omluvně rameny.,.Prošel jsem všechna poschodí a prohlédl kdejakou malbu a řezbářskou práci, ale nebylo tam nic, co by ukojilo mou zvědavost. Zbývají už jen dvě místa: opatství v Glastonbury a ta polorozpadlá budova na opuštěném ostrůvku uprostřed jezera."

„Když jsme byli v Glastonbury," řekl Mandeville a škrábal se po tváři, „řekl jsem opatovi, aby poslal jednoho z bratrů laiků do Tauntonu se vzkazem pro šerifa, aby vyslal do Templecombu ozbrojence. Očekávám je zítra ráno. Hned, jak přijedou, vyslechneme služebnictvo, zajedeme na ostrov a pokusíme se najít tu proklatou čarodějnici."

„A co ty dvě vraždy?" zeptal jsem se. „Máme nějaký další důkaz?"

„Nic," odpověděl rychle Benjamin., Jeden muž zemřel ve své posteli, která se záhadným způsobem vznítila. Druhý byl zabit šípem z kuše, přičemž jediné dveře do chrámu byly zamčené a na oknech byly za-

vřené okenice. Shodli jsme se na tom, že vrahové museli projít sněhem, že lady Beatrice a Ráchel měly stejné šaty jako ráno a pokud vím, nevyšly z domu."

„Zato vy dva ano," řekl sir Edmund zlomyslně.

„Ale proč bychom zabíjeli Damiena? V domě byli jiní."

Mandeville zachytil Benjaminův zkoumavý pohled. „Než se mě zeptáte, pane Daunbey, já jsem zůstal tady, zatímco Southgate jel na objížďku statku."

Sklonil hlavu a zadíval se dolů z galerie. „A samozřejmě," zašeptal,, je tu ještě sir John Santerre."

Vrhl jsem pátravý pohled na svého pána. Tahal se za ušní lalůček, což bylo naše smluvené znamení, že ten druhý má mlčet. Benjamin zřejmě Mandevillovi stoprocentně nevěřil a nechtěl mu svěřit, že sir John Santerre odjel směrem na Glastonbury.

Skončili jsme poradu. Mandeville se vrátil dolů do sálu a my s Benjaminem jsme se rozešli do svých pokojů. Benjamin byl ponořen v myšlenkách, tak jsem ho nechal o samotě. Lehl jsem si na postel a myslel na Mathildu až do doby, než nás zvon svolal na večeři.

I přes bohaté jídlo byla večeře velmi smutná. Benjamin se snažil ze všech sil o lehkou konverzaci, ale Mandeville a Southgate byli duchem nepřítomni, sir John Santerre také přemýšlel o svých věcech, lady Beatrice vypadala vystrašeně a bledá Ráchel se nimrala v jídle. Když bylo sklizeno se stolu a všichni se chystali odejít, můj pán nečekaně povstal.

„Bude nutné prohledat tento dům," prohlásil. „Každý pokoj, každičkou truhlici."

,,Proč?" zeptal se Mandeville.

„To budu vědět, až to uvidím," odpověděl Benjamin.

Santerre vzkypěl hněvem.

„Můžete jít s námi," řekl mu Benjamin mírně.

„Musí to být hned?" zeptala se lady Beatrice.

„Já souhlasím s panem Daunbeym," řekl Mandeville. „Buď teď, nebo zítra ráno, až sem sir Henry Bowyer dorazí s ozbrojenci z Tauntonu."

Sir John se kroutil., Je to nutné?"

„Ano, poslal jsem mu vzkaz, když jsme byli v Glastonbury. Šerifovi muži nám pomohou. A teď, po smrti mých dvou kolegů, je potřebuji i na svou ochranu. Jsem si jist, že dáte přednost mně a panu Daunbeymu před dupajícími ozbrojenci, kteří neberou na nic ohled."

Sir John už nic nenamítal, jen trval na tom, že půjde s námi. Svolal služebnictvo, nechal přinést louče a prohlídka začala. Věřte mi, že Templecombe byl ještě větší, než jsem si myslel. Sklepem byla prostorná a plná výklenků, ale nic zajímavého tam nebylo. Jen sudy s pivem, vínem, naštípaná polena, uhlí a podobné věci. Na vzdáleném konci sklepa jsme našli komoru s dveřmi zamčenými na visací zámek. Santerre je spěchal otevřít, jen nás prosil, abychom tam nechodili s loučemi.

„Tady mám uskladněn střelný prach a olej," vysvětloval. „Používáme ho na těžbu kamene z místního lomu."

Dveře byly otevřené a my vešli. Nebylo to nic jiného než suchá, zatuchlá kobka. Benjamin si pečlivě prohlížel rozbušky, nádoby s olejem a malé soudky se střelným prachem. Naklonil hlavu k rameni a já hned věděl, že ho něco zaujalo.

„Co je, pane?" zeptal jsem se.

„Nic, vůbec nic."

Pokračovali jsme v pátrání a řeknu vám, že jestli někde straší, tak v Templecombu určitě, speciálně v jeho sklepě. Pak jsme konečně vyšli nahoru a procházeli jeden pokoj za druhým, ale nenašli jsme nic podezřelého.

Nakonec sám Mandeville prohlídku ukončil, třel si oči a zíval.

„Udělali jsme, co jsme mohli," řekl. „Zítra prohledáme kostel a zajedeme na ostrov."

Benjamin protestoval. „Jsou tu ještě pokoje pro služebnictvo."

Mandeville protáhl obličej. „To ať udělají šerifovi muži. Pro dnešek už toho bylo dost."

Vrátili jsme se do svých pokojů a Benjamin šel se mnou do mého. Sedl si na okraj postele a začal vypočítávat všechno, co víme, jako by se učil zpaměti nějakou báseň. ,3uckingham byl sťat, jeho agenti zemřeli

uškrcením." Vzhlédl ke mně. „Víš, že uškrtit někoho můžeš během několika vteřin?"

, Je to podstatné?" zeptal jsem se. Cítil jsem se tak unavený, že jsem měl jediné přání - jít spát.

„Ne, ne," mumlal Benjamin nepřítomně. „Pak jsme přijeli sem a čarodějnice nás varovala, prorokovala nám smrt různými způsoby. Cosmas byl upálen v posteli, Damiena zabil neznámý střelec, který, jak to vypadá, prošel kostelními zdmi. Zatím pořád nemáme klíč k té hádance, ani stopy po templářích a také nejmenší představu o místě, kde se nachází grál a Excalibur." Poškrábal se na bradě. „Ale řešení být musí. Třeba nám pomohou šerifovi muži."

KAPITOLA

Ráno nás probudil příjezd sira Henryho Bowyera doprovázeného přinejmenším tuctem ozbrojenců vypadajících jako otrapové. Nebyli to odvedenci z hrabství, ale najatí žoldnéři. Tvořili šerifův ozbrojený oddíl, který mu pomáhal pronásledovat zločince. Bowyer byl menší podsaditý muž s řídkými vlasy a živou červenou tváří. Stále se usmíval a zdravil se s námi nanejvýš přátelsky, když jsme snídali ve velkém sále.

Ale i tak byste tomu člověku nevěřili. Měl falešné oči, páchnoucí dech, vykotlané zuby a vůči Mandevillovi se choval servilně. Byl z toho druhu lidí, kteří otáčejí hlavu za těmi úspěšnými a mocnými, a proto se neustále dívají nesprávným směrem.

Bowyerovi muži, jak se to u profesionálních vojáků očekává, se brzy rozložili po dvoře nebo v hospodářských budovách. Do hodiny byl sir John zahrnut stížnostmi - tu někdo ukradl jídlo z kuchyně, džbány vína někdo vyprázdnil, kuřata, která byla ještě včera plná života, byla najednou zabita, oškubána a opečena na provizorním ohni. Avšak Santerre měl jiné starosti, protože Mandeville se Southgatem za asistence Bowyera vyklidili hlavní sál a přeměnili ho na soudní síň. On a Bowyer se posadili ke stolu na pódiu, Santerrovy a nás považovali za diváky. Pak Mandeville předvolal všechno služebnictvo, kuchaře, pomocníky v kuchyni, pokojské včetně Mathildy a dokonce i chlapy ze stájí. Obrátil se k nim stručnými říznými větami a hned jednoho po druhém začal vyslýchat.

„Jak dlouho tu sloužíte? Říká vám něco slovo .templář'? Byl jste včera odpoledne u kaple?"

Sloužící byli dobří, ale prostí lidé, místní sedláci, kteří jen vrtěli hlavou a dívali se vykuleně na mocného pána z Londýna. Ale stejně jsem Mandevilla obdivoval, protože když se vyptával, všiml jsem si, že někteří z odpovídajících měli problémy. Nic významného: zamžikání očima, pobledlá tvář, příliš rychlá a pohotová odpověď. Mathilda byla velmi nesvá, přešlapovala z nohy na nohu. Mandeville to vycítil a kroužil kolem ní jako jestřáb nad obětí.

„Vy jste pokojská?"

Mathilda přikývla.

„Nejste zvědavá na cizince ubytované v domě vašeho pána?"

Zavrtěla hlavou.

„Takže jste nezneužila svého postavení a neprohledala naše věci?"

Mathilda se krátce zadívala na mě.

„Ne, pane," zamumlala.

, Já jí to dosvědčím," zvolal jsem. „Ta dívka nevěděla, že jsem v pokoji, když mi převlékala postel. Je úplně jiná než já, sire Edmunde, čestná a poctivá."

Benjamin se na mě divně díval, ale sálem se ozval smích, který zmírnil napětí, a Mathilda byla propuštěna. Přišli na řadu další. Mandeville jim kladl otázky, někdy i Southgate. Příležitostně si chtěl vyzkoušet svou důležitost i šerif a pokusil se zastrašovat, ale Mandeville ho držel pevně pod kontrolou. Nakonec byli sloužící propuštěni, ale ještě předtím nařídil Mandeville, aby byly prohledány jejich pokoje. Sír John a lady Beatrice proti tomu vehementně protestovali, až se Benjamin nabídl, že bude na vojáky dohlížet a zaručí tak, že toho nezneužijí ke krádežím a drancování.

Prohlídka stejně jako výslechy nepřinesla žádný výsledek, a tak Mandeville služebnictvo propustil. Díval jsem se, jak odcházejí, zejména za Mathildou, která se držela chlupaté ruky muže, který, jak se později ukázalo, byl jejím otcem. Všiml jsem si, že mírně kulhá. Vzpomněl jsem si na

přepadení ze včerejšího dne a na rány, které jsem nevědomky rozdal, ale rozhodl jsem se, že si to nechám pro sebe. Potom jsme provedli důkladnou prohlídku kaple, zdí, kamenné podlahy i oltáře, ale nenašli jsme nic. Dokonce jsme prohlíželi i dřevěné lavice, které sem nechali instalovat templáři a přiznávám (jak už to mám ve zvyku), že jsem udělal málo práce, protože jsem se povětšinu času obdivoval nádherným řezbám miserikordií. První tři mne okouzlily. Muž, křečovitě svírající navíjecí rám a jeho žena mrskající ho po zadku, dále výčepní, jak si přihýbá, a dva sedláci kuchající zabité prase. Řezby byly tak dokonalé a životné, až to bralo dech. Benjamín přišel za mnou.

„Templáři chodili do lavic a zvedali sedadla," vysvětloval. „Ty řezby byly na rubové straně nejen pro ozdobu, ale také proto, aby byla sedadla těžší." Usmál se a ukázal na ženu mrskající svého manžela. „Místní řemeslníci velice rádi vyobrazovali scény, které mají daleko ke svatosti."

Mandeville zatím dokončil prohlídku se stejným neúspěchem jako včera a vyzval nás k odchodu. Všichni jsme se přesunuli z kostela k jezeru, jehož hladina se leskla, zatímco ostrov byl stále částečně zahalen mlhou. Mezi stromy na březích jezera byly loďky a Mandeville se Santerrem nařídili, aby je snesli na jedno místo. Vojáci je očistili od námrazy, prohlédli a my mohli nastoupit. K veslům zasedli opět Bowyerovi muži. Bůh je mi svědkem, že ten ostrov byl to nejzáhadnější místo, jaké jsem kdy viděl. Byl vlhký, studený, tajuplný a nepříjemný. Stromy byly husté a zasněžené křoviny, které jako by vedly svůj vlastní život, nám bránily v cestě. Prodírali jsme se mezi nimi, rozdírajíce si šaty na kůži.

„Všiml sis něčeho?" zeptal se mě šeptem Benjamin. Zastavil se a vzhlížel do spletených holých větví nad sebou. „Nejsou tu ptáci! Žádní havrani, žádné vrány, nic!"

Zastavil jsem se a zaposlouchal, napínaje uši po jakémkoliv zvuku kromě dupání nebo klení vojáků, jak jim to po zledovatělé zemi klouzalo. Ten nevázaný hluk jen zdůrazňoval podivné ticho ostrova a připomínal mi příběh, který mi kdysi vyprávěl jeden cestovatel. Ten člověk tvrdil, že se plavil západním oceánem a našel ostrovy obývané duchy mrtvých námořníků. Otřásl jsem se a zaklel. Mandeville s ostatními vytáhli meče a prosekávali si cestu. Zdálo se, že zvláště Agentes jsou zasaženi skličující atmosférou ostrova a dávají průchod svému strachu zuřivým sekáním.

Konečně jsem došli k rozpadající se budově, kterou jsme viděli ze břehu. Byla postavena z nažloutlého pískovce a měla tmavou, kdysi červenou střechu. Neměla okna, jen úzké střílny ve tvaru trojlístku. Na železem pobitých dveřích visel zámek. Santerre se omluvil, že nemá klíč, Southgate tedy zámek urazil a dveře vykopl. Vešli jsme dovnitř se zapálenými loučemi. Věřte mi, že atmosféra uvnitř byla tak tísnivá, že se vám sevřelo srdce a klesali jste na duchu. Nebylo vidět nic zvláštního, jen prázdno. Mrazivý vzduch měl pramálo společného s ledem a sněhem venku.

„Dům smrti," zašeptal jsem.

„Nebo velmi posvátné místo," odpověděl Benjamin.

Mandeville nařídil vojákům, aby se rozestavili podél zdí, a vzal louč, která statečně prskala do tmy. Měl jsem téměř dětinský pocit, že dokud se budu držet ve světle, nic se mi nemůže stát, že jen ve tmě číhají stíny a neznámé síly na příležitost chytit někoho pod krkem. Podlaha byla vydlážděná kamennými dlaždicemi, zdi vylíčené, ale jinak byla místnost úplně prázdná.

Vojáci začali být nesví a bručeli mezi sebou, až je Mandeville okřikl, aby začali hledat. Byli to profesionální slídilové, kteří najdou každou tajnou chodbu, každý chybějící kámen. Ale tady nebylo nic. Jen Benjamin celou dobu dřepěl na bobku, lezl po zemi jako pavouk a prohlížel každý kámen. Najednou vykřikl překvapením. Všichni se kolem něho seběhli a dívali se, jak škrábe dlažbu nehtem.

„Vosk ze svíčky," řekl.,.Někdo tu byl, a to dost nedávno."

Našly se ještě další kapky, ale jinak nic, proto Mandeville přikázal ukončit hledání. Sledoval jsem Santerra, neboť tento prolhaný pán, který se obvykle ničeho nebál, stál u dveří jako dítě, které se v temné, neznámé místnosti bojí.

, Je vám něco?' zeptal jsem se.

Santerre zavrtěl hlavou, ale byl bledý a já viděl, že se mu na tvářích perlí kapičky potu.

„Co je vám?" zašeptal jsem.

Procházeli kolem nás vojáci, celí žhaví, aby už byli venku. Santerre jen vrtěl hlavou.

„Nic," zamumlal potom.

„Víte to jistě?" zeptal se Benjamin a postavil se vedle něho.

Santerre znovu zavrtěl hlavou. Benjamin vzhlédl a zadíval se na bíle nalíčenou zeď nade dveřmi. Čekal, až všichni odejdou.

„Sire Johne, myslím, že tu něco podezřelého je a Mandeville to ve spěchu přehlédl."

Santerre na něho jen mlčky zíral.

„Jsou to ty zdi," pokračoval Benjamin. „Byly vylíčeny nedávno. Ale proč?"

„Já nevím," zamumlal Santerre a těžkým krokem se přidal k ostatním.

Převezli jsme se zpět na druhý břeh, Mandeville vyskočil z bárky a křičel na Southgata. Ze dvora vyjížděl vůz se dvěma rakvemi. Měly být převezeny do vesnického kostela, kde nad nimi kněz zazpívá rekviem a pak budou oba ubozí bratři pohřbeni, aby za nějakou dobu upadli v zapomenutí. Mandeville se jel připravit na cestu. Nadutému Bowyerovi nařídil, aby zůstal na statku, a nám pokynul, abychom ho doprovázeli.

„Vy s námi pojedete do Glastonbury, protože nás čekají další úkoly."

Odmítl nám prozradit víc, tak jsme si zašli pro jezdecké boty, klobouky a pláště do svých pokojů. Na galerii jsem potkal Mathildu, ale Benjamin na mě volal, tak jsem

se rozhodl, že ji neoslovím. Zašli jsme si do stáje pro koně, rozloučili se se Santerrem a klusem se pustili dolů po zledovatělé dlážděné cestě, protože se zdálo, že Mandeville nechce ztrácet čas, abychom dorazili do Glastonbury, než se setmí. Jeli jsme klusem dost velký úsek cesty, než Mandeville zpomalil, naklonil se k Southgatovi a něco mu říkal. Nakonec zastavil.

Southgate prohlásil: „Ano, toto je to místo," a já si uvědomil, že jdeme po stopách té podivné stařeny. Slezli jsme z koní. Jeden voják dostal za úkol hlídat koně, zatímco druhého, větrem ošlehaného muže s očima modrýma jako moře, k sobě zavolal Mandeville. Popadl ho za rameno a představil nám ho.

„Bowyer říká tomuto muži Ohař, protože je to zkušený slídič. Jestli vůbec někdo dokáže jít po stopách a najít cestu v tak hustém lese, kde ta ježibaba žije, tak je to on!"

Ohař se šelmovsky usmál, ukazuje při tom vykotlané zuby. Dostal přiléhavé jméno, ale už jsem viděl honící psy, kteří vypadali lip. Mandeville zalovil ve svém měšci, vytáhl stříbrnou minci a převaloval ji mezi prsty. Ohař se na ni hladově díval.

„Najdi tu starou čarodějnici a dvě takové budou tvoje."

Ohař nepotřeboval dál pobízet, a mně po zralé úvaze připadlo lepší neprotestovat proti nevábné představě prodírání se zmrzlým křovím. Ohař vyrazil mezi stromy živým tempem. Bůhví, jak to dělal, větve byly přimrzlé k sobě a země pod nimi zrádná, příkrovem sněhu. Ani při jedné příležitosti se Ohař nezdál být zmaten nebo na pochybách a vedl nás bez ohledu na sníh vysoký po kotníky a na to, že se na něho sypal sníh z převislých větví.

(Když o tom teď přemýšlím, muži jako Ohař nejsou zase tak vzácní. Jednou, v divokých temných lesích kolem Moskvy, mě honili muži se psy při jedné z nejstrašnějších eskapád v mém životě. Byl jsem pozván na banket jedním bláznivým ruským princem. Nevěděl jsem ale, že mám posloužit panstvu pro zábavu. Než hon začal, ten šílenec

mi řekl, že pokud mě neroztrhají žlutosrstí mastifové, nechá mě roztrhat koňmi. Můžete si být jisti, že jsem nepotřeboval dalšího povzbuzování, abych běžel o život, ale to bych odbíhal.)

Nemám rád venkov za horkého léta, ale tento zimní les byl začarovaný. Nahlas jsem protestoval proti tmě, pastem, které nám nastražila příroda a především jsem přemýšlel o útočnících, kteří mě včera napadli.

„Příhodné místo na přepadení ze zálohy," křičel jsem.

Mandeville se usmál a setřel si pot z tváře.

„Proto jsem v domě o naší výpravě nemluvil. Chci té staré čarodějnici připravit to největší překvapení v životě."

Konečně se stromy začaly rozestupovat a objevila se paseka. Na jejím vzdálenějším konci byl kamenitý pahorek, který vypadal, jako by na sebe nějaký velký obr nakupil velké balvany. U paty pahorku byl vchod do jeskyně. Mandeville vytasil meč a my jej následovali, i když jen Bůh

sám ví, co jsme očekávali, že najdeme. Opatrně jsme našlapovali přes mýtinu, jako by se ta stará čarodějnice mohla objevit v otvoru a zasypat nás kletbami a strašnými věštbami, ale zatím bylo všude ticho.

Benjamin se zastavil a ukázal na vchod do jeskyně. Včera v noci mírně sněžilo, ale vypadalo to, že tu už někdo byl před námi, navštívil čarodějnici a pak se vrátil k lesu, zametaje za sebou stopy větvemi, takže jsme je ve sněhu nenašli. Vstoupili jsme do jeskyně. U vchodu bylo vyhaslé ohniště plné mokrého popela a lojem napuštěné louče byly očazené, ale nehořely. Mandeville jednu z nich zapálil a šli jsme hlouběji.

Podivné místo. Na zdech kresby, které, jak nám vysvětlil Benjamin, musely být staré několik století. Sama jeskyně byla překvapivě teplá. Teprve později jsme si uvědomili, že kráčíme jakousi chodbou, a ta nás zavedla do velké podzemní prostory. Byla zařízena jako pokoj. Rákos na zemi byl čistý a prorostlý travou. Na trojnožce visel kotlík na vaření, polena pod ním byla ohořelá. Viděl jsem truhlici

a kufr, stůl a židli. Ve vzdálenějším koutě byla postel a vedle ní ležela, skrčená jako odhozená panenka, stará čarodějnice. Benjamin se k ní rozběhl a chytil ji za rameno.

Obrátil ji. Ruce jí bezvládně klesly, hlava spadla dozadu. Oči byly otevřené, ale bylo jasné, že její bezzubá ústa už nikdy nevysloví žádnou věštbu ani nic jiného, neboť její dech navždy přervala červená šňůra, zařezaná do vrásčitého krku.

Mandeville zaklel a kopl do židle, až odletěla. Southgate přistoupil k mému pánovi a zkusil na krku staré ženy nahmatat tep, vyhýbaje se pohledu jejích nevidoucích očí.

„Je mrtvá už několik hodin," řekl. „Kůže je chladná jako kůže mrtvého hada."

Postavil se a otřel si ruce. „Sire Edmunde, ta stará čarodějnice pravděpodobně odehrála svou roli a poté byla odstraněna."

„Vypadá to tak," řekl Benjamin.

„Ale kdo ji zabil?" vyštěkl Mandeville.

„Podezřívám stejnou osobu či osoby, které mají na svědomí smrt Cosmy a Damiena i vašich dvou agentů v Londýně."

Benjamin ukázal na mrtvé tělo. „Byla jen najatou figurkou, ta hloupá stará. Vrah věděl, že bychom ji přinutili mluvit. Mohli ji zabít kdykoliv v posledních dvou dnech."

„Máte na mysli někoho z Templecombu?" zeptal se Southgate.

„Možná," odpověděl Benjamin. „Někdo z rodiny, nebo sluha, nebo možná sami templáři." Benjamin pokrčil rameny. „Jsme tu cizí, a jak dlouho nám trvalo se sem dostat - deset patnáct minut? V tom lese musí být tajné cesty a stezky. Vrah s největší pravděpodobností po jedné z nich přišel, zabil nepohodlnou svědkyni a vrátil se jinudy, přičemž za sebou zametl všechny stopy."

Nedalo se nic víc dělat. Mandeville řekl, že oznámí smrt té ženy, až se vrátíme do Templecombu, a pokračovali jsme v cestě bílou somersetskou krajinou. Do Glastonbury jsme dorazili po setmění. Cesty byly neschůdné, mráz tak třeskutý, že jsme mohli stěží mluvit a Mandeville vykřikl úlevou, když jsme zahlédli zdi Glastonbury.

Jeden z mnichů nás vedl boční brankou dovnitř, ostatní se nám postarali o koně a zavazadla. Opat Bere nás opět přišel pozdravit do domu pro hosty, tentokrát v doprovodu mnicha, který se při naší první návštěvě neukázal. Byl to statný mladík brunátného obličeje a jasných očí. Vypadal učeně a choval se zdvořile. Byl mi sympatický a i Benjamin k němu okamžitě pojal náklonnost.

„To je bratr Eadred, náš archivář a knihovník," vysvětlil opat Bere. „Vyhoví vašim přáním. Zná naši knihovnu jako svou vlastní dlaň a je znalcem Artušova života."

„Znal jste Hopkinse?" zeptal se ho z ničeho nic Southgate, když si sundával plášť a setřepával z něj sníh.

„Ano," odpověděl Eadred. „Bratr Hopkins byl člověk, který nežil v míru ani sám se sebou, ani s řádem. Nebyl historikem, nýbrž sběratelem legend. Náš klášterní řád mu připadal příliš přísný, a tak trávil každou volnou chvíli, kterou mohl, v naší knihovně."

Eadred jemně pohladil starého opata po ramenou. „Ctihodný otec dělal pro bratra Hopkinse, co mohl. Zařídil, aby byl zproštěn slibu a mohl pracovat jako kaplan na Templecombu a okolních vsích a osadách." Knihovník se mile, chlapecky usmál. „Ale on nebyl spokojen ani s tím. Prohlašoval, že nalezl klíč k záhadným tajemstvím a spěchal o tom říci pánovi z Buckinghamu." Poté zvážněl. „Nakonec Hopkins zni-

čil sebe a jiné a přivolal na naši komunitu i na jiné královu nevoli." Zadíval se pátravě na Agentes. „Přesto vám řeknu, pánové, že John Santerre je králův věrný poddaný."

Potom Mandeville začal vypočítávat, co bude chtít vidět zítra. Artušův hrob, rukopis, ve kterém Hopkins našel verše, a další věci, při nichž nám opat a bratr Eadred měli asistovat.

Eadred chladně souhlasil, sdělil nám, že jídlo nám nechá poslat, a zdvořile nám popřál dobrou noc.

„Nelíbí se mi," prohlásil Southgate, hned jak mniši odešli. „Nelíbí se mi tohle opatství a myslím si, že mezi ním a sirem Johnem Santerrem je nějaké spojení."

„Proč?" řekl jsem vyzývavě., Jaký pro to máte důkaz?"

„Když sir Edmund dnes ráno skončil s výslechy, mluvil jsem s několika sluhy - muži z okolních usedlostí. Santerre zcela jistě včera neobjížděl své statky, jak tvrdil. Tak kde byl, co?"

Mlčeli jsme a Mandeville a Southgate vyšli ven. V domě pro hosty jsme si udělali pohodlí, pojedli prosté jídlo, které nám poslali z refektáře, a odebrali se do postele.

Zítřejšího dne ráno šel Benjamin na mši do klášterního kostela a probudil mě. Posnídali jsme v malém refektáři hostinského domu slabé pivo a ovesnou kaši. Mandeville se Southgatem se k nám přidali, zatímco vojáci, kteří nás doprovázeli, byli mrzutí. Oba Agentes byli celí nedočkaví předvést opatství svou moc, a tak když za námi přišel bratr Eadred, Mandeville trval na tom, že půjdeme přímo do knihovny.

Vyšli jsme z hostinského domu, kráčeli po kameny dlážděné cestě na klášterní dvůr. Studovny byly prázdné kvůli chladnému počasí. Pustá zahrada byla pokrytá sněhem a ledem, jen z klášterního kostela k nám doléhaly chvalozpěvy.

Když jsme vešli do knihovny, bylo tam k našemu překvapení teplo. Vyhřívaly ji trubky s horkou vodou, jež také stříkala do latrín. Velmi dobře si na to vzpomínám, protože jsem něco podobného nikdy předtím neviděl.

Později jsem o tomto geniálním vynálezu diskutoval se sirem Johnem Harringtonem, královniným synovcem, který později navrhl důmyslný systém splachovacího záchodu. Fungovalo to tak, že jste za-

táhli za řetízek a obsah záchodu se spláchl vodou. Není sice příliš taktní mluvit o takových věcech, ale sám jsem si nechal takový postavit tady v Burphamu.

Benjamin byl samozřejmě v knihovně jako doma, vykřikoval nadšením nad vůní pergamenu, pemzy a inkoustu. Neúnavně sundával další a další objemné svazky z polic,

odstranil spony a brebtaje jako malé dítě pěl chválu na krásu rukopisu. Některá písmena byla uměleckým dílkem sama o sobě, byli v nich miniaturní draci, okřídlení hadi, kentaurové a další mýtické obludy. Mandeville se Southgatem tam jen stáli a blahosklonně se dívali, dokud sir Edmund neluskl prsty.

„Chci vidět Hopkinsovy rukopisy!"

Eadred se na něho díval s výsměšnou nevinností. „Takové tu nemáme, sire Edmunde."

„Nezahrávejte si se mnou!" vyletěl Mandeville. „Nevím, jak se jmenují, ale chci vidět ty, které Hopkins studoval."

„Ach, vy myslíte Avalonské legendy?"

Eadred šel a otevřel velkou, železem okovanou truhlu a vytáhl z ní tlustý foliant v kožených deskách, sepnutý dvěma malými sponami. Opatně je položil na stůl a my se kolem něho shlukli.

„Není to v pravém slova smyslu kniha," vysvětloval Eadred. ‚Je to v podstatě soubor legend o Glastonbury a okolí."

, A co v něm Hopkins našel?"

Mandeville odstranil spony a rozevřel kožené desky. Nejprve jsme na bílé rubové stránce nic neviděli, ale když k ní Eadred přiblížil svíčku, uviděli jsme slabé písmo psané inkoustem zeleným jako moře.

„Je velmi slaboučké," zašeptal Eadred. „Bůhví, jak to dělali."

Kroužil svíčkou nad rukopisem, dokud nebylo písmo čitelné. Benjamin si půjčil brk a kousek pergamenu a opsal si verše slovo od slova. Nelišily se ani v nejmenším od těch, které citoval Agrippa.

„Pod hladinou Jordánu Kristův pohár odpočívá,

Meč nad archou Mojžíšovou svoji mocnou čepel skrývá."

Mandeville odříkával verše jako dítě, které se učí deklamovat.

„Co to k čertu znamená?" zeptal se.

Eadred nás vyzval, abychom se posadili ke stolu.

„Jak na to Hopkins narazil?" zeptal se Benjamin.

Mnich rozpřáhl ruce. „Možná náhodou, protože i když ten rukopis obsahuje známé legendy, není v něm nic nového. Já osobně si myslím, že podrobně zkoumal desky a svítil si na ně svíčkou, aby se zblízka podíval, jestli není mezi obálkou a její vnitřní stranou mezera, a že se mu písmo postupně objevilo ve světle svíčky." Eadred ukázal na bílou stránku, kde písmo začínalo blednout. „Byl jsem u toho, když Hopkins ten objev učinil. Nic mi neřekl, ale byl tak rozrušený, že nechal knihu otevřenou i s kapkami vosku na stránce. Tak jsem zopakoval to, co dělal on. A zbytek víte."

Mandeville se předklonil a ťukal prsty na knihu. „A nic jiného tam není?"

„Vůbec nic."

„Potom tedy," řekl Mandeville a naklonil se k Southgatovi, „tady můj kolega, který je expertem na tajná písma, kódy a šifry, si tu knihu vezme k druhému stolu a tam ji bedlivě prostuduje."

Zadíval jsem se na Southgata a pronesl jsem s ironickým údivem: „Vy umíte číst! Vy umíte opravdu číst?"

To toho lotra skutečně rozzuřilo.

„Studoval jsem v Orielu!" vyštěkl. „Teologii, filosofii, logiku a matematiku!"

„Pak se vám musím omluvit, pane." Bouchl jsem se pěstí do dlaně. „To tedy dokazuje, že byste nikdy neposuzoval knihu podle obálky, že?"

Southgate sebral rukopis a odkráčel s ním. Mandeville se na mě nasupeně díval, zatímco Eadred a Benjamin se tvářili, jako by byli zcela zaujati vlastními prsty.

„Tohle není téma na vtipkování, Shallote," prohlásil sir Edmund. „Bratře Eadrede, ve jménu věrnosti králi, znáte význam této průpovídky?"

„Přísahám před Bohem, sire Edmunde, neznám!"

„Je v tomto opatství něco, co by byť jen vzdáleně připomínalo vody Jordánu nebo Mojžíšovu archu?"

Eadred hladil prsty desku stolu. „Jordán je řeka v Palestině," odpověděl. „Co by, při Bohu všemohoucím, sire Edmunde, mohla mít společného s opatstvím v Somersetu? A pokud jde o Mojžíšovu archu, byla to schránka, do níž uschoval Mojžíš kamenné desky, které přinesl, když sestoupil z hory Sinaj. Kde by tady, pro všechno na světě, mohlo něco takového být?"

Sir Edmund se však nedal tak snadno odbýt.

„Ale máte tu ten růžový keř," namítl, „který sem zasadil Josef Arimatijský, jak prohlašujete. Nezahrávejte si se mnou, milý mnichu. Vaše opatství tvrdí, že Josef z Arimatie sem přišel a přinesl s sebou Kristův pohár. Podle té knihy legend, kterou jste nám právě ukázal, sem přišel i Artuš a pil z toho poháru. Jeden z rytířů, sir Bedivere, opakovaně odnesl Excalibur do Narepoolu, který je od Glastonbury vzdálen pouhé tři míle. Je stále majetkem opatství a podle ročního vyúčtování, které předkládáte lordu správci pokladu, přináší vaší kuchyni 5000 úhořů ročně."

Sir Edmund se nadzvedl na židli a ukázal prstem přímo do mnichovy tváře. „Při Bohu všemohoucím, pane," vyhrožoval ochraptělým hlasem,, jestli objevím v tomto opatství či na jiném místě, které patří pod jeho správu, sebemenší náznak něčeho, co by mohlo mít spojitost s archou či Jordánem, postarám se, abyste stanul před královským tribunálem v Londýně pro vlastizradu!"

„Napřed, sire Edmunde, budete muset podobný důkaz najít," odpověděl Eadred chladně.

Mandeville se zvedl ze židle a zamířil ke dveřím.

„Prohledám opatství osobně!" vykřikl přes rameno. „Southgate, až budete hotov s tou knihou, pořádně se tu porozhlédněte." Po těch slovech za sebou zabouchl dveře.

Nezdálo se, že by se Eadreda Mandevillovy hrozby dotkly.

„Možná bychom měli jít," zašeptal a zadíval se na Southgata, který se skláněl nad knihou. „Sir Edmund mi nevěří, ale v tomto opatství ani nikde jinde nic nenajdete."

Vyšli jsme z knihovny, obešli severní stranu kostela a vešli do klášterního kostela mariánskou kaplí, jejíž vchod byl zatažen zaprášeným suknem.

„Opat Bere," vysvětloval Eadred, „teď nechává kopat kryptu. Bude se rozprostírat pod kaplí Panny Marie a vstupní kaplí."

Rozhrnul plachty a vedl nás po schodech dolů. Krypta byla místnost s vysokou klenbou. Strop nesla tenká kamenná žebra táhnoucí se od středu k okrajům a působící dojmem padající hvězdy. Krypta zatím nebyla dokončena a kupodivu to bylo jediné místo, kde mi Eadred připadal nervózní, jako by se mu nechtělo zdržovat se zde. Vrátili jsme se do vstupní kaple, prošli další malou kaplí a ocitli se v hlavní chrámové lodi postavené z velkých bílých kamenů. Prohlédli jsme si severní a jižní příčnou loď, prošli pod překrásnou přepážkou mezi chórem a chrámovou lodí a dále do presbytáře, pod nímž težel Artušův hrob.

„Je k tomu hrobu přístup?" zeptal se Benjamin.

Eadrer zavrtěl hlavou. „Ovšem že ne. Rakev je zapuštěna do klenby pod presbytářem. Jen svatý otec může dát svolení otevřít tento svatý hrob." Eadred rozpažil ruce. „A proč by měl být otevřen? Grál i Excalibur byly spatřeny stovky let po Artušově smrti a mnichové, kteří jeho tělo znovu pohřbili sem, by stěží uložili do hrobu i tyto svaté relikvie."

S tím jsme nemohli než souhlasit a pokračovali jsme v obhlídce kolem kostela po zasněžené, oblázky vysypané pěšině vedoucí za kaplí, dormitáři a kuchyní mnichů. Ústila do klášterní zahrady. Ta byla obklopena vysokou cihlovou zdí a nyní přikryta sněhovou pokrývkou, ale v létě musela být nádherná. Můj pohled však nejvíc přitahovala velká skála čnějící vysoko nad opatstvím a malý kostelíček svatého Michaela na jejím vrcholu.

„Nemůže být něco tam?" zeptal jsem se.

Eadred se usmál a zavrtěl hlavou. „Každý, kdo sem přijde, si myslí, že ten kostel je ve srovnání s ostatními stavbami poměrně nový. Můžete tam klidně vyšplhat, ale bude

to zbytečná cesta. Doporučoval bych, abychom takové náročné úkoly přenechali vašim dvěma společníkům, kteří si bezpochyby položí tutéž otázku."

KAPITOLA

Vrátili jsme se do hostinského domu. Eadred objednal v kuchyni horké víno, abychom se "Zahřáli. Brzy se s Benjaminem ponořili do rozhovoru o alchymii a kameni mudrců. Knihovník Benjaminovi také navrhl, že ho vezme k Narepoolu, jezeru, na jehož dně, podle legendy, leží Artušův meč. Začal jsem se nudit a vrátil jsem se do knihovny.

Naštěstí už Southgate odešel. Někteří mnichové měli práci ve skriptoriu, ale zdvořile mě pozdravili a nikdo nic nenamítal, když jsem začal listovat v rukopise, který nechal Southgate na stole.

Bratr Eadred měl pravdu. Rukopis obsahoval listiny popisující legendy o Glastonbury, Avalonu, Artušovi, o vykování Excaliburu a dokonce i smyšlený příběh o tom, jak Josef z Arimatie přivedl Krista, když byl ještě malý, do Glastonbury, aby zde nakoupili cín a vzácné oleje. V knize byly také topografické a biblické pasáže obecné povahy. Jeden z nich mne zaujal. Vzpomněl jsem si na to, co nám řekl Agrippa, a vzklíčilo ve mně podezření.

Rychle jsem knihu zavřel a sedl si, abych mohl přemýšlet. Pokoušel jsem se nějak aplikovat svůj objev na smrtonosné bludiště, v němž jsem se ocitl. Rozhodl jsem se o tom pomlčet.

(Oh, omluvte mne na moment, můj kaplan sebou šije a dělá kaňky na pergamenu. „Řekněte mi, co to bylo!"vříská. „Řeknete mi to! Není tam žádný náznak, ani stopy po vyřešení té záhady." Popadl jsem prut ze smuteční vrby a šlehl ho přes kotníky. Copak nečetl knihu De Ecclesiastes? „Všechno na zemi má svůj čas a své místo." Tak ať mne nechá vyprávět můj příběh. Toho hlupáka by nikdy nenapadlo vstát a vykřikovat během některé z her Willa Shakespeara. „Řekni nám, co se stane!" Zasypali by ho shnilým ovocem. Vlastně to není špatný nápad... Jestli nebude opatrnější, může se mu stát, že popadnu prázdný pohár od vína a praštím ho s ním po té jeho duté makovici. Ah ano, už se konečně uklidnil.)

Teď vám jen řeknu, že jsme v Glastonbury strávili dva dny, které nepřinesly žádné ovoce, a odjeli jsme, tak jak jsme přijeli, pouze se dvěma informacemi, které jsme znali už předtím: Za prvé, Hopkins byl mnichem v tomto klášteře, a za druhé, objevil zde tu záhadnou průpovídku. Bratr Eadred s námi kousek jel, tak dvě až tři míle za bránu opat-

ství. Na rozcestí se s námi rozloučil a vřele stiskl Benjaminovi ruku. Můj pán se pak na nás obrátil.

„Jeďte, prosím, dál beze mne," řekl. „Potřebuji s bratrem Eadredem probrat jistou soukromou záležitost."

Já se tím cítil mírně raněn, Mandeville uražen.

„Co je to za záležitost?" vybuchl.

„Sire Edmunde," pronesl klidným hlasem Benjamin,, je to záležitost svědomí, zpovědní tajemství!"

Kdo by mohl proti tomu něco namítat? Sir Edmund dal znamení a vojáci i já jsme za ním vyrazili na cestu. Ohlédl jsem se a viděl svého pána v důvěrném hovoru s mnichem. Říkal něco, co knihovníka zřejmě dost vyvedlo z míry. Dokonce až z místa, kde jsem stál, jsem viděl, jak je Eadred rozčilený. O chvíli později nás Benjamin dohonil.

„Co se stalo, pane?"

„Teď ne, Rogere," zašeptal.

Pokračovali jsme v cestě do Templecombu. Během našeho pobytu v Glastonbury nesněžilo, ale obloha byla zatažená a hrozivá. Když jsme byli u vsi na cestě k panskému domu, vzpomněl si sir Edmund na to, jak jsem byl přepaden ze zálohy, a přikázal vojákům, aby šli před námi. Šli jsme pomalu. Studený vítr nás štípal do tváří, dělal nám z prstů zmrzlé špalky a koním dalo dost práce

udržet se na nohou, jak jim klouzala kopyta. Vtom, ve chvíli, kdy jsme vyjížděli z ohybu cesty a před námi se objevily první věže Templecombu, se jeden z vojáků rozběhl zpátky takovým tempem, že jeho kůň uklouzl a málem narazil do Mandevillova.

„Co se stalo, člověče?" vybafl na něho Southgate.

Vojákova tvář připomínala ducha. Jen beze slov otevřel ústa a ukazoval dopředu na cestu. Mandeville pobídl koně a vyjeli jsme z ohybu na rovnou cestu. Zpočátku jsme v příšeří neviděli nic než cestu a po obou stranách stromy, ale pak naše oči zaujalo blikání svíčky. Zdálo se, zeje postavena ve sněhu, a proti větru ji chránilo malé kovové stínítko, ale když jsme přijeli blíž, obrátil se mi žaludek. Koně začali jankovatět. Mandeville se Southgatem hlasitě zakleli, protože svíčku ve sněhu držela šedozelená ztuhlá ruka.

„To je čarodějnické dílo!" vydechl Mandeville.

„Já kolem toho nejedu!" prohlásil jeden z vojáků.

„Odstraňte to!" přikázal Mandeville Southgatovi.

„Sire Edmunde, já bych s tím radši nehýbal," řekl Southgate.

„Pojď, Rogere," vyzval mne Benjamin.

Oba jsme seskočili z koně a šli se podívat na tu ohavnost zblízka. Ruka už byla ve stádiu rozkladu, zakrvavený zbytek zápěstí už se podobal zčernalé kaši. Nehty neměly barvu, z prstů už začalo opadávat maso. Vítr změnil směr a my ucítili nesnesitelný pach hniloby.

„Co je to?" zeptal se Benjamin.

(Oh, já věděl, co to je! I přes svoje nevinné mládí jsem už viděl spoustu temných a krutých čarodějů, mágů a černokněžníků: mužů, kteří používali temných sil k ovládnutí ducha svých protivníků. Dejte v této věci na mne: síla čarodějnictví spočívá v tom, že ovládne myšlení jiných lidí. Nedávno jsem tuto teorii probíral s Willem Shakespearem a Richardem Burbagem, které jsem potkal v Globu. Starý Will, Bůh ochraňuj jeho laskavé oči, byl

tou myšlenkou vskutku zaujat. Ve hře, kterou právě teď píše, je scéna, kde čarodějnice na pusté planině ve Skotsku vnukly záludné myšlenky šlechtici s vražednými sklony, zvanému Macbeth.)

Toho studeného dne jsem ale jen tiše zíral na tu divnou věc ležící ve sněhu. Vypadalo to, jako by ruka vyrůstala ze země, jako by se nějaký ghoul snažil vyhrabat z hrobu.

„To je přinejmenším výstraha," vysvětloval jsem.

Benjamin vypadal udiveně.

„Nebo velmi účinný talisman," pokračoval jsem. „Čaroděj uřízne ruku zavražděnému člověku, pak vytvaruje z lidského tuku svíci a vtiskne ji do uřezané ruky. Tak se vyvolávají démoni, může se tak uvalit na někoho kletba, nebo to může být varovné znamení."

Benjamin se ke mě naklonil. „Myslíš, že to funguje?"

Pokrčil jsem rameny. „Nu, dokázal bych tímto způsobem vyvolávat Satana z pekla, pane."

Benjamin se na mě podíval tázavě.

, Jiná věc je, jestli by přišel."

(Jednou jsem řekl tu stejnou větu Willovi Shakespearovi a samozřejmě se dostala do jedné jeho hry. Myslím, že je to v Jindřichovi IV., v prvním díle, kde Hotspur a Glendower hovoří o magii.)

Benjamin se postavil a řekl: „Jestli to pochází z pekla, tak to tam vrátíme!" a zadupal ruku i se svíčkou do země. Plamínek právě uhasí, když Mandeville a Southgate seskočili z koní a vykročili za námi. Oba byli bledí a bylo vidět, že jaksi pozbyli veškeré radosti, že jim tento úkol král přidělil. Mandeville se zadíval do tmy a pak na havrany, kteří nám kroužili nad hlavami.

„Toto místo je poznamenané peklem!" zamumlal a kopl do sněhu v místě, kde předtím byla ruka. „Možná bychom toho měli nechat, vrátit se do Londýna a přijet sem až na jaře s vojáky!" Kousal si spodní ret. „Na to, abych opravdu zjistil, co se tady děje, bych musel nasadit všechny své agenty."

„A co na to řekne král?" zeptal se tiše Benjamin. „A především, co si bude myslet můj strýček, když se teď vrátíme s prázdnýma rukama a navíc ještě oznámíme smrt Cosmase a Damiena? Chci spravedlnost, sire Edmunde, a vy zase chcete pomstu. Vražda je jako hazardní hra. Zatím tomu tichému vrahovi vychází každý tah, ale dříve či později se dopustí chyby."

(Chci vám ukázat, jak se časy změnily. Bůh jim dopřej klidu, Mandeville a Southgate možná byli zlí, věrní královi slídilové, ale přesto jim zůstal kus svědomí. Ne jako Walsingham a další generace špionů a „agentů provokatérů". Vezměte například Christophera Marlowa: Byl jsem s ním, když byl zavražděn ve svém vlastním domě. On a jeho vrahové, Frizier a Skeres, nebo Poley, byli ztělesněním pekla a nebáli se lidí ani Boha. Chudák Kit! Špatný člověk, ale vynikající básník. Zemřel příliš mladý.)

Pokračovali jsme v cestě na Templecombe. Santerrovi na nás čekali s Bowyerem, který s rozepnutým límečkem u košile, v pantoflích, tvář zarudlou od pití a dech páchnoucí vínem, vypadal, že se tu usadil natrvalo. Zdálo se, že sir John a on se stali důvěrnými přáteli a já byl v duchu zvědav, zda se Santerrovým toho důležitého služebníka koruny po-

dařilo podplatit. Mandeville z toho vůbec nebyl nadšený a díval se na něho nevraživým pohledem.

„Byla vaše cesta do Glastonbury k něčemu?' zeptal se sir John, když jsme se zahřívali před velkým krbem, zatímco lady Beatrice a Ráchel podávaly kořeněné víno.

Mandeville jen tiše zaklel a Southgate by byl na adresu opatství řekl něco řádně jízlivého, kdyby ho sir Edmund ne-napomenul, aby byl zticha a hleděl si svého vína. Sir John, spokojen sám se sebou, se je snažil rozveselit.

„Co byste na to řekli, kdybychom si zítra udělali přestávku od povinností a státních záležitostí," řekl. „Nenapadl nový sníh a já vím, kde by mí psi dokázali vystopovat pěkné jeleny."

Bowyer a Southgate okamžitě vyjasnili tvář při představě honu. Dokonce i Mandeville souhlasil a podle jejich dalšího hovoru jsem pochopil, že jsou oba náruživými lovci a honu se oddávají přímo vášnivě. Byl jsem si také jistý tím, že i sir John Santerre, přestože se tvářil tak blahosklonně, byl zkušený a zběhlý v hledání lidských slabin, kterých pak náležitě využil. Jestlipak už odhalil i moje? To mě zajímalo. Poslal Mathildu do mého pokoje úmyslně?

Díval jsem se na Ráchel, která upírala laní oči na Benjamina. Hrála také nějakou naplánovanou úlohu? Byli jsme všichni koupeni? Já Mathildou, Benjamin Ráchel, Bowyer dobrým jídlem a pitím a Agentes vyhlídkou na lov? Připomněl jsem si, co Mandeville řekl, když jsme se blížili k domu. Začínal na nás působit vliv toho ponurého panství?

Řeknu vám, že jsem rozený lump. Měl jsem velké problémy s rozlišováním svého a cizího majetku, nebo jsem se tak alespoň tvářil, ale nemám rád, když ze mě někdo dělá hlupáka. Pravdou je, že jsme v Glastonbury nic nenašli, ani nezjistili nic o vraždě Cosmase a Damiena. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Bowyer byl opilý, Benjamin se obíral vlastními myšlenkami nebo Rachelinou krásou, Mandeville a Southgate si užívali pohostinství domu a Santerrovi, jejichž chování bylo přinejmenším podezřelé, hráli roli usmívajících se hostitelů.

Odložil jsem svůj pohár a vstal. Rozhovor Bowyera se Southgatem o nadcházejícím lovu utichl, když jsem se postavil ke krbu a ohříval si záda.

„Rogere?" zadíval se na mě udiveně Benjamin. „Co je ti?"

Zadíval jsem se kolem sebe., Jsem unavený, je mi zima a jsem vyčerpaný," řekl jsem. Držel jsem přitom ruku zdviženou a odpočítával jsem jednotlivé body na prstech jako učitel před skupinou školáků. „Cosmas je mrtvý. Damien je mrtvý." Zadíval jsem se na Santerra. „Ta stará čarodějnice je mrtvá. Když pošlete muže do lesa, najdou její zmrzlé tělo v jeskyni, která byla jejím domovem. A nakonec, při návratu z Glastonbury, se nás někdo pokusil zastrašit tím kouzlem."

Santerre vykřikl překvapením. Bowyer se na mě díval opilým zrakem. A já se díval na Benjamina a na Agentes.

„ Vy mu to neřeknete?" zeptal jsem.

„Rogere," napomenul mě Benjamin, „bude lepší, když budeš držet jazyk za zuby."

‚Blbost!" odpověděl jsem. „Když jsme jeli po cestě k vašemu domu, sire Johne, našli jsme uříznutou hnijící lidskou ruku s rozsvícenou svíčkou."

Santerrovi na mě zírali s otevřenými ústy.

„Jsem pěkně vyděšený!" zvolal jsem. „V páchnoucích uličkách Southwarku a Whitefriars je taková věc velmi účinným talismanem a varováním pro všechny. Někdo tady si přeje naši smrt. Někdo na Templecombu nebo v okolních usedlostech. A já nemám vůbec chuť hrát si na zajíce v žitě!"

Vyšel jsem z haly, spokojen sám se sebou, a šel jsem do svého pokoje. Za pár minut přišel Benjamin. Vklouzl ke mně a přisunul si židli k posteli, protože už jsem ležel.

„Rogere, k čemu ten výbuch?"

Opřel jsem se o lokty a podíval se na něho.

„Venku je tma, zima a padá další sníh. Bowyer je opilý jako Dán, Mandeville a Southgate mají strach a vy se zdáte být zaujat víc Ráchel než čímkoliv jiným."

Benjamin se usmál a zavrtěl hlavou. „Tak to je ten problém, Rogere? Ty žárlíš?"

Plácl jsem sebou zpátky na postel a zasmál jsem se. Vzal mě za ruku.

„Řekni mi, proč jsi to řekl, Rogere? Obvykle býváš zticha. Svědomitý, velmi inteligentní sluha, který všechno vidí, ale mlčí."

Já se jen díval do tmy. „Možná máte pravdu, pane, ale já se bojím. Někdo nám vyhrožuje, útočí na nás a dva z naší družiny jsou už po smrti. Vydáváme se pátrat do promrzlé

pusté krajiny a nic nenacházíme. Ano, přál bych si, aby se Ráchel dívala na mě tak, jako se dívá na vás." Vrhl jsem na něho naléhavý pohled. „Ale já si tu připadám jako kachna bez vody, pane. Kdybychom byli v uličkách Paříže nebo londýnských strouhách, dokázal bych se někde ukrýt nebo se bránit. Ale co když nás sem poslali proto, aby nás tu jednoho po druhém zabili?"

Benjamin se zachvěl a zamnul si ruce.„Něco jsme přece jen našli, Rogere," odpověděl. „Všiml jsem si tvého pohledu, když jsme opouštěli Glastonbury."

„Co vám prozradil Eadred?" odpověděl jsem otázkou.

„Ptal jsem se ho, proč má sir John Santerre tak úzkou vazbu na Glastonbury."

„A?

„Nejprve se Eadred pokoušel blufovat, že je to jen tím, že je sir John majitelem okolních pozemků, ale pak přiznal, že Santerre financuje stavbu krypty opata Bera, ale jestli se chci dozvědět víc, mám se prý obrátit buď na sira Johna, nebo na opata. Tak co, Rogere, co jsi objevil?" zeptal se Benjamin s úsměvem.

Řekl jsem mu o svém objevu. Benjamin zbledl, nebo se mi to možná v té tmě jen zdálo. (Znovu žádám o prominutí, ale můj písař už zase vyžaduje, abych okamžitě řekl, co to bylo za stopu. Jenže já to neudělám! Jak říkával Shakespeare, každý příběh má svou vlastní chronologii a gradaci. Bude muset počkat!) Mám-li být upřímný, tehdy jsem ještě neznal plnou cenu svého objevu, ale Benjamin ji poznal.

„Pane," škemral jsem, „dává vám to nějaký smysl?"

„Ano, dává," odpověděl Benjamin rozvážně. „Když jsme prohledávali pokoje na Templecombu, dostal jsem mlhavou představu o tom, jak asi zemřel Cosmas. Jistý nápad jsem dostal i to odpoledne v kostele, kde byl zabit Damien." Zúžil oči a potřásl hlavou., Ale to jsou jen útržky, Rogere. Samy o sobě nic neznamenají."

Nechal mě podřimovat, dokud nepřišel sluha oznámit,

že je čas na večeři. Sešel jsem dolů a našel tam Santerra, který si stále hrál na pohostinného hostitele. Stůl na pódiu byl pokryt hedvábným ubrusem, na něm stálo to nejvzácnější sklo a stříbro a z kuchyně se linuly lahodné vůně, které nám dráždily čichové i chuťové buňky. Cítil jsem pečenou kachnu, paštiky, ovocné koláčky a vůni čerstvého marcipánu.

Santerre se převlékl do kabátce a stříbřitě šedých kalhot, jeho žena a dcera vypadaly překrásně v róbách z modrého saténu lemovaných zlatem. Santerre klokotal jako jarní potůček. Ujišťoval opilého Bowyera, že bude na Templecombu vždy vítaným hostem, a mně to připomnělo přátelství mezi Pilátem a Herodesem. Southgate vypadal spokojeně, zatímco Mandeville byl tichý či spíš zaražený a zamyšleně se díval na mne, jako by přemýšlel o tom, že mu můj výbuch odkryl jednu stránku mé povahy, kterou do té doby neznal.

Už jsme byli téměř po večeři a já do sebe nalil přinejmenším čtyři po vrch naplněné číše červeného klaretu, když se na čistém ubruse objevila rudá skvrna. Nejprve jsem se domníval, že je to rozlité víno, ale skvrna se neustále rozšiřovala a já si všiml, že rudá tekutina kape ze stropu nad našimi hlavami. Zadíval jsem se tím směrem, ale trámy tonuly ve tmě.

„Podívejte se!" vykřikl jsem a ukazoval na šířící se rudé kolo. Hovor i smích ustaly, jako když utne. Všichni seděli a dívali se na šarlatovou skvrnu. Benjamin se jako první vzpamatoval z úleku, vstal a odsunul židli.

„Co je nad námi, sire Johne?"

„Malá místnost. Pokojík s okny na východ. Používáme jej jen v létě."

Benjamin vyběhl z jídelny a já za ním. Za námi bylo slyšet zděšené výkřiky, jak se zřejmě krvavé kolo šířilo. Běželi jsme po schodech nahoru a odráželi stranou vylekané sloužící. Zahlédl jsem Mathildinu bílou tvář, vyběhl na galerii a vrazil do příslušných dveří.

Pokoj byl studený a temný, okna zavřená okenicemi. Benjamin proklínal tmu, ale jako v každé dobré domácnosti byly hned za dveřmi krabice se svíčkami a křesadly. Benjamin jednu z nich rozsvítil a vešli jsme do pokoje. Zpočátku jsme neviděli nic, postupovali jsme pomalu

jako krabi po vysokém měkkém koberci. Dotkl jsem se něčeho vlhkého a lepkavého. Benjamin na to posvítil. Bůh mi odpusť, ale málem jsem začal vřískat hrůzou. Uprostřed koberce stála uťatá hlava s vypoulenýma očima - hlava naší staré známé čarodějnice.

Hrůzná sama o sobě v posmrtné podobě, začínala už zahnívat a kůže dostala našedlou barvu. Krev z přeseknutých tepen prosakovala kobercem a dřevěnou podlahou do místnosti o poschodí níž. Obrátil se mi žaludek. Slyšeli jsme, jak se dveře za námi otvírají, ale Benjamin příchozí okřikl, aby sem nikdo nevstupoval.

„Pojď, Rogere," zašeptal. „Tady už nic nenaděláme."

Venku na galerii řekl Benjamin všem, co jsme objevili. Lady Beatrice dostala hysterický záchvat, vzlykala, opřela se o zeď a přikryla si oběma rukama tvář, zatímco Ráchel se ji snažila uklidnit. Santerre překvapením vystřízlivěl a sirem Edmundem a Sauthgatem zmítal strach a hněv zároveň.

„Ukliďte to!" křikl Benjamin příkře na Santerra. „Nechtě srolovat koberec, odnést ho dolů a tam ho spalte i s jeho příšerným obsahem. Podlaha se dá vydrhnout." Podíval se na sira Edmunda. „Roger měl pravdu. Tímto proklatým domem obchází anděl smrti!"

„Kdo něco takového mohl udělat?" zamumlal Southgate.

„Někdo ze služebnictva, někdo, koho neznáme," odpověděl Benjamin., Ale jak ta hlava, tak ruka ve sněhu patřily zaživa té ubohé babici. Mimochodem, kde je váš šerif Bowyer?"

„Opil se," vyštěkl Mandeville. „Teď spí jako nemluvně dole v hale."

Benjamin dal pokyn, abychom šli.

Mandeville ho zadržel v rohu galerie a zašeptal: „Pane Daunbey, pro Boha živého, co mám dělat? Mým úkolem je zatýkat zrádce, spiklence... ne klopýtat ve tmě a honit se za nějakým tajemným vrahem."

Benjamin si něco pro sebe zamumlal.

„Co jste říkal? Co jste říkal, pane Daunbey?"

Můj pán k němu pozvedl tvář tvrdou jako kámen a plnou hněvu. „Přemýšlel jsem o tom, co jste říkal, sire Edmunde. Toto už není jako s ubohým Buckinghamem, viďte? Nebo s takovým neškodným krejčím,

jako byl Taplow, kterého stačilo zavřít do klece a nechat odvést na porážku. A Templecombe není nějaké opatství, kde můžete podupávat podpatkem a hrát si na velkého pána. Jak se vám to líbí, sire Edmunde, být kořistí místo lovcem?"

Po těch slovech se můj pán obrátil na podpatku a odkráčel do svého pokoje.

(Můj písař si šeptá, že se Benjamin zachoval jinak, než odpovídalo jeho povaze. To ale není pravda! Benjamin byl laskavý, něžný člověk. Odjakživa nenáviděl drsné chlapy a měl pravdu, když to udělal. Mandeville a Southgate přijeli na Templecombe proto, aby všechny přinutili tančit, jak oni pískali. Místo toho šlápli do hadího hnízda.)

Já jsem se chvíli loudal po chodbách, protože večeře byla tou událostí pokažena a tedy skončena. Zanedlouho jsem zahlédl svou svůdnou Mathildu s rukama plnýma ložního prádla, jak našlapuje po špičkách, aby ji nikdo neviděl. Šel jsem za ní o poschodí výš a tam ji popadl za loket.

„Mathildo moje sladká, na slovíčko."

Lekla se a obrátila prudce ke mě, ale nebyla vylekaná a já z jejích očí vyčetl záblesk triumfu. Vtáhl jsem ji do okenního výklenku.

„Tys nehledala zlato, že je to tak?"

Roztomile našpulila rty.

„Peníze byly druhořadé, nemám pravdu?" pokračoval jsem. „Co jsi hledala? To ty jsi nechala toho muže zemřít v plamenech? Jak jsi to udělala?"

Povzdechla a sedla si na okenní desku.

„Pane Shallote, vy a ta horda neotesanců si přijedete na Templecombe s bůhvíjakými úmysly." Zadívala se do mrazivé tmy. „Tady jste stovky mil od Londýna s bandou hrubých vojáků a myslíte si, že vás budou chránit. Ten ďábel a jeho asistent chytili lorda Buckinghama, kterého tu všichni milovali. Odvezli ho do Londýna, tam mu nechali useknout hlavu a projevili při tom daleko méně soucitu, než s jakým my tady podřezáváme kuřata. Jeho půda byla zabavena, mnichové v Glastonbury jsou tyranizováni a jedná se s nimi, jako by byli nějací bezprávní vězňové."

Podívala se na mě pohrdavě. „No ano, slyšeli jsme o tom." Kroutila v ruce rožek prostěradla. „Co od nás čekáte? Že budeme nečinně přihlížet tomu, co děláte? Toto je stará země, pane Shallote. Už Artuš po ní jezdil se svými rytíři, alespoň nám to tak vyprávěl pan Hopkins. Lidé se tu templářů bojí, ale zároveň si jich váží pro jejich znalosti."

Dokážu přijmout kázaní od každé hezké ženy a Mathilda nebyla výjimkou, ale nemohl jsem nepostřehnout hrozbu v jejích slovech. Ironicky jsem spráskl ruce. „A co jsi z toho všeho vyvodila, moje sladká Mathildo? Jak to souvisí s tím, že jsi nám prohledávala věci s úmyslem nás okrást?"

Dokonce i v té tmě jsem viděl, jak zčervenala.

, Já nejsem zlodějka!" vyjela uraženě a hrdě se narovnala. , Jsem chudá vdova. Můj manžel zemřel před dvěma roky na potní nemoc. Ano, Rogere, my v Somersetu se vdáváme mladé. Mám dítě."

„Máš také otce," namítl jsem.

Kousla se do rtu.

„Máš otce," pokračoval jsem tiše. „Vysokého, prošedivělého muže, který mírně kulhá. Kde přišel ke svému zranění?"

„Nehoda."

„Nesmysl!" vyletěl jsem. „Chceš, abych zavolal Mandevilla a Southgata a nechal ho přivést do haly? Vsadím zlaťák, že jeho ránu způsobil meč. Tvůj otec byl mezi těmi, kteří mě napadli!"

Něco si zamumlala.

„Cos říkala?"

„Kdyby tě byli chtěli zabít," zašeptala, „tak by to udělali. Proti tobě ani proti tvému pánovi nic nemáme. Chtěli tě jen zastrašit." Vzala mě za ruku. „Prosím tě, Rogere, nech mého otce na pokoji." Zadívala se oknem ven. „Toto místo je plné duchů," dodala šeptem.

„A co templáři?"

Sklonila hlavu. Vytáhl jsem svou krátkou dýku a ukryl ji v dlani.

„Nic v životě není zadarmo," zašeptal jsem. „Ty a tvůj otec pro mě neznamenáte hrozbu, ale ti, pro něž pracujete..."

Mathilda zavrtěla hlavou. Zvedl jsem ruku s dýkou a postavil se.

„Počkej!" zadržela mou ruku. „Rogere, my jsme jen malé mouchy na velkém psu. Posloucháme příkazy, které někdo tu a tam utrousí šeptem."

„A kde žije ten pes?" zeptal jsem se.

Mathilda se se strachem zahleděla dolů, do zahrady, a také vstala. „Jestli si přeješ setkat se psem," zašeptala, „najdeš ho na ostrově." A jako duch zmizela ve stínu a utíkala po galerii pryč.

Zůstal jsem stát, díval se z okna do houstnoucí mlhy a přemýšlel o tom, co mi řekla. Dozvěděl jsem se toho dost. Mohl jsem se vrátit do svého pokoje, zamknout se a oblečen ulehnout do postele, abych se posilnil spánkem.

KAPITOLA

Na druhý den ráno jsme brzy vstali a rychle posnídali i přes tu hrůznou událost ze včerejšího dne. Southgate byl rozhodnut zúčastnit se honu, zatímco Bowyer měl pořádnou kocovinu po včerejším vydatném popíjení. Mandeville, pánovitý jako vždycky, nás ignoroval, když vydával instrukce šerifovi, jehož zrak byl stále ještě zakalený po včerejší opici, aby poslal pro další muže. Vůči Santerrovi se choval nápadně chladně.

Když jsme šli ke stájím, slyšel jsem, jak sir Edmund šeptá Santerrovi, že události, k nimž došlo na Templecombu, přesáhly rámec jeho kompetencí. Chtěl se vrátit do Londýna a doporučit králi, aby sem poslal zástupce justice. Pokud se domníval, že to sira Johna vyleká, pak se nemýlil. Jestliže sem přijdou královští soudcové, přivedou s sebou vojsko a vydají královské nařízení ke zvýšení odvodů z půdy, ustanoví porotu, budou shromažďovat důkazy a neodejdou, dokud nebude případ uzavřen. Santerre se chystal protestovat, ale Mandeville ho zarazil úsečným mávnutím ruky v rukavici.

„Tyto záležitosti počkají!" vyštěkl. „Dnes se vydáme na lov, zítra odjedeme."

Zbytek skupiny na nás čekal na dvoře plném štěkajících psů, dlouhých hubených chrtů, černých, bílých a žíhaných. Trhali se na vodítkách, zatímco na opačné straně dvora kňučeli mastifové na protest proti

náhubkům na šedivých čeních a netrpělivě mrskali ocasy. Děvečky pobíhaly s poháry horkého positu, pacholci ze stájí a podkoní na sebe pokřikovali při vyvádění koní, sedlali je a připravovali k jízdě. Southgatův a Bowyerův kůň byli velmi bujní a nedočkaví,frkali a vyhazovali kopyty do vzduchu. Jejich pánům chvíli trvalo, než je zkrotili.

Nakonec jsme nasedli, vyprázdnili poslední poháry, zatímco psovodi už vyrazili dopředu. Štěkot psů rušil ticho okolního mrazivého vzduchu.

Nový sníh nenapadl, obloha byla ještě zatažená, ale vzduch byl jiskřivý a o něco teplejší. Vyjeli jsme ze statku zadní branou a vydali se po vyježděné cestě do lesa. Nejprve jsme jeli všichni společně, ale kvůli nedočkavosti a bujnosti koní, zejména Bowyerova a Southgatova, jsme se museli rozdělit. Projeli jsme lesem a zastavili se na vrcholku malého kopce, který se svažoval dolů k zasněženým polím, místy přerušovaným nízkým porostem a lesíky. Stopaři a naháněči už byli dole a lovci se za nimi pustili z kopce dolů doprovázeni výkřiky a štěkotem psů.

Benjamin a já jsme zůstali na kopci a dívali se, jak poslední ze skupiny mizí v lese. Chvíli bylo ticho, ale pak se psí štěkot změnil v divoký rámus. Vzduchem se rozléhal křik a troubení na lovecké rohy. Z lesa vyběhl statný jelen se dvěma laněmi a v oblacích sněhu běželi přes louku. Santerre troubil na roh a vedl vzrušené lovce dolů z kopce. Jelenovi už se podařilo jedno pole přeběhnout. Za ním se hnali jako černé šípy psi. Lov začal.

Je těžké přesně popsat, co se potom stalo. Byli jsme mezi jezdci, kteří sjížděli z kopce dolů. Santerre vedl naši skupinu, Bowyera, Southgata, Mandevilla, Benjamina a mě, včetně lady Beatrice a Ráchel, které jely jako poslední. Bowyer a Southgate vyrazili se svými nedočkavými koňmi, radujícími se z volnosti po dlouhém stání ve stájích, první.

Všichni jsme bodali koně ostruhami a pobízeli je bičíky, než jsme doběhli k úpatí kopce, abychom udrželi tempo, protože sněhové závěje ztěžovaly pohyb. Vtom najednou Bowyerův a Southgatův kůň vyrazili prudce kupředu. Vyhodili kopyty, zaržáli a vystřelili jako dva šípy. Benjamin a já jsme se rychle rozjeli za nimi, protože nám bylo jasné,

že jezdci nad nimi ztratili kontrolu. Uvědomil jsem si, že se něco děje, protože když se kůň stane neovladatelným, je nejlepší z něj co nejrychleji seskočit. Bowyer se Southgatem se o to pokusili, ale vypadalo

to, že nemohou vyvléknout vysoké jezdecké boty z třmenů. Oba skutečně ztratili kontrolu nad svými koňmi.

Soutghatovi se podařilo vytáhnout levou nohu a přehodit ji přes sedlo, ale pravá noha zůstávala nadále uvězněná. Kůň se vzepjal, vyhodil Soutgata a táhl ho za sebou, protože pravá noha vězela ve třmeni pevně. Bowyerův kůň jel ještě rychleji směrem ke stromům. Benjamin křičel na Santerra a Mandevilla, aby jeli za šerifem, zatímco on a já jsme uháněli za Southgatem, kterého kůň vlekl jako hadrového panáka. Benjamin koně dohonil, chvíli mu jel po boku, vytáhl dýku, sklonil se a přeřezal řemínek třmenu, ve kterém Southgate visel.

Seskočili jsme a dřepli si vedle něho. Bůh je mi svědkem, že to s ním vypadalo špatně. Zadní část hlavy a nohy byly samá ošklivá rána. Sténal, otevřel oči a pak ztratil vědomí.

Bowyer takové štěstí neměl. Jeho kůň doběhl k lesu, kde jezdce srazila nízká silná větev. Kůň pádil hlouběji do lesa, vláčel za sebou Bowyerovo tělo hustým porostem a křovím a narážel jím o stromy.

Hon skončil. Nadháněče a honce poslal Benjamin zpátky na statek a přikázal jim, aby přinesli dvoje nosítka, víno a obvazy.

Mandeville se Santerrem se v krátké době objevili na kraji lesa. Santerre měl v rukou kuši, Bowyerovo tělo mu viselo bezvládně přes sedlo. Nebylo zapotřebí se ptát. Jeho tělo bylo samá otevřená rána od hlavy k patám, místo obličeje beztvará krvavá kaše a podle toho, jak mu visela hlava, bylo poznat, že má zlomený vaz. Mandeville musel zastřelit jeho splašeného koně, aby ho vůbec mohl odříznout.

„Co Southgate?" zeptal se unaveně.

„Přežije to," odpověděl Benjamin. „Nebo si to alespoň myslím." Ukázal na Southgatovu levou nohu. „Prostá zlomenina, stejně jako na ruce. Jen Bůh ovšem ví, jaká další zranění utrpěl."

Mandeville poklekl do sněhu vedle svého asistenta. Vypadal zdrceně.

„To je konec," zaúpěl. „Král to nepřijme."

Benjamin mu vtiskl vak s vínem mezi rty a přinutil ho napít se.

Bowyerovo tělo bylo neprodleně zabaleno do prostěradla, vloženo do bedny z borového dřeva, tu potom položili na káru a odvezli do Tauntonu.

Když jsme byli opět na Templecombu, Mandeville chodil tam a zpátky jako rozzuřený tygr, chrlil urážky na Santerra, okřikl lady Beatrice, aby přestala vřískat a přikázal služebnictvu, aby poslali někoho do vsi a přivedli k Southgatovi nějaké zkušené léčitelky. Zraněného muže odnesli do jeho pokoje.

Pozdě odpoledne se dostavily dvě ženy. Mandeville, bledý jako duch, jim slíbil hory doly, když uzdraví jeho společníka. Potom si sbalil své věci, prohlásil, že na Templecombu nezůstane ani o chvíli déle a požádal o dvoukolové vozy a koně na cestu do Glastonburského opatství.

Z Templecombu zmizely poslední zbytky veselí. Santerrovi se drželi v uctivé vzdálenosti od Mandevilla, který chodil po galeriích a chodbách a rozkazoval služebnictvu i vojákům mrtvého šerifa. Jedinkrát narazil na Santerra v hlavní hale. Mandeville na něho hněvivě ukázal prstem.

„Odjíždím, sire Johne, ale na jaře se vrátím se soudci Jeho Veličenstva a tisícovkou kopiníků!"

„Sire Edmunde," přistoupil k němu Benjamin.

„Co je, Daunbey?" vyštěkl Mandeville a ani se nenamáhal k němu obrátit hlavu.

„Vy odjíždíte do Glastonbury?"

„Ano, opouštím tuto pekelnou díru a doporučuji vám, abyste učinil totéž."

„Southgate nemůže být převezen."

„Zemře, jestli zůstane tady," zasyčel Mandeville.

„Nanejvýš může být převezen do vsi. Třeba na faru, kde ho mohou střežit vojáci. Ale sire Edmunde, prosím vás, posečkejte nějakou chvíli. Teď nemůžeme odjet," naléhal Benjamin. „I když nenapadl nový sníh, cesty jsou zmrzlé. Southgate zemře, dřív než dojedeme do vsi. A navíc, co na to řekne král?"

Mandeville hleděl do ohně v krbu.

„Neměl jsem sem volat Bowyera," bědoval. „Zapomněl jsem na Buckinghama." Kousal se do rtu a díval se na Benjamina. „Bowyer měl svůj podíl na vévodově zkáze. Byl poznamenaný. Ale jak?" zeptal se pochmurně. „Jak někdo dokázal, aby se ti koně splašili? Jestli to zjistíte, pane Daunbey, slibuji, že tu zůstanu, dokud případ neuzavřeme."

„Pánové!"

Všichni jsme se obrátili. Ráchel, překrásná v tmavě červeném šatu, stála na prahu.

„Pánové," pozdravila nás a vešla dovnitř s rozhodným výrazem ve tváři. „Pánové a zejména vy, sire Edmunde. Můj otec se napůl zbláznil a matka je hysterická. Protestuji proti tomu, abyste chodil po našem domě a křičel na služebnictvo jako nějaký pirát. My také truchlíme nad Bowyerovou smrtí a Southgatovy rány jsou ošetřeny." Dívala se vyzývavě na Benjamina. „Děláme, co je v naších silách," pokračovala už mírněji. „Southgate se uzdraví, Bůh ví, že měl štěstí. Zlomená noha a ruka, na to se neumírá. Jinak má jen pohmožděniny, které se rychle zahojí."

Benjamin bezmocně rozhodil rukama. „Jenže k těm úmrtím a zranění došlo zde, slečno." Poplácal Mandevilla jemně po rameni. „Ale hlavu vzhůru, sire Edmunde, možná, že rozluštíme Hopkinsovu hádanku."

Mandeville se na něho udiveně podíval. I Ráchel se tvářila překvapeně, ale Benjamin potřásl hlavou.

„Ne teď, jsou tu jiné naléhavé záležitosti." Pokynul mi a spolu jsme vyšli ze sálu.

„Co jste tím myslel, pane?" zeptal jsem se.

„Všechno má svůj čas, Rogere. Teď se chci jít podívat na Southgatova koně."

Našli jsme to ubohé zvíře pro jistotu uvážené v malé tmavé stáji. Bylo odsedlané, ale srst mělo stále pokrytou vrstvou potu a pěny, přestože už bylo klidné a mírné. Benjamin nedbal mého varování. Vešel do boxu, mírně na koně hovořil, hladil ho po slabinách a prohlížel si jeho břicho. Potom, stále ještě ke koni tiše promlouvaje, mu prohlédl boky.

„Přesně, jak jsem si myslel," zašeptal a vyšel ven. "Southgate toho koně bodal ostruhami."

„Já to dělal také, a přesto se můj kůň nesplašil!"

Benjamin se rozhlížel po dvoře, kde se to hemžilo služebnictvem, které vyváželo dvoukoláky a zapřahovalo koně pod přísným dohledem Bowyerových vojáků. Benjamin mě zatáhl do stínu ve chvíli, kdy se na dvoře objevil Mandeville a vydal úsečný příkaz, aby odnesli šerifovo tělo. Oznámil jim, že ještě nějakou dobu setrvá na Templecombu. Když odešel, zavedl mě Benjamin zpátky do stáje.

Vytáhl z kapsy jablko. Bůh ví, odkud ho vzal. Dal ho koni, který ho hladově žvýkal. Potom sáhl rukou do prázdného koryta a vytáhl zbytek krmení. Zvědavě si ho prohlížel a ignoroval mé otázky, pak zašel do vedlejší stáje, kde stál jeho vlastní kůň, a udělal totéž. Něco si pro sebe bručel, otřel si ruce a zavrtěl hlavou.

„Geniální," poznamenal. „Pojď, Rogere." Uchopil mě za rukáv. „Nastává konečná fáze."

Vedl mě zpět do domu a nahoru do Southgatova pokoje. Raněný ležel v široké posteli, u níž dvě babice brebentily a mumlaly něco nesrozumitelného, přivazovaly mu dlahu ke zlomené noze a pečlivě omývaly jeho nahé tělo plné

modřin a pohmožděnin. Benjamin si jich nevšímal a rozhlížel se po pokoji.

„Southgatovy holínky," zašeptal.

Uviděl jsem jednu pod příborníkem a opatrněji vytahoval, abych se nepíchl o ostruhu. Benjamin si ji zastrčil pod plášť a spěchal s ní do svého pokoje jako školák, který ukradl nějakou sladkost. Zastrčil za námi dveře na závoru, sedl si na postel a pečlivě zkoumal ostruhu ve světle svíčky.

, ,Možná je to setřené," šeptal. „Ale jak pravil Pythagoras, „pravdu lze zjistit jedině zkoumáním." Píchl se do prstu o Špičku ostruhy, rychle ponořil prst do mísy s vodou a potom ho vykoupal ve víně.

,3olí to," tvářil se kysele.

„Pane, řeknete mi, co to znamená?" zeptal jsem se.

Benjamin, který si zabalil zraněný prst do vlhkého hadříku, se usmíval od ucha k uchu.

„Rogere, řekni, není lidský mozek přímo geniální, když jde o to, jak zosnovat zkázu jiné lidské bytosti? Když jsem prohlížel Southgatova koně, viděl jsem jizvy po ostruhách. Když jsem zkoumal žlab, kde bylo krmivo, našel jsem oves a otruby. Když jsem prohlížel svou stáj, našel jsem jen zbytky sena. A konečně, když jsem zkoumal Southgatovy ostruhy, zjistil jsem, že jsou špičky napuštěny rtutí."

„Vážně?" pomalu jsem si začal dávat dohromady všechna fakta.

„Takže," pokračoval Benjamin. „Mám podezření, že Bowyerův a Southgatův kůň dostali jak včera večer, tak dnes ráno bohatou směs ovsa s otrubami. A ty víš, Rogere, co to dokáže udělat s koněm, který dlouho neměl žádný pořádný pohyb. Takový kůň je pak neklidný a bujný, čehož jsem si všiml, když Bowyer a Southgate vyjeli na lov. Ale dovedeš si představit, co s takovým koněm udělá, když ho jezdec nejen bodá ostruhami, ale když jsou jejich špičky napuštěny rtutí?"

„Splaší se."

„Což se také stalo."

„Ale pane, Bowyer a Southgate byli, přes všechny svoje chyby, zkušenými jezdci. Tak proč neseskočili?"

„Co když jim někdo vyměnil třmeny za daleko užší? Když nasedneš na koně, tak jednoduše strčíš nohu do třmene. To je ta snadnější část celé akce. Je to jako například s menším prstenem. Můžeš si ho celkem lehce navléci na prst, ale problém je sundat ho. Nezapomeň, že Bowyer i Southgate měli holínky zvlhlé sněhem, to znamená, že mírně nabobtnaly. Když vyrazili z Templecombu, jejich holínky pevně vězely ve třmenech. Za normálních okolností by jim to nevadilo, naopak, daleko snadněji dokázali udržet bujné koně pod kontrolou, ale ve chvíli, kdy je bodli ostruhami a koně se splašili, došlo k naplánované vraždě." Zavrtěl hlavou. „Chybí nám důkaz. Bowyerovo a Southgatovo sedlo jsou zpátky ve stáji a stejně tak i původní ostruhy. Ale přesto se domnívám, že tímto způsobem byla past nastražena."

„Ale oni měli své ostruhy uloženy ve svých pokojích, ne?'

Benjamin pokrčil rameny. „Myslím, že to nás nemusí trápit. Domnívám se, že někdo tady v domě má klíč, kterým se dají odemknout všechny pokoje. Trvá jen několik minut odemknout dveře, najít holínky a na každou ostruhu kápnout trochu rtuti."

„A vrah?"

„Mám pouhé podezření, jako předtím, ale něco ti řeknu: jestli ten vrah zaútočí ještě jednou, bude to proti nám, Rogere. Buď ve střehu!"

‚A co Mandeville?"

Benjamin se na mě upřeně zadíval.

„To on by mohl být tím vrahem, pane. Věděl o svých agentech v Londýně i o slečně Hopkinsové. Mohl nechat zabít vlastní lidi, Cosmase a Damiena. A především, on dnešní hon přežil."

„Podezření je jedna věc," odpověděl Benjamin. „Ale dokázat je, to už je jiná."

‚A ta hádanka? Už jste ji rozluštil?"

„Možná. Vzpomněl jsem si na školní léta: křest souvisí s .vodami Jordánu', protože Kristus byl pokřtěn právě v této řece." Benjamin se usmíval nad mým překvapením. „Ale nechme to pro tuto chvíli být. Důležitější je, že mohu dokázat, jak byli zabiti Cosmas s Damienem. Nebyli to žádní duchové, ale velmi rafinovaná vražda." Uchopil mě za rameno. „Poslouchej, Rogere, běž se teď projít ven, nebo se pokus nalít trochu balzámu do Mandevillovy trýzněné duše. Navštiv ubohého Southgata, za-flirtuj si s Mathildou, ale vrať se sem," Benjamin se zahleděl z okna, „asi tak za dvě hodiny."

Učinil jsem, co po mě pán žádal, a potuloval se po domě jako nějaký duch, protože se mnou nikdo neměl chuť mluvit. Ráchel se zavřela ve svém pokoji, Santerre a jeho žena byli neustále spolu a radili se. Mandeville ještě stále setrvával v sále ve špatné náladě, a když jsem vešel k Southgatovi do pokoje, obě báby vyprskly smíchem a ptaly se mě, jestli také nechci, aby mě umyly. Mathildu jsem nikde nezahlédl a všiml jsem si, že Bowyerova smrt tak zpanikařila některé sloužící, že se rozhodli opustit nejistou půdu Templecombu.

Sešel jsem k jezeru a díval se na záhadný ostrov. Přemýšlel jsem, zda nemám nasednout do jedné z loděk a sám k němu doveslovat, ale nad vodou visela mlha, bylo mi zima a měl jsem strach, takže jsem se řídil Benjaminovými instrukcemi a vrátil se do svého pokoje.

Našel jsem dveře odemčené, protože jsem pánovi před odchodem dal svůj klíč. Světlo bylo slabé, ale když jsem viděl, že s ničím nebylo hnuto, lehl jsem si na postel a zatáhl kolem sebe závěsy. Podřimoval

jsem, když jsem ucítil, že se něco pálí, a pod postelí se ozval slabý výbuch, který mě probudil. Rozhrnul jsem závěsy a vyběhl z pokoje. Za dveřmi jsem narazil na Benjamina, který se smál mému úleku.

„Proboha, pane, co to děláte?" křičel jsem.

Benjamin mne poplácal po rameni. „Uklidni se, Rogere,

mohl jsem tě vyhodit do vzduchu, ale neudělal jsem to. Pojď." Vrátil se ke mně do pokoje. „Pomoz mi odtáhnout tu postel."

Tlačili jsme ze všech sil, až se nám podařilo postel o několik palců posunout a já uviděl na kamenné podlaze opálené místo, na které Benjamin ukázal.

„Myslím, že takto byl zabit Cosmas. Dveře jeho pokoje byly zamčené, ale než odešel spát, domnívám se, že někdo nalil mezi matraci a postel trochu oleje a vložil tam malý sáček se střelným prachem."

„A jak ho odpálil?"

„Nu, zápalnou šňůrou."

„Ach tak," odpověděl jsem. „Prostě zaklepali na dveře a požádali Cosmase, jestli by nemohli pod postelí zapálit zápalnou šňůru."

„Ne, ne, oni tu zápalnou šňůru přivázali k váčku se střelným prachem a nechali ji smotanou pod postelí."

„A potom?"

„Když Cosmas usnul, vyšel někdo po schodech nahoru a zatahal za provázek přivázaný k zápalné šňůře, který před tím nechal vrah ležet na galerii. Zápalná šňůra se odmotávala, jako když se rozmotává had a vrah ji pomalu vytahoval po podlaze tak dlouho, dokud se její konec neobjevil pode dveřmi. Pak ji zapálil křesadlem, šňůra se vznítila, a to byla Cosmova smrt."

„Ale tak to nemohli udělat! Cosmas by to zpozoroval."

„Ne, nezpozoroval. Ani ty sis ničeho nevšiml. Když jsi vešel do pokoje, vůbec sis nevšiml skoro neviditelné nitě, vedoucí zpod tvé postele ke dveřím a pod nimi do chodby. A i kdybys ji v tom špatném světle uviděl, nevěnoval bys jí pozornost. Jediné, co vrahovi stačilo udělat, bylo toto: vzít za tenký provázek, jako jsem to udělal já, pomalu ho vytáhnout, což nezpůsobí žádný hluk, a za pár vteřin byla spáchána téměř

dokonalá vražda. Cosmas zápalnou šňůru neslyšel, stejně jako jsi ji neslyšel ty. Ta doutná pomalu a tiše. Jediný rozdíl je v tom, že já jsem použil dvou zrnek

střelného prachu a žádný olej. V Cosmasově případě tomu bylo jinak."

„Ale vždyť jsme nic neviděli. Řece kdyby zápalná šňůra hořela, zanechalo by to na podlaze ožehnutou stopu."

„Ne, ona doutná, nehoří. A nezapomínej, Rogere, že provázek vrah odstranil, zápalná šňůra shořela a lidé, kteří vbíhali a vybíhali z pokoje, když už postel hořela, by sotva dostali nějaké podezření, i kdyby na zemi nějakou ohořelou stopu zahlédli."

„A jak jste na to přišel?

„To, co mě skutečně zaujalo, byla opálená skvrna na vnější straně dveří směrem do galerie, a stejně tak rozsah škody na těžkém podstavci postele. To byla ukázka brilantní vraždy, Rogere. Vrah nemusel vůbec vstoupit ke Cosmasovi do pokoje a tím, že ho nechal uhořet, zničil všechny stopy s výjimkou té malé opálené skvrny na vnější straně dveří."

„Mohl spálit celý dům."

„Ne, jak víš, podlahy ve všech pokojích jsou kamenné a nikde nablízku nebylo nic hořlavého. Postel shořela a ten, kdo na ní ležel, byl upálen, ale požár byl včas objeven a plameny uhašeny."

„Proč Cosmas prostě nevyskočil z postele?"

„To mi taky bylo divné, dokud jsem si nevzpomněl na střelný prach. Pravděpodobně ho tam bylo dost na to, aby ho výbuch těžce poranil. Vzpomínáš si na jeho tělo? Spodní polovina byla úplně pryč. Střelný prach toho ubohého muže buď zabil, nebo mu způsobil tak těžká poranění, že upadl do bezvědomí, z něhož se už neprobudil. A mezitím vzplanul ten olej. Postel byla ze starého vyschlého dřeva a shořela tak rychle, jako strniště za nejparnějšího léta."

Díval jsem se na vlastní postel a bylo mi jasné, že má pravdu. Zápalnou šňůru strávil oheň, střelný prach vybuchl, ubohému Cosmovi to utrhlo obě nohy, a i kdyby chtěl utéci, oheň vzplanul tak prudce, že by mu v tom byl zabránil.

Benjamin se rozhlédl po pokoji a řekl: „Všechno je tu tak bezpečné, viď? Žádný oheň, žádné plameny. A teď se mnou pojď do kostela a já ti vysvětlím, jak zemřel Damien."

Vyšli jsme domu a kráčeli k tichému kostelíku. Benjamin mě postrčil dovnitř a zamkl za námi dveře. Pak zapálil dvě smolné louče. V jejich světle se objevila chrámová loď působící se stíny tančícími po zdech tajemně a ponuře.

„A teď si představ," zašeptal Benjamin, „že jsem vrah. Přišel jsem do kaple spáchat vraždu. Cosmovo tělo leží v truhle, jeho truchlící bratr u něj bdí a já ho chci připravit o život. Naneštěstí sem přijdou jiní: Mandeville, Southgate a nakonec my. Konečně ale všichni odejdou a vrah, který se schoval do výklenku, kde vedou schody do věže, má najednou další výhodu, protože Damien zamkl dveře zevnitř." Benjamin prošel kolem křtitelnice a zastavil se tak, aby měl výhled do presbytáře.

„Všechno jsem dobře připravil. Kuše a šípy jsou ukryty. Také jsem vytáhl západku na jednom z oken zevnitř i zvenčí." Benjamin se postavil do postoje lukostřelce, hotovícího se ke střelbě z kuše. „Damien je mrtev. Jdu se přesvědčit a chystám se k odchodu, ale chci, aby to vypadalo tak, že jsem do kostela vstoupil i vyšel ven jako duch. Udělám to takhle."

Benjamin šel do jedné z příčných lodí a zastavil se pod oknem. Otevřel ho a zvedl ze země dlouhý úzký žebřík, jaký používají vojáci při zlézání hradeb, nebo jakých používají pokrývači, když pracují na střechách. Benjamin žebřík opřel, pak se s hekáním a vzdycháním vyšplhal nahoru, žebřík za sebou vytáhl, spustil jej venku a zmizel. Slyšel jsem zvenčí škrábání, jak slézal dolů, a pak jsem uslyšel jeho hlas. „Vidíš, Rogere, takhle vrah opustil kostel." „Velmi dobře," odpovídal jsem., Ale jak zavřete okenice zevnitř i zvenčí?"

„Oh, velmi snadno," odpověděl. „Zůstaň na místě!" Poslechl jsem. Ozvalo se prásknutí okenic a já slyšel,

jak západky zaklaply. Vyběhl jsem ven. Benjamin stál několik yardů od kostela se žebříkem v ruce. Bylo zřejmé, že ho použil k zabouchnutí okenic, a prudkým nárazem došlo i k zapadení jednoduché západky. Zamířil jsem k němu. Stál tam a radoval se jako malý kluk, usmíval se a tleskal rukama.

„Vidíš, Rogere, použil jsem žebříku, abych se dostal ven z kostela. Nezanechal jsem pod oknem žádné otisky bot a ještě se mi podařilo udělat to tak, aby okenice zapadly na západku." Foukal si na zmrzlé prsty. „Stejným způsobem bych mohl otevřít okenice i zvenčí."

, Ale co ty vnitřní?" zeptal jsem se.

Benjamin pokrčil rameny. „To je jednoduché, Rogere. Vzpomínáš si, jak to bylo, když jsme přišli do kostela s Mandevillem a ostatními? Uvnitř byla taková tma, že kdokoliv mohl proklouznout do transeptu a stáhnout západku dolů. A nezapomeň, Rogere," dodal Benjamin, „že když okno tak prudce přibouchneš, může zapadnout na své místo i vnitřní západka." Vzal žebřík a schoval ho do zasněžených keřů.

„Co teď, pane?"

Objal mě kolem ramenou. „Mám-li být opravdu upřímný, Rogere, tak vážně nevím. Ale vrať se do svého pokoje a počkej tam na mě."

V pokoji na mě čekala Mathilda. Usmál jsem se a objal ji. Ona však neměla náladu na laškování. Ustrašeně se rozhlížela kolem a já si v duchu říkal, jestli nehledá ve zdech otvory na odposlouchávání nebo ke špehování.

„Poslouchej mě!" zašeptala. „Neublížil jsi mému otci, tak ti něco povím. Dnes v noci se na ostrově sejdou templáři."

Zavrtěl jsem hlavou na znamení, že jí nevěřím.

„Ano," ujišťovala mě. „Říkám pravdu. To je všechno, co ti můžu nebo chci říct. Běž na břeh jezera. Bude tam na tebe čekat loďka. Ale nevydávej se k ostrovu, dokud neuvidíš světla. Pečlivě ostrov prozkoumej a uvidíš." Odstrčila mě. „Víc ti neřeknu," opakovala a odešla.

Můj pán se vrátil, zadumaný, ztracený v myšlenkách a já mu musel dvakrát až třikrát opakovat, co mi řekla Mathilda. Kousl se do rtu a zadíval se na mne.

„Jak víš, že to není léčka?"

„Myslím si, že není. To dá rozum, pane. Ten ostrov a ten podivný dlouhý dům na něm... Oba víme, zeje srdcem celé záhady."

„Vážně?" zeptal se Benjamin, „vážně je?" a odešel.

KAPITOLA

Nálada v Santerrově domě už nebyla příznivá žádným slavnostním banketům či velkým hostinám. Mandeville byl zahloubán sám do sebe, strachuje se o Southgata a očekávaje příchod vojenských posil. Proto jsme pojedli studené jídlo a vrátili se do svých pokojů, abychom vyčkali do půlnoci. Zdálo se nám to nekonečné. Napjatě jsme sledovali svíci, která měřila čas, jak s každou hodinou ubude jeden kroužek.

Když vosk odtál až po dvanáctý kroužek, oblékli jsme si s Benjaminem pláště a vysoké holínky, přepásali se opasky s mečem a potichu vyšli z pokoje. Zdálo se, že všechno spí, i když, jak jsem předtím řekl, dům žil svým vlastním životem. Čas od času jsme se zastavili s bušícím srdcem a postavenými chloupky na zádech ze strachu před tajemným praskáním, které jako by provázelo každičký náš pohyb. Sešli jsme do haly a prošli kuchyní, odkud vedly ven malé postranní dveře.

Noc byla temná, jak by si si přálo samo peklo. Na obloze nesvítil měsíc ani hvězdy, foukal jen studený kousavý vítr, který ohýbal ztuhlé větve a setřepával nám na hlavu závěje sněhu. Byl bych rád zapálil louč, ale Benjamin byl proti.

,.Honíme noční bytosti, Rogere. Musíme být stejní jako ony."

Přešli jsme dvůr se stájemi, ve kterých se probudili koně a zaržáli, prošli kolem templářského kostela a sešli dolů k lesknoucímu se jezeru. Dřepli jsme si na břehu, dva černé stíny ve sněhu a snažili se proniknout očima mlhu, v níž se slabě rýsoval obrys ostrůvku. Zpočátku jsme nic

neviděli, bolely a pálily nás oči od námahy i štiplavého mrazivého vzduchu. Potom se Benjamin pohnul a uchopil mě za ruku.

„Vidím správně?" zašeptal.

Zíral jsem do černé temnoty. Stále jsem nic neviděl, ale pak jsem zahlédl blikavé světlo louče. Jedné, možná dvou. Zdálo se mi, že se světla pohybují, jako by s nimi někdo chodil po ostrově.

„Pojď, Rogere!"

Sklouzli jsme s Benjaminem dolů ze břehu. Uviděli jsme loďku s vesly zastrčenými na zádi, jako by na nás čekal nějaký duch převozníka, který nás má převézt na ostrov. Vstoupili jsme do loďky. Benjamin si sedl na příď, zatímco já se chopil vesel a snažil se nevnímat ani mozkem, ani smysly ledový vítr a zamrzlý škraloup na černé hladině jezera.

Zpočátku jsem byl nešikovný, ale potom se mi vrátila bývalá zručnost. (Nezapomínejte, že jsem vyrostl v Norfolku, kde je veslování v loďce stejně přirozené jako chození). Ale k něčemu se musím přiznat. Někdy jsme byli s Benjaminem hloupí. Čas od času jsme se dopustili omylu. Někdy to byla neuváženost, jindy unáhlenost mládí. Někdy nás to skoro stálo život a té noci na tom zamrzlém jezeře tomu právě tak bylo. Dvakrát či třikrát jsem zabral vesly, když jsem pod sebou ucítil něco vlhkého a kluzkého. Benjamin se ohlédl a jeho tvář se ve tmě podobala bílé masce. I on ucítil vodu vnikající do loďky a díky tomu, jak jsem se řádně rozmachoval vesly, a možná i díky proudům v jezeře jsme se už nacházeli několik yardů od břehu.

„Rogere, do té loďky teče!"

Položil jsem veslo, sehnul se, ponořil ruku na dno loďky. Srdce mi vyskočilo strachem, když jsem ucítil na dně asi palec ledové vody. Po čtyřech jsem lezl po dně a pátral po díře.

Díky mým zkušenostem s loďkami jsme si zachránili život. Víte, na vodních plochách v Norfolku a Suffolku jsou

takové příhody naprosto běžné a nezkušený člověk vždycky udělá jednu ze dvou chyb, možná obě. Buď se snaží doplout do místa, kam směřuje, nebo se pokusí vrátit na břeh. Někdy se pokusí o obojí, protože propadne panice. Ale starý Shallot vám může dát radu: sedíte-li ve člunu či bárce, v jejímž dně je díra, zejména když tu díru někdo udělal úmyslně, přestaňte veslovat a zastavte na místě, protože jakýkoliv další pohyb jen vhání vodu dovnitř.

Nakonec jsem díru našel na přídi. Byla to díra velikosti lidské pěsti, jako by někdo vzal kladivo a prorazil jím dno. Sundal jsem si plášť a začal jsem látku tlačit šroubovitým pohybem do díry. Můj pán, který našel stejnou díru na levoboku, to také zkoušel s pláštěm, ale když mu upadl do jezera, zaklel a musel díru ucpat podpatkem své holínky. Několik vteřin, a nám připadaly jako věčnost, jsme dřepěli na dně a dívali se na sebe. Bárka přitom tančila mezi ledovou tříští. Pak jsem se zadíval k ostrůvku, odkud nás stále lákalo to svůdné světlo loučí.

, Je mi to líto, pane," řekl jsem omluvně.

„Prosím tě mlč, Rogere!" řekl otráveně.

Držel jsem ruku na dně loďky, prsty mi mrzly v ledové vodě, ale všiml jsem si, že vody na dně nepřibylo.

„Pane?"

„Ano," zasyčel znovu Benjamin. „Teď, Rogere, příteli nejmilejší, obrať tu loďku a dostaň nás ke břehu tak rychle, jak ti to jen tvé umění dovolí. Jestli je v ní ještě další díra a voda nateče dovnitř, tak v té ledové vodě moc dlouho nepřežijeme."

Vy už znáte starého Shallota. Srdce mi ztěžklo a střeva se zkroutila křečí. Chtělo se mi plakat, řvát a prosit Všemohoucího o smilování. Uchopil jsem to proklaté veslo, otočil loďku, i když jsem cítil, jak voda klokotá otvorem, jako by se mi zlomyslně vysmívala a nemohla se dočkat, až nás sevře ve svém ledovém objetí. Bárka se otočila. Zavřel jsem oči a začal veslovat.

„Rogere!" zavřískal můj pán. „Jedeš špatným směrem!"

Otevřel jsem oči a viděl, že jsem se otočil jen napůl a že teď plujeme paralelně s břehem i ostrovem. Začal jsem veslovat a modlit se s energií, která by udivila kteréhokoliv mnicha. Mezi modlitbami jsem klel, užívaje všech nejhrubších slov, jaká jsem znal, dokud ta proklatá loďka neplula přímo ke břehu. Voda už mi omývala kotníky. Nepřišli jsme na žádnou třetí ani čtvrtou díru a přesto voda stoupala.

Můj pán se natočil tak, aby mohl rukama vyhazovat ledovou vodu z loďky a neustále na mě křičel, abych vesloval rychleji. Odírali jsme se o zamrzlou hladinu jezera, zatímco kolem nás se shromáždili temní duchové pekel. Voda stále stoupala, a když už začal Shallot skutečně propadat panice, narazila loďka o dno a zastavila. Oba jsme s pánem vyskočili na břeh a vzlykajíce vděčností za to, že jsme se zachránili, jsme padli na zasněžený břeh. Můj pán hluboká dýchal, aby se uklidnil, zatímco starý Shallot zvládal strach svým obvyklým obdivuhodným způsobem.

„Lotři!" vykřikl jsem a poskakoval po břehu a hrozil pěstmi směrem k ostrovu. „Vy vrahové! Odporní lumpové! Pojďte, pane!" Chytil jsem Benjamina za paži.

Klusal bez dechu vedle mě a já se hnal jako šílenec nazpět do toho proklatého panského domu.

„Rogere, co chceš dělat?"

„Pro začátek podříznu té děvce krk!"

„Rogere, nedělej to!"

„Dobrá, tak jí uříznu hlavu! Pane, mně nevadí, když se na mě střílí, když mě honí, přichystají mi past, útočí na mě, ale umřít v ledovém jezeře uprostřed noci!?"

„Rogere," zatahal mě Benjamin za kabátec. „Poslouchej mě! Mathilda už touhle dobou bude pryč. Myslíš, že čekala, až se vrátíš? Věděla, že vždycky existuje možnost, že se ti podaří zachránit. Poslouchej mě, já vím, kdo je tím vrahem. Vím, kde by mohl být grál i Artušův meč."

Zastavil jsem.,,Proč jste mi to neřekl předtím?"

„Musel jsem čekat. Měl jsem podezření, že na nás vrah zaútočí, a to, co se stalo na jezeře, mé podezření potvrdilo. Teď tě, Rogere, prosím, abychom se vrátili do svých pokojů, zahřáli se, několik hodin se prospali a zítra při snídani budu konfrontovat vraha."

Samozřejmě, že to můj pán měl promyšlené. Stejně, v době, kdy jsme dorazili do svých pokojů se můj hněv změnil v hrůzu z nebezpečí, které jsme právě přestáli. Všechna znamení se splnila. Přál jsem si onemocnět, kolena se mi třásla a musel jsem vypít tři plné poháry klaretu, než jsem si vůbec byl schopen vzpomenout, který den v týdnu je. Samozřejmě jsem chtěl vyzpovídat svého pána, co všechno zjistil. Seděl na jediné židli v mém pokoji, vrtěl hlavou a řekl mi, abych spal. Dodal, že bude lepší, když dnes v noci zůstaneme v jednom pokoji.

Příštího rána jsme se probudili s živou vzpomínkou na včerejší hrozné zážitky. Benjamin trval na tom, že se musíme oholit, umýt a vzít si čisté prádlo a kabátce, než sejdeme dolů do haly. Po cestě jsem se díval po Mathildě, ale Benjamin měl pravdu, po té prohnané ženské nebylo nikde ani stopy.

Santerrovi už seděli u stolu a Mandeville také. Můj pán počkal, až nás služebnictvo z kuchyně obslouží, potom nečekaně vstal, šel zamknout velké dveře do haly a také dveře od kuchyně a špižírny. To probralo Mandevilla ze zamyšlení. Sir John Santerre nevěřícně zíral, lady Beatrice se tvářila vyděšeně a Ráchel seděla jako nevinné dítě, která čeká, až začne hra.

„Daunbey, co to má znamenat?" řekl podrážděně Mandeville.

Benjamin už strhl masku mnoha vrahům a mnoho jich dostal na popraviště. Někdy si s nimi pohrával, vyprovokoval je ke slovní potyčce, ve které se přestali kontrolovat a přiznali se. Tentokrát to však bylo

jiné. Obešel jednou, dvakrát stůl na vyvýšeném pódiu, na několik vteřin se zastavil u každé židle. Pak stůl začal obcházet potřetí a zastavil se mezi

Johnem Santerrem a Ráchel a zlehka položil Santerrovi ruku na rameno.

„Sire Johne, jste vy tím vrahem?"

Santerre povyskočil na židli. Je-li možné, aby něčí tvář za pár vteřin zestárla, pak se to stalo jemu.

„Jak to myslíte?" vykoktal.

„Když jsme tu byli první den, tvrdil jste, že jste odjel z Templecombu na obhlídku svých statků. Ale nebyla to pravda. Jel jste do Glastonbury."

„To přece není zločin!"

„A když jsme odjížděli z Londýna, proč vám ten otrhanec tajně strčil vzkaz?"

Já..."

„Jestli budete lhát," vyštěkl Benjamin, „předložím všechny tyto důkazy královské radě v Londýně."

Sir John se natáhl po džbánku s vínem a přesto, že bylo brzy ráno, nalil si do poháru až po okraj. Vypil ho, tak jako žíznivý člověk pije vodu. Mandeville byl teď ve střehu jako lovecký pes.

„Odpovězte na otázku, Santerre!"

Sir John odložil pohár. „Když jsem byl v Londýně, zaplatil jsem několika lidem, aby zjistili, zda se v chrámu templářů u Heet Street nenachází něco, co by se podobalo řece Jordánu či Mojžíšově arše."

„A našli?"

„Ne."

„A v Glastonburském opatství?"

Sir John si olízl rty., Jak opat Bere, tak i já jsme si přáli, aby už všem těm nesmyslům byl konec." Podíval se na Mandevilla. „Nechci vás urazit, sire Edmunde, ale žádný šlechtic v celém království by nebyl rád, kdybyste se mu potuloval po jeho panství. Věnoval jsem část svého

bohatství k financování stavby krypty v Glastonbury. Myslel jsem si, že by se tam něco mohlo najít."

„A našlo se?" zeptal jsem se.

„Vůbec nic."

Benjamin se postavil za lady Beatrice, která prkenně seděla na židli.

„Lady Beatrice, co vy o těchto věcech víte?"

Žena otevřela a pak zase zavřela ústa. Pak zavrtěla hlavou.

„Ale ano, něco víte. Váš první manžel se jmenoval Mortimer?"

Lady Beatrice přikývla.

„Pocházel z křižáckého rodu, z větve, které od nepaměti patřilo panství Templecombe?"

Znovu přikývla.

„A heslo Morimerova rodu je Age Circumspecte, viďte?' Benjamin na mě vrhl krátký pohled. „Shallot to našel v knize legend v Glastonburském opatství."

„Ano," zašeptala.

„Co to má společného s námi?" přerušil ho Mandeville.

„Byl váš manžel členem templářského řádu?"

Lady Beatrice upírala oči plné strachu před sebe do sálu.

„Já myslím, že byl," pokračoval Benjamin a šeptal jí ta slova do ucha. „Když byli templáři asi před dvěma sty lety rozehnáni, někteří z nich uprchlí, přijali jinou identitu, oženili se a usadili. Předek vašeho manžela byl jedním z takových. Přesto se templáři nadále tajně scházeli, každý jejich spolek jednal jako malá komunita a tajemství řádu se předávalo z generace na generaci." Pomalu přistoupil k Ráchel a lehce se dotkl jejího ramene. „Vy jste byla s těmi tajemstvími seznámena, viďte, Ráchel?"

Věřili byste tomu?! Ta holka se jen usmívala a hrála si s prstenem!

„Vy jste členkou společenství templářů, že?' řekl tiše Benjamin. „Váš otec předal svá tajemství vám. Až byste se vdala, předala byste je

zase svému prvorozenému. „Už po generace," Benjamin teď mluvil hlasitěji, „byli páni na Templecombu členy tajné templářské organizace." Odmlčel se. „Vy ne, sire Johne, ani lady Beatrice, ale myslím, že jste měli podezření."

„To je nemožné!" vykřikl Mandeville. „Vždyť je to mladičká dívka!"

„Je jí osmnáct jar," odpověděl Benjamin. „A zůstanete-li zticha, sire Edmunde, řeknu vám, co se stalo."

Obešel stůl, sestoupil z pódia a zadíval se na všechny. Santerre a jeho žena byli jako voskové figuríny, ale Ráchel s mírně zarůžovělou tváří se předklonila, jako by jí vůbec nezáleželo na okolí.

„Pánové na Templecombu," opakoval Benjamin, „patřili odjakživa k templářům. Uchovávali tajemství řádu a scházeli se na tajných místech se svými pomahači, pravděpodobně v tom ponurém domě na tom Bohem zapomenutém ostrově. Co je ale nejdůležitější, že tihle templáři spí jako sémě zaseté do půdy, schopné v pravou chvíli vyrašit, probrat se k životu, zejména když jde o nějakou vzpouru proti našim panovníkům z rodu Tudorovců. Nicméně se dosud spokojili tím, že pozorovali a vyčkávali. Hopkins byl také jedním z nich, i když byl pomatený."

Benjamin se odmlčel, aby si uspořádal myšlenky. „Templáři vždy bažili po vzácných relikviích, jako je grál a Artušův meč, Excalibur, ale ty zůstávaly ukryty. Byli s tímto stavem spokojeni, pokud je neobjevil nikdo jiný." Benjamin se zadíval na Mandevilla. „To Hopkins spustil celé drama. Měl vášeň pro relikvie a věřil, že jejich nalezení posílí řád. Lord z Buckinghamu, také templář, byl do té záhady zasvěcen. Dostal od Hopkinse vzkaz a přijel na Templecombe, ale chytil se do pasti, kterou mu přichystal lord kardinál. Hopkins a Buckingham byli popraveni." Benjamin se teď podíval na Ráchel.„Ale já mám podezření, že se templáři řídí jedním zákonem: Nikdo, kdo zaútočí na jejich zájmy, neodejde nepotrestán. A tady navíc hrozilo ještě větší nebezpečí: Jeho Veličenstvo král se ted[1] o ty relikvie začal zajímat a nařídil, abychom po nich usilovně pátrali. Proto templáři uhodili."

Mandeville ťukal klouby prstů do stolu.

„Vy říkáte, že Buckingham byl templář?"

Benjamin se ironicky usmíval. „Ale prosím vás, sire Edmunde, mohl být třeba římským kardinálem a jeho osud

by býval byl stejný. Nic si nepředstírejme. Buckingham byl vlákán do pasti, chycen a popraven proto, že ho můj strýc nenávidí a protože mu v žilách kolovala královská krev." Benjamin se na něho upřeně díval. „Hopkins byl zrádce, který si možná smrt zasloužil, ale Buckingham byl nevinný. Jeho smrt byla vraždou spáchanou legálně."

„Zopakuji panu kardinálovi vaše slova!" vyštěkl Mandeville.

Benjamin pokrčil rameny. „Udělejte to a strýček se jen zasměje a svede to na mou mladickou nerozvážnost. Já jen říkám nahlas to, co si tisíce jiných myslí."

Mandeville se zadíval na Ráchel, která seděla se sepjatýma rukama jako modlící se novicka. Zdála se být okouzlena Benjaminem, jako by vyprávěl nějakou napínavou pohádku za studené zimní noci a ona byla jen nezúčastněnou posluchačkou, nikoli postavou z té pohádky.

„Já nemohu uvěřit," namítl Mandeville, „že ta dívka uškrtila dva zkušené agenty, Calcrafta a Warnhama."

„Ale prosím vás, sire Edmunde," odpověděl Benjamin. „Slyšel jsem, že ve Španělsku jsou už malé žebrající děti tak zkušené ve skrčení, že zvládnou uškrtit dospělého silného muže v několika vteřinách. Pro Ráchel to nebylo nic těžkého." Benjamin rozhodil rukama. „Calcraft a při jiné příležitosti Warnham dostali pozvání do krčmy na břehu řeky, kde na ně čekala slečna Ráchel, aby si s nimi promluvila. Vlákala je do nějakého temného kouta, kde je nemohl slyšet žádný špicl. Posadili se a pak už to bylo jednoduché. Opuštěné místo, škrtící šňůra v rukou, muž s pohárem vína. Stačilo pár vteřin, sire Edmunde, a šňůra se mu zařízla do krku. Byli opilí a pokusili se bránit, ale jen krátce a pak upadli do bezvědomí. A když je nezabila škrtící šňůra, dokonala dílo zkázy voda v Temži. Ráchel se po činu vrátila temnými uličkami zpět do Richmondského paláce."

„Máte na to důkazy?" vztekal se sir John, i když jeho oči ho zrazovaly.

„Ano i ne," odpověděl Benjamin. „Zaujalo mě, proč vrah použil červené šňůry. Tak jsem ji před odjezdem z Londýna vzal a ukázal jedné z komorných v Richmondském paláci. A víte, co mi řekla?"

Santerre zavrtěl hlavou.

„Ze si takové šňůrky kupují dívky na stahování oděvu, plášťů a šatů. Zpočátku jsem to pustil z hlavy, ale později se to ukázalo být jedním z dílů skládanky."

Ráchel si kousala do spodního rtu a nevěřícně vrtěla hlavou. Cítil jsem studený závan strachu nad její netečností k tomu, co můj pán říkal.

„Hopkinsova sestra," vmísil jsem se, „byla také uškrcena. Ráchel nás tajně vyslechla, když jsme odcházeli z haly v Richmondském paláci. Chytře to zamaskovala tím, že se tvářila, jak jí dělá starosti nebezpečí, se kterým bychom se mohli setkat na Templecombu."

„Proč by zabíjela Hopkinsovu sestru?" zeptal se Mandeville.

„Protože," odpověděl jsem, „tu bylo riziko, že Hopkins, který důvěřoval tak málo lidem, mohl něco prozradit sestře, a ta by ji mohla ohrozit. A bylo to přece tak jednoduché. Ráchel vyklouzla z Richmondského paláce a vešla do domu, kde bydlela Hopkinsova sestra, která ji pochopitelně uvítala jako přítelkyni. Byla přece dcerou lorda, u kterého sloužil její bratr. Ráchel ji utěšovala, dokonce spolu vypily pohár vína, než jí Ráchel přehodila smyčku kolem krku. Stará žena zemřela a Ráchel prohledala její byt, aby po ní nezůstala žádná stopa. Pak odešla."

„Ta nebohá stará žena byla zavražděna," prohlásil Benjamin, „ne protože by řekla či učinila něco špatného, ale jednoduše proto, že mohla něco vědět. Mluvím pravdu, doufám, Ráchel?"

Dívka se jen tiše dívala.

„Když jsme odjeli z Londýna," pokračoval Benjamin, „začal teprve skutečný tanec, že, Rogere?"

„Nu ano, to začal," odpověděl jsem. „Když jsme se zastavili v Glastonbury, slečna Ráchel poslala bůhvíjak vzkaz té staré babici, která na nás čekala se svými předpovědmi. Jenže," pokračoval jsem, „žádný člověk nemůže umět předpovědět budoucnost tak přesně. Naše smrt byla naplánována, ještě než jsme dorazili na Templecombe. Ta stará žena nám jen odříkala věty, které se naučila nazpaměť, a když svou úlohu odehrála, musela také zemřít. I to bylo snadné. Do Templecombu musí vést tajné chodby a vchody. Slečna Ráchel je zná a tehdy je použila, za prvé proto, aby umlčela tu stařenu, za druhé proto, aby jí odřízla ruku, kterou nás chtěla zastrašit při našem návratu do Glastonbury."

„A smrt Cosmase a Damiena?" zeptal se Mandeville.

Benjamin mu s lítostí popsal, jak oba jeho pomocníci zemřeli.

„Cosmova smrt byla jednodušší," uzavřel. „V náš první večer zde, když jste se všichni rozešli, odešla Ráchel z haly údajně proto, že mi šla najít rukopis. Jsem si jist, že vyšla nahoru, k pokoji toho ubožáka, vzala do rukou provázek ležící na zemi a jeho pomocí vytáhla škvírou pode dveřmi z pokoje zápalnou šňůru, zapálila ji křesadlem a pak se vrátila dolů."

„To si byla tak jistá, že se Shallot probudí?" zeptal se Mandeville.

„Oh, kdyby se Roger neprobudil, měla v záloze mne. Když se vrátila, mohla předstírat ospalost a říci, že půjde spát. Já bych byl vyšel do svého pokoje na stejném poschodí, jako byl Cosmův, a samozřejmě bych si byl všiml, že se něco děje."

„Nicméně," díval se Benjamin na Ráchel tak, že se v jeho tváři dalo vyčíst, jak hluboce se ho dotklo, že ho Ráchel zneužila, „začal jsem slečnu Ráchel podezřívat, teprve až jsem si prohlédl templářskou kapli, kde byl zabit Damien. Všiml jsem si pod jedním oknem dřevěných úlomků ze žebříku a uvědomil si, že k takovému žebříku může mít přístup jen někdo ze Santerrovy rodiny."

„Za druhé, když jsem napodoboval vrahův postup, zjistil jsem, že okno je tak úzké, že dokonce i já při své štíhlé postavě jsem měl potíže jím prolézt." Odmlčel se. „Dospěl jsem k závěru, že to mohl být jen někdo mladý a subtilní, a takovému popisu odpovídala jedině Ráchel."

„A konečně, bylo tu ještě něco. Všiml jste si, sire Edmunde, když jsme se pokoušeli vyrazit dveře od kostela, jak Ráchel se svou matkou obíhaly kostel a volaly Damiena oknem? Tehdy mi to připadalo jen divné, ale když jsem o tom pak přemýšlel, uvědomil jsem si, že Ráchel jednoduše jen kontrolovala, zda po sobě nezanechala žádné stopy. Když jsme se dostali dovnitř, pohotově se k nám přidala a spolu s námi pátrala po nějakém tajném vchodu či chodbě. Vzpomínám si, že jsem ji zahlédl pod jedním z oken. Jsem si jistý, že to bylo to okno, u něhož zastrčila západku, nebo, pokud již zapadla, šla se ujistit, že je skutečně na místě."

„Ale co sníh?" přerušil ho Mandeville. „Říkal jste, že vzadu v kostele stál někdo, kdo musel chodit ve sněhu."

„Ne, to byl chytrý trik, jak všechno ještě víc zamotat. Ráchel mohla sníh přinést dovnitř a nechat ho roztát, aby od sebe odpoutala naši pozornost. Ostentativně setrvala celý den v domě."

Benjamin se odmlčel a oči nás všech se upíraly na mladou ženu, které se teď zaklonila v židli, dívala se na stropní trámy, ťukala do stolu a broukala si nějakou melodii. Byla jednou z nejzáhadnějších vražedkyní, jaké jsem kdy viděl. Benjamin proti ní vznesl ta nejzávažnější obvinění, ale ona ani jednou neprotestovala, nic nepopírala a nepřerušovala ho. Dokonce i mého pána její chladné vystupování vyvádělo z míry.

„Dcero," řekl sir John ochraptěle, „můžeš něco proti tomu říci?"

, Já nejsem vaše dcera," ohradila se kategoricky. Pak se vzpřímila a zadívala se na mého pána. „Kde máte důkaz, že jsem zapálila zápalnou šňůru? Kde máte důkaz, že jsem

uškrtila dva muže a jednu starou ženu v Londýně? Kde máte důkaz, že jsem číhala v kostele a zabila Mandevillova pomocníka šípem z kuše? Nebo že jsem zabila a zmrzačila tu bláznivou čarodějnici?'

Benjamin protáhl obličej. „Ano, slečno, máte pravdu. Tu červenou šňůrku si mohl koupit kdokoli. Ty strašné vraždy mohl také spáchat někdo jiný. Ale dobře mě poslouchejte. Někdo na Templecombu věděl, kde najde střelný prach, olej a zápalnou šňůru. Někdo na Templecombu věděl, kde ukrýt v kostele sebe i ten obléhací žebřík, stejně tak, jako musel vědět, jak zneužít té staré ženy. Za prvé k tomu, aby vyřídila proroctví, kterému ji naučil zpaměti, a za druhé k tomu, aby posloužila jako varování pro nás už jako mrtvá oběť."

„Totéž platí i o Bowyerovi a Southgatovi," ozval jsem se. .Jejich koně dostali směs ovsa a otrub, aby byli bujní. Kdo jiný než někdo z Templecombu to mohl zařídit? Pak jste vyměnila jejich třmeny a kápla na ostruhy rtuť?"

„Takže Bowyerova smrt nebyla nešťastná náhoda?" zvolal Mandeville.

„Ovšem že ne!" odpověděl Benjamin a stručně popsal, co jsme našli ve stáji a v Southgatově pokoji. Ráchel ho poslouchala. Opřela se o lokty a hlavu si položila do dlaní. Uznale pokyvovala hlavou, jako by byl Benjamin nějaký pilný žák, který se naučil nazpaměť báseň.

„Ale nemáte důkazy," opakovala.

„Tady jsou důkazy!" vykřikl jsem a ukázal na její bledou matku a vyčerpaného sira Johna. „Oni to vědí! Oni vás podezřívali!"

Mladá žena pokrčila rameny.

„Pak je tu služebnictvo," pokračoval jsem. „Ti, kteří vykonávali vaše příkazy. Strhla jste je všechny s sebou."

Ráchel šibalsky povytáhla jedno obočí, jako bych tím, co jsem řekl, zval jejich služebnictvo na nějakou slavnost či radovánky. Benjamin se na ni pátravě zadíval.

„Vy se nebojíte smrti, slečno?"

„Proč bych se měla bát něčeho, co je nevyhnutelné?" odpověděla. „A proč mi hrozíte smrtí? Neustále vám opakuji, že nemáte důkazy."

„Královi mistři kati v Toweru je najdou!" oznámil Mandeville.

Benjamin předstoupil před Ráchel a pozorně se na ni díval. Pozoroval jsem to všechno fascinován, protože to bylo poprvé, kdy Benjamin konfrontoval vraha věrohodným popisem událostí, ale s naprostým nedostatkem důkazů. Vraždy agentů Cosmase a Damiena, Bowyera a ta hrozná zranění, která způsobila Southgatovi, by uvedla před soudem v úžas každou porotu. Pravděpodobně by ji odsoudili, ale co důkazy? (Víte, Mandeville měl pravdu, Jindřich VIII. se čerta starého zajímal o důkazy či zákony a spravedlnost. Ještě dnes si vzpomínám na to, jak nechal Thomase Cromwella postavit před soud opata, který odmítl složit supremační přísahu. „Dopřejte mu spravedlivý soud," ječel ten tlustý lotr, „a pak ho pověste na jeho vlastní vrata!")

Benjamin kývl na Ráchel. „Slečno, mohla byste na slovíčko, prosím?"

Vstala ze židle, obešla stůl, jako by ji Benjamin požádal o tanec. Pak spolu odešli na opačný konec sálu a zůstali stát před krbem. Benjamin jí něco šeptal a já zaslechl, jak ona šeptem odpovídá. Pak bylo ticho. Nakonec rozhodila rukama a Benjamin ji vedl zpátky ke stolu, kde se vzdorovitě zastavila před Mandevillem.

„Pan Daunbey má pravdu," řekla., Jsem členkou tajného řádu templářů. Mám na svědomí vraždy, které zde uvedl." Usmála se uznale. „Obdivuji jeho inteligenci a všímavost, ale jsem hrdá na to, co jsem udělala. Smrt pána z Buckinghamu je pomstěna. Ti, kteří jsou za ni zodpovědní, kromě vás, sire Edmunde, dostali, co si zasloužili." Ztlumila hlas. , Ale ani vy nebudete mít dobrý spánek, Mandeville, protože váš čas přijde. Buďte ve střehu v každé uličce, při každém poháru, který vypijete a při každém pokrmu, který po-

lknete, buďte ve střehu, kdykoli nasednete na koně, kdykoli potkáte cizího člověka, protože ve chvíli, kdy to budete nejméně čekat, dokončí jiný templář dílo, které jsem já započala!"

„A my?" vykřikl jsem.

(Není to divné? Taková něžná dívka, a měla na svědomí přinejmenším sedm vražd. Vražedkyně, která se přiznala a která nás i přesto, že věděla, že je s ní konec, držela v hrsti. A vy už znáte starého Shallota a jeho vyvinutý smysl pro vlastní bezpečí. Ano, budu upřímný, Ráchel Santerrová, či správněji Ráchel Mortimerová, mi zmrazila duši.)

Mladá žena se teď zadívala na mě. „Líbíte se mi, Shallote," zašeptala.,,Ne, v této chvíli vám nic nehrozí. To, co se stalo včera v noci, se nikdy nemělo stát."

Mandeville vykročil. „Ráchel Santerrová," pronesl úředně, „zatýkám vás pro velezradu a ty nejkrutější vraždy. Budete převezena do Londýna a postavena před královský soud ve Westminsteru. Sire Johne, lady Beatrice, vy ji budete doprovázet." Mandeville šel ke dveřím a zavolal několik Bowyerových vojáků. „Odveďte tu ženu," přikázal a ukázal na Ráchel, „do jejího pokoje. Jeden muž bude držet stráž v pokoji, dva venku na chodbě! Svažte jí ruce i nohy! Proveďte příkaz!" zavelel překvapenému vojákovi.

Ten uchopil nebránící se Ráchel a vystrkal ji ven ze sálu. Mandeville se obrátil na Santerra.

„Teď znovu prohledám váš dům," vyštěkl, „a začnu pokojem vaší dcery!"

Po těch slovech vypochodoval ze sálu.

„Rogere," zašeptal Benjamin, „pojď se mnou."

Spěchal ven ze sálu. Vojáci už nasazovali Ráchel pouta. Její tvář byla bílá jako mramor a já tušil, že byla rozhodnuta, že se nestane hračkou londýnské chátry.

„Slečno Ráchel," oslovil ji Benjamin i přes Mandevillovy protesty, „můžeme pro vás něco udělat?"

Vykouzlila úsměv a zavrtěla hlavou. Mandeville ji pak strkal před sebou po galerii.

„Sire," zasáhl Benjamin, „ta žena je vaším vězněm, není důvodu k takové hrubosti."

Ráchel se sebe setřásla Mandevillovy ruce a znovu se zahleděla na Benjamina.

„Stále gentleman, pane Daunbey. Omlouvám se za včerejší noc - dostala jsem příkaz, nedotýkat se vás." A bez dalšího vysvětlení této záhadné poznámky dovolila, aby ji vojáci odvedli.

Benjamin a já jsme se vrátili do haly. Lady Beatrice hystericky vzlykala. Sir John Santerre vypadal jako vyčerpaný stařec.

„Pane Daunbey," zaprosil, „co máme dělat?"

Benjamin vystoupil na pódium a naklonil se přes stůl.

„Máte nějaké zájmy v cizině, sire Johne?"

Santerre přikývl.

„A zlato u antverpských bankéřů?"

Znovu přikývnutí.

Benjamin se podíval na lady Beatrice. „Vy jste to věděla, že?"

Její tvář vypadala jako maska hrůzy.,.Nedokázala jsem jí v tom zabránit," zašeptala ochraptěle. „Když jsem si vzala svého manžela, znala jsem legendy a historky, které se šeptaly." Rozhlédla se po prázdném sále a zadívala se na Santerra. „Nenávidím toto místo!" Ta slova doslova vyplivla. „Prosila jsem sira Johna, aby ho vypálil do základů, ale Ráchel si ho úplně omotala kolem prstu. Ona to vždycky uměla. Templáři, duchové, kletby - a my teď za to zaplatíme svými životy!"

„Sire Johne," řekl rychle Benjamin, „na Templecombu jsou tajné chodby a východy, nemám pravdu?"

Sir John přikývl. „Ano, ano," řekl duchem nepřítomně.

„Pak bych na vašem místě," pokračoval Benjamin, "neprodleně sbalil všechno, co má nějakou cenu, a ihned opustil dům. Hleděl bych se dostat k pobřeží a pak co nejdál od

králova hněvu. Je to vaše jediná šance," naléhal. "V opačném případě královi soudci upředou pavučinu a nechají vás pověsit na Tyburnu. Bude lepší, když hned odjedete."

Benjamin zpozorněl, jako by napjatě naslouchal. „Máte chytré služebnictvo, sire Johne. To už odešlo. Doporučuji vám učinit totéž."

KAPITOLA

Odešli jsme ze sálu a já byl zvědav, nakolik byla Benjaminova slova pravdivá. Vešli jsme do přípravny za kuchyní. Všechny ohně byly uhašeny a uprostřed popela seděl jen přihlouplý podomek a usmíval se. Venku na dlážděném dvoře to vypadalo stejně. Podkoní, pacholci i pomocníci ze stájí, všichni utekli. (Když se dívám nazpět, nebylo na tom nic zvláštního. Byl jsem v tolika domech, jejichž pánové upadli v královu nemilost tak rychle, jak rychle se šíří slova. Výsledek byl pokaždé stejný: opuštěné domy, hromadný útěk služebnictva.) Jediné zvuky v domě pocházely od vojáků, kteří pobíhali po chodbách.

Sir John a lady Beatrice vyklouzli z haly a jako stíny vyšli nahoru po schodech. Benjamin měl pravdu. V tuto chvíli byl Mandeville zcela zaujat Ráchel, ale až by přišli vojáci, nechal by zatknout i sira Johna a lady Beatrice. Starý Jindra by pro ně měl málo soucitu.

„Pojď," zašeptal Benjamin, „ukryjeme se před bouří ve tvém pokoji."

Vyšli jsme po schodech nahoru. Vojáci už vráželi do pokojů s úmyslem rabovat. Pokojské už také uprchlý a já nevycházel z údivu, jak rychle v tomto poklidném a řádném domě vypukl chaos. Hořel jsem zvědavostí, ale Benjamin odmítl cokoli říct, dokud jsem za námi nezamkl dveře. „Věděl jste od začátku, že to udělala Ráchel?"

„Ne, ale měl jsem různá podezření. Nevynechal jsem ani Mandevilla a Southgata, ani sira Johna Santerra a jeho ženu. Ale myslím, že vražda má vlastní logiku, a všechno ukazovalo na Ráchel." Ťukal o sebe špičkami prstů. „Ta šarlatová šňůrka, snadný přístup ke střelnému prachu ve sklepení Templecombu, pružnost a ohebnost, kterou musela prokázat v chrámu templářů, stejně jako její chování v tu noc, kdy zemřel Cosmas, i tehdy, kdy jsme objevili Damienovo tělo v kapli."

„Čím jste ji přiměl k přiznání?"

„An!" Benjamin se položil na postel a díval se do stropu. „To, můj milý Rogere, musí počkat, než se vrátíme do Londýna. Ale teď musíme být trpěliví."

Zavřel oči a já si mohl točit palci, zatímco všude kolem nás se rozléhaly zvuky otevíraných dveří a pobíhajících vojáků. Mandeville přišel nahoru, aby nám vyjádřil svůj dík, i když měl pohled pomstychtivého lovce.

„Nemohu najít sira Johna ani lady Beatrice," oznámil.

Benjamin se ani nepohnul.

„Víte, kde jsou, pane Daunbey?"

„Proboha svatého, sire Edmunde, našel jste svou oběť a král chce Templecombe a jeho statky. Jestliže Santerrovi uprchlí, nechtě je jít!"

Mandeville přešlápl z nohy na nohu. „Král se o tom dříve nebo později dozví."

, Jeho Výsost král se také dozví o našem podílu na vyřešení tohoto případu," nadhodil jsem. „Nebýt pana Daunbeyho, kdo ví, jak by to všechno skončilo."

, Jak je slečně Ráchel?" zeptal se Benjamin.

„Je chladná, odměřená a zatvrzelá."

Benjamin se převalil na posteli a podepřel si hlavu rukama. Zvedl zrak k Mandevillovi.

„Nesmíte jí ublížit. Žádná brutalita ani násilí."

Mandeville odvrátil pohled.

„Sire Edmunde, chci na to vaše slovo, jinak vám slibuji, že se o tom dozví lord kardinál! Sire Edmunde," naléhal Benjamin, „jste mým dlužníkem!"

„Máte mé slovo," zabručel Mandeville. „Dostane najíst a napít. Zítra ráno ji odvezeme do Londýna." Zamířil ke dveřím, ale pak se ještě obrátil. „Southgata nechám tady s několika vojáky, dokud se nevrátím a nevyplením to hnízdo zrádců do základů!" Pak vyšel ven a zabouchl za sebou dveře.

Zůstali jsme skoro celý den v mém pokoji. Voják nám přinesl nedovařené maso a džbánek vína. Pak jsme se šli projít po galerii. Ze zdí byly strhané tapety i tapisérie a ukradeny všechny cenné předměty. Kuchyně byla vypleněna, vojáci si dokonce ulevovali přímo v rozích pokojů a nějaký krutý ničema dokonce zastřelil dva z loveckých psů. Tem-

plecombe vypadal jako po vylodění Francouzů, ponechán napospas plenitelům.

Vyšel jsem do mrazivého nočního vzduchu, přemýšlel o tom, zda nemám jít navštívit Ráchel Santerrovou a ujistit se, zda Mandeville dodržel slovo. Za sebou jsem slyšel praskání ničeného nábytku, křik vojáků a pach ohně. Dokonce i já, profesionální zloděj, jsem byl znechucen takovým pleněním. Byl jsem napůl cesty mezi kaplí a Templecombem a chtěl se vrátit, když z křoví vystoupil tmavý stín.

„Pane Shallote! Pane Shallote! Pro lásku boží!"

Ohlédl jsem se. Nikde žádný voják, tak jsem skočil do stínu za Mathildou.

„Už je po všem?" zeptala se.

„Ano. Santerrovi utekli. Slečna Ráchel je Mandevillovým vězněm."

Dívka potlačila vzlyk. Vzpomněl jsem si na ledovou vodu v jezeře a popadl ji za ramena.

„Mohla jsi nás zabít!" zasyčel jsem.

Zatvářila se vylekaně. Řekl bych podle její bledé tváře a vytřeštěných očí, že o ničem nevěděla.

„Co tím myslíte?" zašeptala.

„Nic," odpověděl jsem a pustil jsem ji. „Věděla jsi, že Ráchel Santerrová byla vůdkyní templářského spolku?"

Pokrčila rameny.

„Podezřívali jsme ji, ale neměli jsme důkazy. Někdy jsme se setkali na ostrově, ale velmistr byl vždycky skryt za

kápi. Dával nám příkazy a instrukce, co máme dělat." Olízla si rty a vystrašeně se mi dívala přes rameno směrem k domu.

„Řekla nám, že vy nejste našimi nepřáteli, pane Shallote. Požádala mě, abych se s vámi seznámila blíž." Přistoupila ke mně. „Co s námi bude?" zeptala se.

„Touhle dobou," odpověděl jsem, „by měl být sir John s lady Beatrice na palubě lodi plující do ciziny. Slečna Ráchel bude převezena do Londýna."

„A my?"

„Řekni svým lidem, aby uprchlí. Utečte od Templecombu co nejdál, zejména tvůj otec."

„Kam bychom šli?" naříkala.

Spatřil jsem zděšení ve tváři té mladé ženy a uvědomil si, že byla pouhým nástrojem. Všichni byli zneužiti Ráchel Santerrovou kvůli starému templářskému řádu. Rozvázal jsem váček s penězi (no ano, chodil všude se mnou) a odpočítal jsem deset zlaťáků, což bylo skutečné jmění, pak jsem ještě stáhl malý prsten s drahokamy z prstu a vtiskl jí ho do dlaně.

„Vezmi své dítě," řekl jsem jí, „a svého otce a nejpozději do týdne odplujte za sirem Johnem a lady Beatrice do ciziny. Víc pro vás nemůžu udělat."

Vracel jsem se do domu a připadal si jako hrdina, jako Hektor.

„Rogere!"

Obrátil jsem se a spatřil Mathildinu bílou tvář ve stínu.

„Měla bys jít," opakoval jsem.

„Říkali, že jsi lump, ale máš v sobě víc cti než kdokoliv z nich. Sbohem, Rogere Shallote!"

Viděl jsem, jak se její stín pohnul, Mathilda zmizela a já se vrátil do domu. Teď jsem si řekl, že když je v domě tolik darebáků s nenechavými prsty, je snad načase nahradit si ztrátu, kterou jsem si způsobil svým darem Mathildě. Vzal jsem, co mi padlo do oka a vrátil se do svého pokoje s drahokamy posázeným pohárem umatlaným od špinavých vojenských prstů. Konec konců, kdo pracuje, zaslouží si mzdu a já si chtěl taky něco vydělat.

Benjamin ležel na mé posteli a pochrupoval jako dítě, tak jsem se vrátil na galerii a procházel se. Mandeville se freneticky snažil znovu nastolit pořádek a zároveň se chystal na odjezd do Londýna následující den ráno.

„Vrátíte se s panem Daunbeym s námi?" vybafl na mne.

„Musíme?" opáčil jsem.

Pokrčil rameny. „To je vaše věc. Pro mě je důležité odvézt vězeňkyni do Londýna a podat osobně hlášení králi."

„Mohl bych vidět slečnu Ráchel?"

„Proč?"

„Rád bych se s ní rozloučil."

Mandeville si mě podezřívavě změřil.

„Přikázal mi to můj pán," lhal jsem pohotově.

(Víte, že když jsem byl mladý a lhal jsem, vypadal jsem při tom vždycky jako nevinnost sama?)

„Nechal jsem ji přemístit z jejího pokoje do sklepa pod sálem," hlásil mi Mandeville., Je pod přísným dozorem."

„Můj pán je kardinálův synovec," dodal jsem.

Mandeville protáhl obličej a pokrčil rameny. „Pojďte! Dovedu vás tam."

Sklepní chodby byly osvětleny loučemi a hlídány Bowyerovými vojáky. Zastavili jsme se před železem okovanými dveřmi.

„Otevřete!" přikázal Mandeville.

Ve sklepě to páchlo plesnivinou, ale přesto jsem i v tom temném nehostinném místě ucítil jemný závan Rachelina parfému. Ona sama seděla na provizorním lůžku. Vypadala klidně, dokonce bych řekl vyrovnaně a když jsem vešel, usmála se na mě.

„Dobrý večer, pane Shallote. Přišel jste se popást na mém neštěstí?"

Mandeville za mnou zabouchl dveře a otočil klíčem.

„To je místo pro princeznu, co, Shallote?"

Rozhlédl jsem se po ponuré místnosti. Smolná louč čadila vysoko na zdi a z lojových svící odkapával vosk na špinavý stůl.

„Ten přinesli ze stájí," řekla Ráchel na vysvětlenou, když zachytila můj pohled.

Vytáhl jsem stoličku zpod stolu a sedl si proti ní. Přestože byla bledá a unavená, rychle mne ujistila, zeje o ni dobře postaráno. Dávají jí najíst a neobtěžují jí. Mandeville dokonce odvolal vojáka, který seděl u ní v místnosti.

„Chodí mě často kontrolovat," zasmála se., Ale co bych tady asi mohla udělat? Jediné, co je pro mne velice nepříjemné, jsou chvíle, kdy musím na latrínu, ale naštěstí se vojáci více zabývají plundrováním než mnou. Předpokládám, že matka se sirem Johnem uprchli."

Přikývl jsem.

„Myslela jsem si to."

,,Proč jste to udělala?" zeptal jsem se.

Pokrčila rameny a zadívala se mi přes rameno do plamene svíčky.

„Templáři jsou tu od nepaměti," odpověděla. „A Templecombe je jejich domovem. I tady, Rogere, cítím, jak se jejich duchové kolem mne shromažďují a tleskají mi za to, co jsem udělala. Mandeville a ti jeho lotři zabili Buckinghama a ten tlustý hulvát ve Westminsteru chce pošpinit svými nenasytnými prsty ty nejvzácnější relikvie křesťanstva." Pokrčila rameny. „Šlo jen o to, dobře si to naplánovat."

„Ale tolik vražd?"

„Oni si zasloužili smrt. Váš pán je velmi bystrý. Warnhama a Calcrafta bylo snadné zabít: dva opilí chlapi s břichem plným piva, stejně odporní jako skutky, které napáchali. Cosmas a Damien?" usmála se. „Byli chytřejší, než byste si myslel. To oni dva zfalšovali dopisy, které měl údajně napsat Buckingham."

„A slečna Hopkinsová?"

Uhnula pohledem.

„Ona posloužila účelu. Když jsem si ji mohla koupit

já, pak to mohl udělat i Mandeville. Musela jsem ji umlčet." Zasmála se jako mladá dívka, která vyvedla nějakou dětskou vylomeninu. „Snažila jsem se je varovat. Opravdu jsem si myslela, že Mandeville

zpanikaří a potom odjede. Nestalo se, tak přišli na řadu Bowyer se Southgatem."

„A co grál a Excalibur?"

Zavrtěla hlavou. ‚Bůh ví, kde jsou." Zadívala se na mě zpod sklopených řas. „Možná je najde váš pán." Vzala mě za ruku. „Ať se stane cokoli, Jindřich Tudor je nesmí dostat! Slíbíte mi to?"

Co jsem mohl dělat? Ta dívka se na mě dívala tak prosebně, že jsem zapomněl na to, že je to zlá, chladnokrevná vražedkyně, a dal jsem jí slovo, že udělám, co bude v mých silách.

„Co se stane s Templecombem?" zašeptala Ráchel.

„Všechno jednou skončí," odpověděl jsem. „Král se zmocní panství a daruje ho některému ze svých oblíbenců. Kdo ví? Sir John se možná vrátí a koupí si jeho odpuštění."

„To nemyslím," odpověděla Ráchel. „Oni se sem nevrátí."

Sundala nohy z postele a sedla si tak blízko mně, že se naše kolena dotýkala. Díval jsem se to těch zvláštních očí a věděl, že přes své chladné sebeovládání, ženskou rafinovanost a přitažlivou krásu není Ráchel duševně zdravá. Brzy jsem zjistil, proč.

„Ani Santerre, ani moje matka se sem už nevrátí." Držela mě za ruku. „To, co jsem dělala, nebyly žádné hry. Víte, Rogere, můj otec byl templář. Miloval Templecombe a předal mi svá tajemství. Sir John byl jeho přítelem. Často k nám jezdíval na návštěvu a matka, která se bála otcových tajemství a jeho blízkého vztahu ke mně, plánovala jeho vraždu."

„Jak?"

„Otec byl zabit při údajné nehodě při jízdě na koni. Nevzpomínáte si, jak začala být hysterická, když kůň táhl

Bowyerovo tělo? To proto, že můj otec zemřel stejným způsobem. Stačilo mi jen okopírovat to, co udělala ona. Dát koním něco, po čem budou bujní, a napustit ostruhy rtutí... Váš pán na to přišel. To byla jedna z věcí, které mi pošeptal, když mě odvedl stranou. Slíbil mi, že když se přiznám, zaručí mi, že lady Beatrice a Santerre za svůj zločin zaplatí." Zasmála se a zamnula si ruce. „Exil je pro ně dostatečným trestem."

„Ještě jednu věc," požádal jsem. „Co ještě vám řekl můj pán?"

Ráchel se zvrátila na postel. „To záleží na panu Daunbeym, zda vám to řekne."

Vstal jsem a odsunul židli. Vzhlédla ke mně.

„Co se mnou v Londýně udělají?"

„Chcete slyšet pravdu?" zeptal jsem se ochraptěle.

„Pravdu."

„Budou vás mučit, abyste vyzradila jména ostatních templářů, aby zjistili, zda jste rozluštila Hopkinsovu hádanku, a především, aby z vás dostali jméno vašeho vůdce."

„Já ho neznám. A potom?"

Sedl jsem si vedle ní a něžně ji pohladil po tváři. „Král je nemilosrdný. Budete upálena na Smithileldu."

Viděl jsem záblesk strachu v jejích očích, ale neuhnula pohledem.

„V tom případě se musím modlit," řekla. „Prosím, pane Shallote, požádejte sira Edmunda o můj růženec. Myslím, že ho vojáci neukradli, protože je starý a otlučený. Je to dar od mého otce. Prosím vás, potřebuji ho."

Souhlasil jsem a zamířil ke dveřím.

„Rogere?"

Podíval jsem se přes rameno a zadržoval slzy, které mě pálily v očích. Ráchel byla tak krásná, tak zranitelná. Nemohl jsem uvěřit, že má na svědomí tolik krutých vražd. Velký podíl viny na tom nesla její matka, to ona způsobila, že byla Ráchel psychicky vyšinutá.

„Sbohem, pane Shallote."

Zabušil jsem na dveře a Mandeville mě pustil ven.

„Co chtěla?" ptal se.

„Nic," odpověděl jsem. „Je smířena s osudem. Chce se modlit a prosí o svůj růženec."

Mandeville vypadal, že chce odmítnout.

„Prosím vás, pane!" naléhal jsem. .Alespoň to jí dopřejte."

Sir Edmund vyštěkl rozkaz a jeden z vojáků odběhl do Rachelina pokoje. Za pár minut se vrátil s růženc em omotaným kolem prstů. Mandeville ho pečlivě prohlédl. Jednotlivé kuličky byly otlučené a řetízek, na kterém byly navlečeny, byl měděný.

„Čeho se bojíte?" ušklíbl jsem se. „Na tom by se mohla stěží oběsit."

Mandeville stiskl růženec v dlani, potěžkal ho a podíval se na strážného.

„Hlídáš ji nepřetržitě?"

Strážný ukázal na malou dírku v horní polovině dveří.

„Po celou dobu, sire Edmunde," odpověděl.

Mandeville mu podal růženec. „Dej jí ho, ale neustále ji sleduj."

Vrátil jsem se k sobě do pokoje. Benjamin ještě spal, tak jsem se uvelebil v židli, zabalil se do přikrývky a usnul, dokud mě za svítání neprobudil. Nenamáhali jsme se ani mýt, ani holit. V pokoji byla zima, protože hromadný útěk služebnictva způsobil, že neměl kdo přinést čerstvá polena a voda v umývadle byla pokryta vrstvou špinavého ledu. Sešli jsme dolů a já nevycházel z údivu, jak se Mandevillovi podařilo dostat všechno znovu pod kontrolu. Prohánět vojáky celou noc. Všechny pokoje, kromě našeho, byly vybra-kovány. Všechny oděvy, osobní potřeby, prostě všechno, s čím se dalo pohnout - truhlice, židle, matrace, podhlavníky, baldachýny, přikrývky, poháry a talíře - bylo odneseno do hlavního sálu a jeho dveře zapečetěny. Mandeville, spokojen se svou prací, nás zavedl do špižírny, kde jsme našli zbytky tvrdého chleba a džbán vodnatého piva.

„Vše je připraveno," oznámil nám ústy plnými chleba. „Southgate tu zůstane s několika členy stráže, dokud nepřijdou další vojáci. Až toho bude schopen, převezou ho na ošetřovnu do Glastonbury a potom do Londýna. Všechno, co se dalo v domě odnést, bylo shromážděno v sále a dveře jsou zapečetěny, aby nemohlo dojít k dalším krádežím. Budou sem posláni královi komisaři, kteří zajistí, aby bylo zabaveno vše, co náleží koruně."

(To řekl zatraceně výstižně, pomyslel jsem si. Komisaři Jindřicha Vin., to byla smečka těch nejbezcitnějších bastardů, jaké jsem znal. Ti by obrali umírající dítě o poslední kůrku chleba!)

„A slečna Ráchel?" zeptal se můj pán.

„Posnídala a dovolil jsem, aby se umyla a převlékla. Za hodinu už budeme na cestě do Londýna."

Mandeville dodržel slovo: za chvíli už jsme ho slyšeli křičet slova na rozloučenou a jít dolů na nádvoří, kde vojáci mrtvého šerifa, ještě přiopilí, sedlali své koně. Zahlédli jsme v jejich středu slečnu Ráchel v plášti s kapuci, s rukama přivázanýma k sedlu. Dalším provazem, omotaným kolem koňského břicha, měla svázané kotníky. Sir Edmund naskočil do sedla a celá skupina za řinčení a křiku vyrazila z panství. Ráchel se ani jednou neohlédla, nepodívala se nalevo ani napravo či dozadu na Templecombe, který ji tolik stál. Bůh jí buď milostiv, od té doby už jsem ji nikdy neviděl.

Chvíli jsme s Benjaminem chodili kolem panského domu, nyní prázdného a tichého jako hrobka. Zůstali tu jen dva či tři vojáci pod velením statného seržanta. Šli jsme navštívit Southgata, ale ten byl stále omotán obvazy a hlídán těmi dvěma stařenami, které, jak se zdálo, nesnesly, aby se kolem nich někdo motal. Zřejmě jim Mandeville dobře zaplatil za to, aby se mu postaraly o jeho společníka.

Připadali jsme si jako v domě duchů. Je těžké si představit, že ještě před několika dny se tu vznášela lady Beatrice jako hraběnka, sir John se choval jako benevolentní domácí pán a slečna Ráchel vše pozorovala a plánovala za maskou neproniknutelné nevinnosti úkladné vraždy.

Jak už jsem řekl, pro vás mladé lidi je těžké si představit takový teror, ale za vlády tlustého Jindry se takové události děly zcela běžně. Čas od času se královi agenti vrhli na nějaký velký šlechtický dům, jako třeba dům Thomase Moora, Wolseyho, Cromwella, Boleyna, Rochforda, Howarda, a výsledek byl vždy stejný. Ze dne na den vystřídaly veselí a tanec zoufalství a zkáza.

A na Templecombu tomu nebylo jinak. Benjamin byl ponořen v myšlenkách. Usmál se jen jednou a to, když jsem mu řekl, že Ráchel požádala o růženec. Naléhal jsem na něho, aby mi prozradil, čím ji přiměl k přiznání.

„Později," zamumlal. „Všechno má svůj čas, Rogere."

Připadal mi neklidný, nedočkavý, až Mandeville konečně odjede. Potom, v poledne, kdy byli vojáci zaneprázdněni naražením nového sudu piva, si vypůjčil velkou palici ze sklepa a hnal mě z domu do tem-

plářské kaple. Byl rozrušený, tvář zrůžovělou vzrušením a když jsme byli uvnitř, zamkl za námi a zkontroloval, zda jsou i okna zavřená.

„Co se děje, Benjamine?" zeptal jsem se.

Obrátil se ke mě s palicí v obou rukou.

„Vzpomínáš si na Hopkinsovy verše? Pod hladinou Jordánu Kristův pohár odpočívá, meč nad archou Mojžíšovou svoji ostrou čepel skrývá!"

„Vy si myslíte, že ty relikvie jsou tady?"

Benjamin sklonil palici a kráčel chrámovou lodí pod klenbou do presbytáře. Ukázal směrem ke starým lavicím, kde stávali templáři, když zpívali ku chvále boží, a na důmyslné dřevořezby na miserikordiích.

„Co tam vidíš, Rogere?"

Šel jsem kolem lavic a popisoval mu jednotlivé výjevy. Býk, žena, králík atd. Pak jsem se zastavil. Na jednom

křesle byli vyřezáni muži ve vlajících pláštích nesoucí malou skříňku.

„Co je to?" zeptal jsem se.

Benjamin ke mě přistoupil. „To je archa úmluvy, Rogere. Malá truhlice, kterou vyrobil Mojžíš na úpatí hory Sinaj, aby do ní uschoval kamenné tabulky, do nichž bylo vytesáno desatero přikázání."

„Mojžíšova archa!" vydechl jsem. „Vy myslíte, že je Artušův meč tady?"

„Hopkinsovy verše říkají: „...meč nad archou Mojžíšovou..." Benjamin se zadíval vzhůru na těžké střešní trámy. „Nejprve jsem si myslel, že by to tady mohlo být, ale vystoupil jsem na kůr a zjistil, že je to vyloučeno. Tak se podíváme pod lavici."

Vytáhl dýku a kráčel podél lavic a na každou z nich poklepal rukojetí. Pokaždé se ozval stejný zvuk dřeva, ale když poklepal na lavici, kde byla vyřezána Mojžíšova archa, znělo to dutě. Benjamin ji pečlivě prohlížel.

„Vypadá to, že tyto desky jsou spojené čepy, dokážu sledoval linii spoje." Povzdechl. „Bohužel, jinak to nejde."

Vzal do ruky těžkou palici a uhodil do horní části sedadla, až to zadunělo celým kostelem. Dřevo bylo staré a ztrouchnivělé a hned při prvním nárazu se rozletělo na třísky. Benjamin vyčistil otvor dost velký na to, aby jím mohl prostrčit ruku, ale když tak učinil, triumfální úsměv mu zmizel z tváře.

„Nic!" zvolal. „Vůbec nic."

Sundal ze zdi zapálenou louč. Oba jsme nahlíželi do prázdného otvoru, ale nic v něm nebylo.

„Možná tam kdysi byl," poznamenal. „Ale třeba si to templáři rozmysleli a přenesli ho." Praštil pěstí do těžkého vyřezávaného sedadla. „Mám podezření, že tam ukryli páčidlo, jímž se ten úkryt dal otevřít." Povzdychl a položil palici. „Možná Excalibur vzali a hodili ho do jezera. To je to pravé místo k věčnému odpočinku."

„A grál?" zeptal jsem se.

Benjamin si sedl do jedné z lavic na kůru a ukázal dolů do kostela. „Vzpomínáš si, Rogere, jak jsem ti řekl, že svěcená voda je svým způsobem voda Jordánu! Křtitelnice jsou v každém vesnickém kostele. Ale proč je tady, v templářské kapli, kam neměly přístup ženy ani děti?" Benjamin vyskočil na nohy. „Budu riskovat další ničení, ale domnívám se, že ta křtitelnice nikdy nesloužila svému účelu, ale že byla postavena už od začátku jen proto, aby v ní ukryli grál." Unaveným krokem se k ní vydal a já ho následoval. Cítil jsem jeho zklamání. Když templáři odnesli Excalibur, proč by neučinili totéž s kalichem?

Pečlivě jsme prozkoumali dlaždice, na kterých byla křtitelnice postavena, a noži jsme dlabali do mezer mezi nimi. Vypadalo to, že s nimi nikdy nebylo hnuto od chvíle, kdy byly položeny, tak jsme upřeli svou pozornost ke křtitelnici samotné. Byla to jednoduchá široká mísa postavená na nízkém silném sloupku. Hledali jsme nějakou skrytou páčku či škvíru, ale kámen byl jednolitý a když jsme na něj poklepali dýkami, zněl kompaktně. Pak jsem uviděl tenkou vrstvu pojiva mezi mísou a sloupkem, který ji nesl.

„Podejte mi tu palici."

Benjamina se zmocnilo vzrušení, když si uvědomil, co jsem našel.

„Ne, uděláme to jinak," řekl.

Strávili jsme hodinu tím, že jsme dýkami a dláty dloubali do malty, dokud se nevydrolila a mísa se neuvolnila. Templářští kameníci byli velmi chytří. Když se nám konečně podařilo mísu sundat, zjistili jsme, že kamenný podstavec je sice alespoň šest palců silný, ale uvnitř má dutinu. Benjamin do ní vsunul ruku a vytáhl špinavý kožený váček nahoře svázaný. Oba jsme podřepli a přeřízli šňůrku.

Váček, který už se začínal rozpadat, spadl na zem a mohu vám říci, že jsme oba s Benjaminem poklekli v hluboké úctě před svatým pohárem, z něhož pil Kristus při své poslední večeři. Já, Roger Shallot, jsem ten pohár viděl. Držel jsem ho ve svých rukou, nejvzácnější relikvii v celém křesťanském světě!

Neslyšeli jsme ani zpívat andělské sbory, ani troubit z nebe na stříbrné trumpety. Viděli jsme před sebou jen obyčejný dřevěný pohár s oblou horní částí a hrubě vytesanou stopkou. Dřevo bylo oleštěno množstvím rukou, které pohár držely za posledních přinejmenším patnáct set let, a když jsem k němu přičichl, ucítil jsem vůni nějaké pryskyřice, jako by ho jeho strážce napustil nějakou substancí na ochranu proti hnilobě.

Seděli jsme tam a dívali se na něj. Benjamin ho držel v rukou a pak mi ho podal. Vy už víte, že je starý Shallot posměváček. Viděl jsem už tolik údajných pravých křížů, že kdybyste je dali dohromady, mohli byste z nich postavit flotilu. Viděl jsem péra, která údajně upadla archandělu Gabrielovi z křídla. Byl jsem vyzván, abych políbil útržek Ježíšovy plenky, kousek Mariina závoje, kladivo svatého Josefa, nemluvě o kapesníku, který prý vlastnil Mojžíš. Vždy jsem se takovým podvodům vysmíval, ale ten pohár byl něco jiného.

Když jsem ho držel, cítil jsem teplo a prach, a když jsem zavřel oči, přenesl jsem se ze studeného templářského chrámu mezi teplé a sladce vonné pahorky galilejské. Skutečně mystický pohár! Nedivil jsem se, že ho Artuš hledal, že ho templáři ukryli, a že pro něj ten tlustý lotr Jindra VIII. byl schopen vraždit!

Vzdali jsme úctu poháru, Benjamin ho zabalil do svého pláště a odešel. Mně řekl, abych počkal. Vrátil se bůhví odkud s troškou malty a uvedli jsme křtitelnici do původního stavu tak, že alespoň pro neodborné oko vypadala nedotčeně.

„Co uděláme s tou lavicí na kůru?" zeptal jsem se.

„Tu necháme tak," odpověděl Benjamin. ‚Budou si myslet, že tu řádili vojáci."

Vrátili jsme se do panského domu a sbalili si věci. Ráno jsme si osedlali koně a vyklouzli z Templecombu, domu, ve kterém se odehrály tak strašné vraždy. Později téhož dne jsme přijeli do Glastonbury, přestože krajina byla přikryta ledovým zimním příkrovem, sníh nepadal a sněžné mraky se začaly rozplývat. V hostinském domě jsme se setkali s bratrem Eadredem. Benjamin mu stručně vypověděl, co se udalo na Templecombu. I když se Eadred pokoušel skrýt svůj smutek, Rachelino zatčení, útěk Santerrových a zničení domu ho očividně zasáhlo jako těžká rána. Zhroutil se v židli, chytil si břicho rukama a předklonil se, že to vypadalo, jako by měl křeče.

„Oh, ubohá Ráchel!" zasténal.

„Vy jste jedním z nich, viďte, bratře?" zeptal jsem se.

Zvedl ke mně své tmavé oči a jeho obličej byl popelavý.

, Jste templář?" zeptal jsem se znovu.

Přikývl. „Stejně jako mnozí jiní zde," odpověděl tiše. , Jsme strážcové velké hrobky, nositelé tajemství a v jistém smyslu i mstitelé těch templářů, kteří byli zajati, uvězněni a popraveni."

„Myslíte, že vám to dává právo zabíjet?'

‚Jde-li o to, abychom uchránili svá tajemství, pak ano. Ale Ráchel zašla příliš daleko. Sytila v sobě osobní mstu, možná to bylo vražedné šílenství vůči podobným lidem, jako je Mandeville a její vlastní rodina." Zhluboka se nadechl a povstal. „Co se stane s Templecombem?"

‚J3ude vyrabován."

Viděl jsem v mnichově tváři strach.

‚.Nenajdou všechno," usmál se Benjamin. „Nikdy nenajdou Excalibur ani grál."

Eadred pokrčil rameny. „Ty přece na Templecombu nikdy nebyly."

„Ale myslel jste si, že jsou? Konec konců, všichni opatové z Glastonbury, jak sem přicházeli, tvrdili, že nic takového tu není."

Eadred se na něho podíval.

„Excalibur je pryč," vysvětlil Benjamin, „ale grál...". Otevřel jednu sedlovou brašnu, vytáhl z ní svůj plášť a položil malý cedrový pohár na stůl. Změna, která se udala s Eadredem, byla neuvěřitelná. Padl na kolena, sepjal ruce a upřeně se díval na svatý kalich.

„Vy jste ho našel!" šeptal.

„A přinesl do jeho pravého domova," uzavřel Benjamin. Vzal sedlovou brašnu, pokynul mi hlavou a vyšel po schodech do našeho pokoje, zanechav Eadreda samotného ve svatém vytržení.

Příštího rána, po krátkém rozloučení s Eadredem, jsme odjeli z Glastonbury do Londýna. Doprovodil nás k hlavní bráně z opatství. Tam vzal Benjamina za ruku a poděkoval mu pohledem. Můj pán se k němu naklonil.

„Nikdy," zašeptal, „to nikomu neprozraďte. Nebyli jsme tady. Nic jsme vám nedali. Už se sem nevrátíme."

Eadred ustoupil a udělal ve vzduchu kříž. Hlavní brána se otevřela a my vyrazili do Londýna.

Trvalo nám osm dní, než jsme se vrátili do hlavního města a našli ho v ocelovém sevření zimy. Temže byla zamrzlá a městskou špínu přikryl ledový příkrov, což přinejmenším omezilo odporný puch. Ubytovali jsme se v Baynardově zámečku blízko Svatého Pavla a poslali vzkaz na Hampton Court, kde dleli kardinál s králem a připravovali se na Vánoce. Trpělivě jsme čekali, co se bude dít.

Tři dny po našem příjezdu se objevil drahý doktor Agrippa. Oděn celý v černém se podobal nějakému veselému skřítkovi, až na ty své divné bezbarvé oči. Podupával nohama a tleskal rukama, aby se zahřál, a volal po svařeném vínu. Teprve až jsme s ním byli sami v pokoji, zanechal celé té maškarády.

„Král není spokojen," vybafl. „Ani lord kardinál."

„Oh, propána," opáčil jsem. „Malý dík za to zmrzání, za to, že jsme byli málem zavražděni, nemluvě o tom, že jsme museli strávit tolik času ve společnosti takových lumpů, jako je Mandeville a Southgate."

Agrippa se uhlazeně usmíval. „Oh, král se na vás nezlobí. Slyšeli jste tu novinu?" Jeho oči se vpily do mých. „Ráchel Santerrová zemřela po cestě do Londýna. Její růženec zřejmě nebyl tak neškodný, jak se zdál: dvě z kuliček obsahovaly jedovatou substanci způsobující smrt v

několika vteřinách. Její tělo bylo zanecháno v nové nemocnici Panny Marie betlémské na severu města." Agrippa protáhl obličej. „Krále to rozhněvalo. Mohla mu poskytnout spoustu informací."

Benjamin se škrábal po tváři. „Ale Jeho Veličenstvo král by měl být spokojen. Lord z Buckinghamu je po smrti, žena, která měla na svědomí tolik vražd, dostala zasloužený trest a král může získat všechny poklady sira Johna Santerra a jeho ženy. Já pro ně netruchlím, neboť si bohatě zasloužili to, co dostali. Templářský spolek v Somersetu byl rozprášen. A konečně," Benjamin po mně střelil varovným pohledem, „i když jsme nenašli Excalibur a tak to pravděpodobně zůstane navěky, přinesli jsme nazpět grál."

Ovládl jsem své rysy, ale víte, že to bylo poprvé, kdy jsem viděl Agrippu překvapeného? Tváře mu zrůžověly a v očích zablýskalo.

„Kde je?" řekl chraplavě.

Benjamin sáhl do své sedlové brašny, vytáhl odřený stříbrný pohár a vložil ho Agrippovi do rukou. Mág si ho pozorně prohlížel.

„Kde jste ho našli?"

„Na Templecombu."

Agrippa hleděl do starého stříbrného poháru, který byl vyroben ze z tence vytepaného stříbra a jehož nožka byla vykládaná drahokamy. Oči se mu zúžily jako oči kočky.

„Ten pohár je sice starý," začal rozvážně, „ale já znám pravdu a vy ji znáte také, pane Daunbey. A možná se ji za čas dozví dokonce i král."

Benjamin se chlapecky usmál., ‚Ale vy mu řeknete, zeje to grál," prohlásil, „protože on tomu chce věřit a vy také

chcete, aby tomu věřil, nemám pravdu, doktore Agrippo?"

Mág si nás zamyšleně změřil., Jak to myslíte?" zašeptal.

„Ale prosím vás, doktore Agrippo," odpověděl Benjamin. „Vy sám jste také templář, ne? Víc než to, já věřím, že jste sám velmistr. Stejně jako já nechcete, aby grál skončil v Jindřichových rukou. Vy musíte být velmistrem. Vy jste totiž podezříval krásnou Ráchel Santerrovou ještě předtím, než jsme vyrazili z Londýna, proto jste nám prozradil to heslo - Age Circumspecte -jednejte opatrně. Nejprve jsme si mysleli, že je to od vás rada, ale ono to bylo víc, rodové heslo Mortimerových, Racheliny

rodiny z otcovy strany. Varoval jste nás. Věděl jste, že je templářkou, že Mortimerové z Templecombu byli templáři už celých dvě stě let. Jediný člověk, který mohl znát takové tajemství, mohl být pouze velmistr templářů osobně. Je to pravda, že? Templáři se sdružují v samostatné spolky, ale jediný jejich velmistr je zná všechny, nemám pravdu?"

Agrippa se posadil na kraj postele a převracel pohár v rukou.

„Možná, že to, co jste řekl, je pravda, pane Daunbey." Podíval se na nás. „Řekněme, že ten velmistr existoval. Řekněme, že se obával, že král Jindřich bude tím „Krtkem", „Temným králem", o němž staří prorokové předpověděli, že bude velkým ničitelem. A řekněme, že členové jeho templářské organizace, mužové jako byli Buckingham a Hopkins, se vzepřeli příkazu velmistra a začali pátrat po relikviích, které měly zůstat ukryty."

Agrippa se odmlčel a kousl se do rtu. „A řekněme také, že velmistr dovolil, aby byli tito templáři potrestáni podle platných zákonů. Možná by to vším bylo skončilo, ale jiní templáři, toužící po pomstě, ještě více zakalili vody. A tak jsme se dostali až k Ráchel Santerrové. Neměla právo popravit Warnhama a Calcrafta ani vést svou malou soukromou válku proti Mandevillovi, Southgatovi a jim podobným. Dostala příkaz s tím přestat, ale ona všechno

ještě zhoršila tím, že napadla vás, přátele velmistra. Nu, dobrá." Převracel pohár v rukou. „Kde je skutečný grál?"

„V bezpečných rukou, jak zjistíte."

Agrippa povzdechl, vzal pohár a zamířil ke dveřím.

„Pak nám nezbývá než doufat, že to tak zůstane." Otočil se s rukou na klice. „Ráchel Santerrová by se byla nedožila vyslýchání. Byl bych ji zabil jako neposlušnou služebnici, tak, jako jsem zabil Buckinghama a Hopkinse." Znovu si hrál s pohárem. „Ale děkuji vám za to, co jste udělali. Věřte mi, že král i kardinál ode mne o vás dostanou to nejpochvalnější hlášení!"

Mág vyklouzl ze dveří. Benjamin přešel pokoj a zamkl za ním.

„To jste řekl Ráchel, abyste ji donutil přiznat se?" zeptal jsem se.

, Ano, řekl jsem jí, že velmistr nebude spokojen a že její další zatvrzelost může ohrozit jiné templáře. Šel jsem tak daleko, že jsem jí za-

lhal a řekl jí, že mi velmistr řekl její jméno, když jsme opouštěli Londýn."

‚A ona vám uvěřila?"

‚Ano, myslím, že uvěřila."

‚ A ten pohár?"

.Agrippa má pravdu. Je z pokladnice glastonburského opatství. Eadred mi ho dal. Myslím, že kdysi patřil otci císaře Konstantina, který tu sloužil jako vojevůdce."

„Bude mít král podezření?"

„V době, kdy mu pohár nevydá své kouzlo, začne mít." Benjamin mě vzal kolem ramenou. Ale my dva známe pravdu, Rogere, a musíme ji uchovat v tajnosti. Jestli nás král začne podezřívat, byť na jedinou vteřinu, skončíme stejně jako Buckingham. A teď pojď, než si pro nás strýček vymyslí další úkol, sbalíme si věci a využijeme lepšího počasí k návratu do Ipswiche."

A udělali jsme to. Byly to ty nejveselejší svátky, nechat za sebou Velkého vraha srkat víno z toho, o čem věřil, že je grál. Lord kardinál nám poslal dopisy, v nichž nás velice

chválil, a měšce plné zlata, ale Jindřich nikdy nezapomněl a templáři taky ne. Sir Edmund Mandeville záhadně zemřel příštího jara po návštěvě banketu v Sheenu. Myslím, že tam byl i Agrippa. Southgate se nikdy neuzdravil ze svých zranění a po převezení do péče jeptišek v Syonu brzy také zemřel. Neznám přesné detaily, ale den předtím odpoledne tam přijel doktor Agrippa, aby se poptal po jeho zdraví. Santerrovi rok počkali a požádali o milost, nabízeli spousty zlata, ale Jindřich kupodivu odmítl a i oni zanedlouho zemřeli záhadnou smrtí v cizině.

Templecombe byl zabaven a vše, co k němu patřilo, bylo vyloupeno. Dům samotný byl obrácen v trosky, ale král tam nic nenašel. Loni, když podnikl velký útok na opatství a kláštery, zůstalo Glastonbury jako jediné ušetřeno jeho pozornosti. Opat Bere zemřel v r. 1524 a jeho následovníkem se stal Richard Whitting. Tlustý Jindra vyslal speciální agenty, aby zabavili největší poklady Glastonbury, ale Whitting byl chytrý a nechal je odvézt jinam, za což zaplatil tu nejvyšší cenu. Byl převezen do Londýna a mučen, ale nic nevyzradil. Následně byl převezen do Somersetu, kde byl postaven před soud, který byl předem roz-

hodnut. On a dva jeho mnichové, z nichž jeden byl moudrý Eadred, byli vlečeni přes Glastonbury za koňmi a pak oběšeni na vrcholku hory v listopadu 1539. S nimi zemřela i tajemství Glastonbury a jen sám Bůh ví, kde skončil grál.

Tato krvavá historie tím skončila. Dívám se z okna a vidím zasněženou krajinu koupající se ve stříbřitém svitu měsíce. Všechno je pryč. Někdy se mi zdá o Ráchel, chladné a neproniknutelné v její cele kobce. Mandevillovi a Southgatovi, arogantním a opilým svou mocí a o těch němých ubožácích, Cosmovi a Damienovi, kteří jim tak věrně sloužili a tak krutě trpěli. Kruh je uzavřen. Mathildin syn přišel, aby mi vrátil prsten, který jsem dal jeho matce v temném stínu u Templecombu před tak dávným časem, že mi připadal věčností. Oh, musím si nalít pohár klaretu, abych si rozehřál srdce a zadržel slzy nad minulostí! Dokonce i můj písař posmrkuje. Vím, že u mě chce zůstat, protože ho dráždí Phoebina velkolepá ňadra. Teď potřásá hlavou, stojí u okna a vyhlíží na zimní oblohu.

„Myslíte si, pane," kuňká, „že je nad námi opravdu nějaká vyšší inteligence? Moudrost, která řídí naše záležitosti?"

„Upřímně v to doufám, protože tady dole je strašný svinčík!"